

24242424

เรื่อง เจ้าหญิงผู้บดขยี้หินสีฟ้าใหม่ ของ แก้วประพาส

ไพล่บทกวี

สำนักงานล้างรูป ประสาท สุขุม

ถนนหลานหลวง (ห้างขอนแก่นชั้นเก่า) พระนคร

เราสอนการถ่ายภาพ โดยส่งแบบเนาะนำกับฟิล์ม ทุก ๆ ฟิล์มที่ส่ง

มาล้าง ณะสำนักงานล้างรูปของเรา

รูปธรรมตา

ล้างรูป พิมพ์รูป ขยายรูป ๑ ล.

ภาพยนตร์

ถ่ายภาพยนตร์ ล้างภาพยนตร์ พิมพ์ภาพยนตร์ ๑ ล.

บัญชีเรื่อง

(ปีที่ ๕ เล่ม ๘ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๑)

ถวายพระพรชัยมงคล	หน้า พิเศษ
มาสาธุสสรณ์	แสงจักร ,, ๑๐๕๕
เจ้าหญิงผู้อุปถัมภ์ชีพใหม่	แก้วประพาล ,, ๑๐๖๐
เต่าเหาะ	อักษร ,, ๑๐๗๐
เที่ยวโลกพระพุท	นวนาค ,, ๑๐๗๒
อำนาจแห่งความรัก	พ. สุนทรรชุน ,, ๑๐๗๕
ความสุขที่แท้ยอมหายาก	ขุนจงจิตนิสสัย ,, ๑๐๘๐
อุบายแก้หึงส์	ผยอง กรลักษ์ณ์ ,, ๑๐๘๔
พระนันทิน	แสงแดด ,, ๑๑๑๓
หึงสาอาชาญ	ช. โปร่งเปรมใจ ,, ๑๑๑๖
ชายโสด	แม่โสด ,, ๑๑๓๐
นิทานของไทยเรื่อง เมืองนครราชสีมา	อ. น. ก. ,, ๑๑๔๓
บาปของพ่อ	เทพ มหาเปารยะ ,, ๑๑๕๑
แถลงการสาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข ,, ๑๑๗๑
เรื่องราวของตาขี้	นายสว่าง ,, ๑๑๗๔
วิชานารี	แฝง พหลรัตน์ ,, ๑๑๘๐
อันตวาท	 ,, ๑๑๘๓

เมื่อท่านจะซื้อเครื่องยนตร์ ติดท้าย

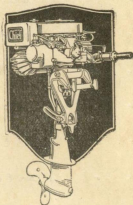
โปรดยาลืม

ล่อกวอด ข

ขนาด ๘ แรงม้า

ชนิด CHIEF Class B.

มีตกเข้ามาแล้ว

มีจำหน่ายพร้อมทั้งเรือแข่ง

ซึ่งแล่นเร็วที่สุดราคาเยาว์

ท่านจะหาเครื่องยนตร์ ที่เร็วกว่านี้

ในขนาดเดียวกันไม่ได้แล้ว

ขอเชิญท่านไปชมและถามรายละเอียด

ได้ที่

ห้างสามเหลี่ยม จำกัด

ห้างสามศรี ปากคลองตลาด พระนคร

โทรศัพท์ที่ ๖๕๓ และ ๒๐๕๕

เปนเอเจนต์ในกรุงสยาม

บัญชีเรื่อง

(ปีที่ ๕ เล่ม ๘ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๑)

ถวายพระพรชัยมงคล	หน้า พิเศษ
มาสาธุสสรณ์	แสงจักร ,, ๑๐๕๕
เจ้าหญิงผู้obotชนม์ชีพใหม่	แก้วประพาล ,, ๑๐๖๐
เต่าเหาะ	อักษร ,, ๑๐๗๐
เที่ยวโลกพระพุท	นวนาค ,, ๑๐๗๒
อำนาจแห่งความรัก	พ. สุนทรารชุน ,, ๑๐๗๕
ความสุขที่แท้ยอมหายาก	ขุนจงจิตนิสัย ,, ๑๐๕๐
อุบายแก้หึงส์	ผยง กรลักษ์ ,, ๑๐๕๔
พระนันทิน	แสงแดด ,, ๑๑๑๓
หึงสาอาณานิ	ช. โปร่งเปรมใจ ,, ๑๑๑๖
ชายโสด	แม่โสด ,, ๑๑๓๐
นิทานของไทยเรื่อง เมืองนครราชสีมา	อ. น. ก. ,, ๑๑๔๓
บาปของพ่อ	เทพ มหาเปารยะ ,, ๑๑๕๑
แถลงการสาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข ,, ๑๑๗๑
เรื่องราวของตาขี้	นายสว่าง ,, ๑๑๗๔
วิชานารี	แฝง พหลรัตน์ ,, ๑๑๘๐
อันควาที่	 ,, ๑๑๘๓

เมื่อท่านจะซื้อเครื่องยนต์ ดีดท้าย

โปรดอย่าลืม

ลวกวูด

ขนาด ๘ แรงม้า

ชนิด CHIEF Class B.

มีตกเข้ามาแล้ว

มีจำหน่ายพร้อมทั้งเรือแข่ง

ซึ่งแล่นเร็วที่สุดราคาเยาว์

ท่านจะหาเครื่องยนต์ ที่เร็วกว่านี้

ในขนาดเดียวกันไม่ได้แล้ว

ขอเชิญท่านไปชมและถามรายละเอียด

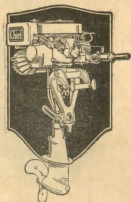
ได้ที่

ห้างสามเหลี่ยม จำกัด

ห้างสามศรี ปากคลองตลาด พระนคร

โทรศัพท์ที่ ๖๕๓ และ ๒๐๕๕

เปนเอเจนต์ในกรุงสยาม

ถวายพระพรชัยมงคล

แต่

สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินี

ณ สมัยพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา

วันที่ ๒๐ ธันวาคม พ. ศ. ๒๕๗๑

๑	สรวมชีพของคณะไทยเชชมประนตบาท	บรมราชินีนาถ	สยาม
๑	สูงศักดิ์สูงยศเคษะสูงสกุลนาม	สูงชาติพงศ์นาม	ประเสริฐ
๑	สูงฐานันดรมาศไทยพระคุณเชก	บรรลือพระเกียรติเชก	ตระการ
๑	สูงพิทยารณาศิสนทพิศาล	ปรีชาสุมญาณ	พินิจ
๑	สูงธรรมนำวิชาสุภาพสุจริต	เป็นศรีสง่าสิท—	พิเศษ
๑	ทรงอุปถัมภกพุทธศาสนวิเศษ	ขัมขารเมศร์บุญ	อุดม
๑	ทรงเมตตาการุณาประชาชนกรรรมย์	สังเคราะห์พระญาติสม	สวัสดิ์
๑	เป็นมิ่งขวัญศิครีสง่านครรัฐ	คู่บุญบรมกษัตริย์	สยาม
๑	เดกถึงจันทระเจกยุคสุริยงาม	ราตรีทิวาตาม	นิยม
๑	ทรงเป็นนารถพาระอาศัยอุดม	แห่งไทยประสิทธิ์สม	สุขุม
๑	ปวงไทยปรียมนสามภักติบริสุทธ	สมเด็จพระนางสุด—	ทโม
๑	บรรสพวารเฉลิมพระชนมวโรไทย	เป็นมิ่งคไธพา	สมัย
๑	บรรดาชาวคณะไทยเชชมยี่คิหทัย	ขอถวายพระพรชัย	ประสิทธิ์
๑	ด้วยเคษไครตนาศิสิกณวิจิตร	ทั้งเทพบรมฤท—	พิเศษ
๑	ขอจงทรงพระเจริญพระชนม์สิริเชคค์	ขอด้วยเฉลิมเทศ	สยาม
๑	ทรงผ่องพระพระฉวีสิริวิมลงาม	ยิ่งนวลพระันทรยาม	วิบล
๑	ทรงปราโมทย์สุขโสกลิตันคิยิคิสน—	ทรมมณบุญบุญ	นิรันดร์
๑	ทรงเกรียงไกรพลปราศจากกลียัน—	ครายโรคและโคกสรร—	พิชิต
๑	สิ่งใดมีพระประสงค์นิยมณพระมนัส	สิ่งนั้นอยู่พิสด	ภิโย ฯ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า คณะหนึ่งสือรายเดือน “ไทยเชชม”

มาลानุสสรณ์

สุโณหิ ชมมํ อสคํ สคณฺจ

มาเทว ชมมํ อสคณฺจ วุจ

ท่านจงระดับถ้อย ธรรมอสค บุษเทณู
ทั้งสคบุษตรัส กล่าวไว้
แต่อย่าชอบมนัส ธรรมแห่ง—
อสคบุษ, จักได้ เตือดร้อนภายหลัง

Either the doctrine of the
wise or that of the fool can be
listened to, but that of the fool
should not be approved.

แสงจำกร

เจ้าหญิงผู้อุบัติชนม์ชีพใหม่

ของ

แก้วประพาล

ครอบครัวซึ่งอยู่ณถนนปรัสเซีย สตรีชรา
ผู้ซึ่งมีผลดีชาวคเงินยวงอายุ ประมาณ ๕๐ ปี
รูปร่างยังคงสงสวยคางเฒ่าเมื่อครั้งยังเป็นสาว
อยู่ ถึงแม้วานิสสัยจะเป็นคนเสียงมทิมแต่ก็มี
ท่าทางสง่าผายอยู่ในที่ ขณะเจ้าหล่อน
เที่ยวผ่านไปมาถนนแห่งกรุงเบลเยียมนี้ น้อย
คนนักที่จะไม่เหลียวมองหล่อน เป็นครั้งที่สอง
อีก เพราะวงหน้าของเจ้าหล่อนสวยหวานและ
เศร้าสร้อยผิวกายสตรีชราทางปวงซึ่งได้เคยเห็น
มา มหาชนจึงพากันมีความสนใจว่า
เจ้าหล่อนคือใครกันหนอ? น้อยคนที่จะรู้จักว่า
เจ้าหล่อนชื่อ มาตาม ก๊วยของค์ ซึ่งอาศัยอยู่
ณเรือนน้อยไกลจากเมืองแห่งหนึ่ง และ
การที่เจ้าหล่อนออกจากบ้านมาในเมืองเสมอ ๆ
ก็เพื่อประสงค์ จะขายเสื้อทอน แก่ คน ยาก จน
เชื่องใจเท่านั้น เพื่อนบ้านไกลเรือนเคียงซึ่งเห็น
ผู้ชรายาก สตรี สดกเห็น นั้น ได้พยายาม จะ ชัก
ผ้าคลุมหน้าอัน ลึกลับ ของ เจ้าหล่อน ออกให้
ทราวยะเกรงระจำแจ้ง ได้เพียรซักถาม

เรื่องราวเก่าแก่ของเจ้าหล่อนเสมอ ๆ แต่ความ
อยากรู้อยากเห็นของเขานี้หาเป็นผลสำเร็จไม่
เพราะ มาตาม ก๊วยของค์ ปฏิเสธ ไม่ยอม ที่ จะ
เผยปาก เล่า เรื่องราว เก่าแก่ของ เจ้าหล่อนเสีย
เลย และด้วยความรักยำเกรงบรรดาเพื่อนบ้าน
เจ้าหล่อนมักจะไม่ค่อย เล่า โดยมาก

แต่คำพยานอันสวยงามของเจ้าหล่อน นั้น
แหละ เป็น ข้อ ที่ ทำให้มหาชน สังเกต เห็น ได้
ชัดแจ้งว่าเจ้าหล่อนคงจะมีเรื่องลึกลับ อะไรใน
หนหลังมาแล้วเป็นแน่ เพราะสีหน้าของ
เจ้าหล่อน แสดง ความ ทุกขร้อน แค้นเคือง อยู่
เป็น นิตย์ ห้ามใครสักคนเคยแตะจะ โดนกลืน
ว่าเจ้าหล่อนผู้ มีนาม ว่า มาตาม ก๊วยของค์ ผู้
ซึ่ง มาพัก หาคความ สุข อยู่ ใน ปรัสเซีย ผู้ นี้ จะ
เป็นผู้ ที่ เกิด ในตระกูล อันสูงศักดิ์ ยิ่งใหญ่ ใน
ยุโรปและได้เคยทรงสวมมงกุฎมาครั้งหนึ่งแล้ว
และภายในเวลา ๕๐ ปีที่ล่วงมาแล้วนั้น บรรดา
เจ้านาย ใน ยุโรป ได้พากัน ไว้ทุกข์ ให้แก่เธอ
และพากันไปเคารพศพสถานที่ฝังศพเธอด้วย.

พ.ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหญิงมยุรีกับเจ้าชายใหม่

ในระหว่าง ๑๐ ปีก่อนที่นิยายเรื่องนี้จะ
เขียนขึ้น สตรีชาวสยามมีความลึกลับผิด
ธรรมดาอยู่ใน พระอุณพรวณราชวัง อันมีโอรส
แก้วล้อมไปด้วย ข้าราชการ ข้าราชการ ไทย
พระองค์เป็น พระราชบุตร ของ พระเจ้า หลุยส์
รูกอสฟัสกียุค แห่งบรันสวิก ฟอน เฟน บุต แกล
และเจ้าหญิงคริสเตียนา หลุยส์แห่งโฮตติงเกน
เจ้าหญิงน้อยผู้นั้นมีพระชาติ ในชาติ ราชตระกูล
ซึ่งเป็นพระบรมจักรพรรดิราชวงศ์โรมานอฟพระองค์
แล้ว พระบิดาของเขามีความหวังว่ามีชีวิต
อัน อุดมคติ มาใน วงศ์ อัน สูงศักดิ์ และ สวยมาก
เพราะทรงเนตรสีน้ำเงินแจ่มแวว เกศาสีทอง
หยิกกึ่งกับลูกคลื่นรียกับพระเศียรน้อยๆ เมื่อ
ข้าเลื่องเหลียว เจ้าหญิงน้อยองค์ นั้นเป็นของ
เล่น อย่าง ไปรคยราวด ของ พระบิดา ด้วย ความ
สดแสงจะพิศวาทที่เกี่ยว พวกข้าราชการ
ทั่วทั้ง พระราชฐาน ต่าง พากัน รักใคร่ในเธอ
พากันเรียกเธอว่า “เจ้าหญิงเทพธิดา”
เพราะ ขณะ ที่ เธอ ทรง กระ โลก โลกเล่น อยู่บน
ระเบียบพระตำหนักของเธอนั้น ความสะอาด
น่าเอ็นดูของเธอ รวกับเธอเป็นนางพ้าน้อยๆ
ไม่ใช่เป็นมนุษย์ที่บริบูรณ์ด้วยเล่ห์กลน้อยเสียด
เมื่อเจ้าหญิงทรงเจริญวัยขึ้นก็ยิ่งสวยงามยิ่งขึ้น
ทุกทีๆ กระทั่งทรงมีพระชันษาเข้าวัยเป็นพระ

ครุณีสมาบุรณ พระรูปเธอสูงสง่าทรงมีสง่า
ระนาฏกรายกึ่งทงมามีสง่า พระเกศาสูงสรี
กึ่งแสงอาทิตย์ พระเนตรสีน้ำเงินแก่ทงคอก
ไวโอเลต พระชนมายุย่างเข้าสี่สิบแห่ง
ความสดชื่นปราศจากทุกข์ พระพักตร์รูปไข่
พระ โอบุชสีเลี่ยมงามล้นทวนวัย ก็ยิ่งพิศ
ในขณะที่ยังเป็นสาวรุ่นเจริญวัยขึ้นนี้ ใครๆ
พากันขนาน พระนามเธอว่า เจ้าหญิง ชาลอค
หลุยส์ เจ้าหญิงมีพระนิสัยอ่อนโยน ทรง
เมตตา กรุณา อุดหนุน ช่วยเหลือแก่ผู้ที่ยาก
ยากจนเป็นอย่างดี ด้วยเหตุที่พระรูปของนาง
พระนาม ไพเราะ และ ทัก อ่อน โยน พระ
กิริยาสภาพ จึงกระทำให้ผู้ใดที่ใกล้เธอ
แล้วพากันลุ่มหลงติดพันต้องใจ มีเจ้านายและ
ชายหนุ่มๆ ในยุโรปต่างมาติดพันหลงรักเธอ
มากมาย แต่เธอก็มีได้ทรงปฏิเสธในเจ้าชาย
องค์ใดองค์หนึ่งเลย เพราะเธอยังทรงเยาว์วัย
มากอยู่ พระทัยของเธอยังบริสุทธิ์ปราศจาก
วาทะ มิได้มีชายคนใดจะเอาชนะในความรัก
ของเธอได้ ในนิยายเรื่องนี้กล่าวว่าครั้งหนึ่ง
เจ้าหญิง ไค์เสกี บลอม พระ องค์ ไป กับ นาง
ข้าหลวงไปยังกรุงเบอร์ลิน เพื่อแสวงหาโหร
พยากรณ์ โดยอยากทรงทราบว่าโชคชะตา
ของเธอจะเป็นประการไรบ้าง โหรผู้พิเศษให้

เธอมองเพ่งในลูกแก้วแล้วพยากรณ์ว่า “ฉันเห็นเขยบินอยู่แต่แทนที่เคา^๕รพอนันมี^๕ระยาแก้ว^๕หรว^๕พา^๕เพอเสกสมรส^๕ ฉ^๕ข้าง^๕ตัว^๕เขย^๕อนันมี^๕ชา^๕ย^๕หนุ่ม^๕รูปร่าง^๕สะสวย^๕สวม^๕เครื่อง^๕แบบ^๕ท^๕หาร^๕อย่าง^๕คง^๕งาม^๕หน้า^๕อก^๕เต็ม^๕ไป^๕ด้วย^๕เครื่อง^๕ราช^๕อิส^๕ริยา^๕ภร^๕ณ^๕ เขา^๕เป็น^๕เจ้า^๕ชา^๕ว^๕ร^๕ช^๕ช^๕ท^๕าย^๕า^๕ท^๕ ผู้^๕จะ^๕สืบ^๕สัน^๕ต^๕ก^๕ิ^๕ว^๕ง^๕ศ์^๕ ใน^๕ราช^๕ตระกูล^๕ใหญ่^๕แห่ง^๕หนึ่ง^๕ แต่^๕ประ^๕เด^๕ียว^๕.....”

ชาย^๕ผู้^๕วิ^๕เศษ^๕บุ^๕ค^๕อ^๕ “ฉัน^๕เห็น^๕สุ^๕สาน^๕ เป็น^๕เวลา^๕กลาง^๕ก^๕ัน^๕ มี^๕ห^๕ล^๕ม^๕ฝ^๕ง^๕ศ^๕พ^๕ก^๕ม^๕ร^๕ี^๕ และ^๕ฝ^๕ง^๕คน^๕ไม่^๕ส^๕มากนัก^๕ ถ^๕ือ^๕ไ^๕่^๕นำ^๕มา^๕ เขา^๕โง^๕ง^๕น^๕ลง^๕ห^๕ย^๕อน^๕ฝ^๕ง^๕และ^๕คน^๕เหล^๕่า^๕น^๕เ^๕พ^๕ก^๕า^๕ก^๕ัน^๕ซ^๕บ^๕ซ^๕บ^๕เขา^๕ ๆ^๕ อ้าว^๕ภาพ^๕เปล^๕ย^๕น^๕ไป^๕อ^๕ีก^๕แล้ว^๕ ย^๕ก^๕ัน^๕มี^๕ข^๕ัน^๕เก^๕า^๕ ๆ^๕ หล^๕ง^๕ห^๕น^๕ง^๕อยู่^๕ย^๕ัง^๕เม^๕อง^๕โกล^๕ ข^๕้าม^๕ทะ^๕เล^๕ไป^๕ และ^๕ท^๕หน้า^๕ข^๕ัน^๕น^๕ฉัน^๕ ม^๕อง^๕เห็น^๕ท^๕าน^๕เค^๕ิ^๕ร^๕อ^๕ัม^๕ เค^๕็ก^๕ห^๕ญ^๕ง^๕เล^๕็ก^๕ ๆ^๕ อยู่^๕ใน^๕วง^๕แชน^๕ และ^๕พ^๕ก^๕า^๕อยู่^๕ก^๕ั^๕ย^๕น^๕า^๕ท^๕หาร^๕กลาง^๕ก^๕ัน^๕แต่^๕ท^๕ว่า^๕รู^๕ปร่าง^๕ส^๕ก^๕ิ^๕โส^๕ เขา^๕เค^๕ิ^๕ร^๕เค^๕ียง^๕ซ^๕้าง^๕เขา^๕ไป^๕ —”

“พอ^๕ที่^๕เท^๕า^๕น^๕เ^๕อะ^๕คะ^๕” เจ้า^๕ห^๕ญ^๕ง^๕ร้อง^๕ข^๕ัน^๕ก^๕ั^๕ย^๕ความ^๕กล^๕ัว^๕กร^๕ง^๕ ๆ^๕ และ^๕หม^๕ก^๕ความ^๕พ^๕ยา^๕ข^๕าม^๕ที่^๕ระ^๕ท^๕น^๕พ^๕ัง^๕ค^๕อ^๕ไป^๕ “เร^๕อง^๕น^๕เห็น^๕จะ^๕เ^๕ย^๕น^๕ไป^๕ไม่^๕ไ^๕ด้^๕เน^๕น^๕อน^๕ เป็น^๕ไป^๕ไม่^๕ไ^๕ด้^๕ร^๕ิง^๕ ๆ^๕ ที่^๕จะ^๕เ^๕ย^๕น^๕ตัว^๕ของ^๕ค^๕ิ^๕ฉ^๕ิน^๕ ที่^๕ท^๕าน^๕ม^๕อง^๕เห็น^๕เช่น^๕น^๕ั้น^๕ะ^๕”

“เช่น^๕น^๕ี้^๕ก^๕ตาม^๕ค^๕า^๕ใจ^๕ของ^๕เ^๕อ^๕เล^๕ก^๕ิ^๕ช^๕!” ผู้^๕วิ^๕เศษ^๕บ^๕ย^๕อย่าง^๕เค^๕อง^๕ ๆ^๕ “ฉ^๕น^๕เ^๕ย^๕อก^๕แก่^๕เ^๕อ^๕ไ^๕้

ตาม^๕ที่^๕ม^๕อง^๕เห็น^๕ใน^๕ค^๕ว^๕ง^๕แก้ว^๕เช่น^๕น^๕ี้^๕ก^๕เ^๕ย^๕ว^๕ เ^๕อ^๕เล^๕ก^๕ิ^๕เวลา^๕ค^๕ง^๕ไป^๕ถ^๕ึง^๕เข้า^๕ค^๕อก^๕น^๕ะ^๕ แล้ว^๕เ^๕อ^๕จ^๕ึง^๕จะ^๕ประ^๕จ^๕ัก^๕ย^๕ใน^๕เร^๕อง^๕ ที่^๕ฉ^๕น^๕ไ^๕้^๕ทำ^๕น^๕า^๕ย^๕เ^๕อ^๕ มา^๕แล้ว^๕น^๕ ว่า^๕จะ^๕ร^๕ิง^๕หรือ^๕ไม่^๕!”

เจ้า^๕ห^๕ญ^๕ง^๕ มี^๕ไ^๕้^๕ท^๕รง^๕ ท^๕ก^๕ำ^๕ใน^๕คำ^๕ทำ^๕น^๕า^๕ย^๕อัน^๕พิ^๕ศ^๕การ^๕น^๕ ทั้ง^๕มี^๕ไ^๕้^๕ท^๕รง^๕ระ^๕ฤ^๕ก^๕ด^๕ึง^๕อ^๕ีก^๕ เ^๕อ^๕ท^๕รง^๕พระ^๕ส^๕ว^๕ร^๕ล^๕ย^๕่าง^๕สน^๕ก^๕สน^๕า^๕น^๕โดย^๕มี^๕ไ^๕้^๕ท^๕รง^๕เช^๕อ^๕ถ^๕ือ^๕แต่^๕เม^๕อ^๕เ^๕อ^๕ กล^๕ย^๕มา^๕ด^๕ง^๕ พระ^๕ราช^๕ ส^๕ำ^๕น^๕ัก^๕ของ^๕พระ^๕บิ^๕กา^๕เ^๕อ^๕แล้ว^๕ ก็^๕ไ^๕้^๕ประ^๕ส^๕พ^๕แ^๕ก^๕ที่^๕ระ^๕มา^๕ขอ^๕ความ^๕ร^๕ัก^๕ค^๕อ^๕เ^๕อ^๕อ^๕ีก^๕ ผู้^๕ที่^๕มา^๕ใหม่^๕น^๕ เป็น^๕ผู้^๕ท^๕ง^๕ท^๕าม^๕ก^๕ว่า^๕ช^๕า^๕ย^๕หนุ่ม^๕ทุก^๕ ๆ^๕ คน^๕ซ^๕ึง^๕เคย^๕พ^๕ย^๕มา^๕แล้ว^๕ ท^๕าน^๕ผู้^๕นี้^๕เป็น^๕เจ้า^๕ช^๕า^๕ย^๕ท^๕ร^๕ง^๕น^๕า^๕ม^๕ว่า^๕ เ^๕อ^๕เล^๕ก^๕ิ^๕ช^๕พิ^๕วิ^๕โร^๕ว^๕ิช^๕เป็น^๕ราช^๕โอร^๕ส^๕อง^๕ค^๕ ใหญ่^๕ของ^๕พระ^๕เจ้า^๕ ย^๕เ^๕เค^๕อ^๕มหา^๕ราช^๕ เป็น^๕พระ^๕บุ^๕พร^๕า^๕ช^๕ที่^๕ระ^๕ท^๕รง^๕ราช^๕ย^๕แห่ง^๕พระ^๕นคร^๕วิ^๕ส^๕เช^๕ีย^๕ค^๕อ^๕ไป^๕ เจ้า^๕ช^๕า^๕ย^๕มี^๕พระ^๕ศรี^๕วิ^๕ระ^๕โถม^๕เป็น^๕ส^๕ง^๕่า^๕ฝ^๕ง^๕ผ^๕า^๕ย^๕ พระ^๕บุ^๕ร^๕พ^๕ ท^๕ร^๕ง^๕ส^๕ิง^๕ระ^๕ห^๕ง^๕น^๕ย^๕ัน^๕เ^๕น^๕ท^๕ร^๕ก^๕ว่า^๕ข^๕ด^๕ย^๕ส^๕วย^๕สม^๕ร^๕ูป^๕ ข^๕ด^๕ะ^๕ที่^๕เจ้า^๕ห^๕ญ^๕ง^๕ไ^๕้^๕ประ^๕ส^๕พ^๕เจ้า^๕ช^๕า^๕ย^๕ วิ^๕ส^๕เช^๕ีย^๕น^๕หนุ่ม^๕ รู^๕ปร่าง^๕น^๕ี้^๕เข้า^๕แล้ว^๕ ก็^๕มี^๕ความ^๕พ^๕อ^๕พระ^๕พิ^๕ย^๕ท^๕รง^๕ปฏิ^๕พิ^๕ท^๕ย^๕

และ^๕ข^๕ด^๕ะ^๕ที่^๕เจ้า^๕ช^๕า^๕ย^๕ท^๕ร^๕ง^๕ขอ^๕ความ^๕ร^๕ัก^๕ก็^๕มี^๕ไ^๕้^๕ปฏิ^๕เส^๕อ^๕เ^๕อ^๕มี^๕ไ^๕้^๕ท^๕รง^๕ห^๕ล^๕ระ^๕ฤ^๕ก^๕ ด^๕ึง^๕คำ^๕ทำ^๕น^๕า^๕ย^๕ใน^๕ลูก^๕แก้ว^๕ของ^๕โหร^๕เล^๕ีย^๕ย^๕้าง^๕เล^๕ย^๕ ห^๕วัง^๕แ^๕ะ^๕ะ^๕ไ^๕้^๕ท^๕รง^๕ร^๕ีย^๕ความ^๕ส^๕ุ^๕ข^๕ำ^๕ร^๕า^๕ญ^๕ร^๕ัน^๕เร^๕ิง^๕ข^๕ร^๕เท^๕ิง^๕โ^๕ระ^๕ และ^๕ท^๕รง^๕นิ^๕มิ^๕ท^๕ร^๕ค^๕ำ^๕น^๕ึง^๕ไป^๕ว่า^๕มิ^๕ว^๕ิน^๕ไ^๕ก^๕ว^๕ิน^๕หนึ่ง^๕ เ^๕อ^๕เ^๕า^๕จะ^๕

พ. ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหญิงผู้บดขยี้ ชีพใหม่

ไ้ทรงสวมมงกุฎเป็นราชินี อย่างพระพันนางเอกลี
ชาเขย ย่างเย็นแน่ และเชอทรงรู้ สักว่าเชอคง
ทำให้เจ้าชายผู้ทรงปฏิพัทธเชอ อย่างแรงกล้าน
มีความ ลัคย ช้อคเชอไ้ และเชอจะทรง
มีความ สุขสำราญใจ เย็น อย่าง มาก ใน กลด
ค้อไปพร้อมท้วยอิสริยยศอัน ใหญ่ยิ่ง

ภายในไม่กี่เดือนเจ้าหญิง และ เจ้าชายผู้
ทรงลักษณะเลิศ ก็ทรงประสพความสุขสำราญ
เย็นสบาย โดยเจ้าหญิงไ้ทรงกลุมผ้าคลุม
พระพักตร์ เช่นเจ้าสาวคลุมในการเสกสมรส
และชาววิหพระยพราชแห่งประเทศรัสเซียไ้ทรง
พระกรขอไ้สู่พระแท่นเครื่องนมัสการ ในการ
เสกสมรสพระรังษีและชนใหญ่ยิ่ง เติลิมพระ
เกียรติยศตามขัตติยประเพณีซึ่งโลกนิยม แต่
ผู้ททราย ถึงอุปนิสัยแห่งเจ้าชายผู้เย็น เจ้าว
แล้วก็มีพระมรรแวง ถึงเรื่องราวซึ่งจะบังเกิด
ขึ้นในกาลต่อไป เพราะ ในประเทศรัสเซีย
แล้วมี นิสัย ที่เล้าค้อ ๆ กันมา ถึงการ กระทำ
แห่งเจ้าชายเอเล็กซ์ซึ่งมักทรงกระทำในเวลาท
ทรงพิโรธนั้นว่าร้ายแรงเป็นประการไร เชอไ้
ประหารชีวิตของผู้ ทักขิขวางพระประสงค์ของ
เชอในระหว่างทรงพิโรธมาเสียนักก่อนักแล้ว
นใคร ๆ ก็ สง ความเห็น กัน ว่าเจ้าชายเสียน
พระสติ เพราะ ขณะททรงก้มเมียบนมัสการ

มันมาแล้ว มักจะเห็นยววังพระสติไว้หา
ไ้ไม่ และทั้งเจ้าชาย มีพระนิสัยที่ชอยทรง
คย เพื่อนค้ำ ๆ ท้วย

ใน ระหว่าง ๒ - ๓ สัปดาห์ ซึ่งเจ้าหญิง
ชาลอคินีมีคิดว่าจะประสพแต่ความขมขื่น
ก็ไ้สมรวิถึงความปรารถนา พระสวามีของเชอ
ทรงหลงใหล บูชา เชอด้วย ความรัก อันแท้จริง
ปราศจากความกร้าย แต่พระนิสัยของเจ้าชาย
เอเล็กซ์ เช่นนั้น มี อยู่ ไม่ได้นาน ผู้ที่รู้พระทัย
ของเจ้าชายแล้วต้องควรระวังตัวให้จงกั ภาย
หลัง ที่ ไป เสพ มัจฉาทัวร์ส กัน ไม่นาน เก้าไร
เจ้าชาย ก็ ทรงเมือ หน่ายในเครื่องเล่นใหม่อัน
สละสลวยของพระองค์เสียน กลับหันไปหาสหาย
อันค้ำชาของพระองค์ตามเดิมอีก ในครั้งนั้นเป็น
ครั้งแรกที่ เจ้าหญิง ชาลอค ทรวง รุสสิค พระองค์
ไ้ทรงทราญความจริง พระสวามีซึ่งเชอทรง
หวังว่าจะบำรุงความสุขให้เชออย่าง สุกแสน นั้น
ไ้ กลับ กลาย เป็น ชาย ที่ ใจ ร้าย ไม่มี ความ
กรุณาปราณีเลย เช่นคนทมิฬเหี้ยม โหดมาก
ที่สุด ทงนเพราะความที่ไ้ ไ้กล่ ชักสนิชสนม
กันนั้น กระทำให้เชอ ทรงทราญนิสัย ของพระ
สวามีเชอไ้ ๆ โดยไม่มีข้อสงสัย เพราะพระ
สวามีของเชอไ้ทรงทอดทิ้งเชอเสียน กระทำให้
เชอทรงรังษีความชอกช้ำระง่ำไป ด้วยกิริยาอัน

แก้วประพาล

ฉันท

เพิกเฉย ความเลวทรามแห่งพระสวามีของเธอ
เริ่มต้นด้วยการก่อกวนซึ่งเธอโดยใช้กำลังเรียว
แรงหักหาญ ย่างทีละทีลงโทษด้วยการทุบตี
หรือบางครั้งก็นำเธอใส่กุญแจ ซึ่งไว้ในห้อง
นอนของเธอตลอดวัน และครั้งที่สามเจ้าชาย
ก็พยายามวางยาพิษเธอ และทุกครั้งก็การ
กระทำของเจ้าชายมิเป็นผล สมความปรารถนา
ก็ยิ่งพอกพูน ความพิโรธอย่างเล็ดครอนของ
เจ้าชายให้ลูกเขยเป็นพิษเป็นไฟ และยิ่งเพิ่ม
ความเกลียดชังในพระชายามากขึ้น เมื่อ
เจ้าชายทรงทราบว่าเจ้าหญิงคงพระครรภ์ จะ
ได้ประสูติในเร็ว ๆ นี้ ก็ยิ่งเพิ่มความหวัง
พระทัยยิ่งใหญ่มาก ทั้งนับว่าให้พระทัยเจ้าชาย
กลับอ่อนลงเสีย โดยวันหนึ่งเจ้าชายทรงพิโรธ
อย่างแรงกล้า เธอได้ทรงทุบตีเจ้าหญิงจนล้ม
ลงไปแล้วยังทรงใช้พระบาททำร้ายซ้ำอีก เป็น
หลายครั้ง จนกระทั่งเจ้าหญิงถึงซึ่งวิญญูภาพ
แน่นิ่งอยู่กับพื้นแท่นผ้าพระบาทของเจ้าชายนั้น
เอง ครั้นแล้วเจ้าชายก็ทรงทอดทิ้งเจ้าหญิงให้
นอนแน่นิ่งโล้นหินอยู่คนเดียวหนึ่ง สัปดาห์ไปหา
สหายซึ่งมาอีกตามเดิม ซึ่งเวลาไม่กี่ชั่วโมง
ก็มีผู้นำข่าวมาทูลให้เจ้าชาย ทรงทราบว่า
พระชายา ของเธอ ได้ สิ้นชีพิตักษัย เสียแล้ว
เจ้าชายลุกขึ้นยืนโซเซ แล้ว ยก ด้วยแก้วเหล้า

ขึ้นโยนลงกับพื้นแตกกระจายกระจายขึ้น พลาง
รับสั่งถึงงานเป็นตะโกนว่า “ปล่อยให้ตาย
เสียเถิด ตายเสียเร็ว ๆ ยัก!” และเมื่อมี
ผู้นำข่าวมาทูลเป็นครั้งที่ ๒ ว่า เจ้าหญิง
ได้ สิ้นชีพิตักษัยแล้ว ภายหลัง ที่ ประสูติพระธิดา
แล้ว เจ้าชายทรงขับพมพม่าแล้วแตกพระสุริย
ว่า “ก็แล้วจงเอาไปฝังเสีย —! เธอไปให้
พันดาเข้าโดยเร็วที่สุดที่เจ้าเธอทำได้”

ในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ก็ยกโกศเวลา
เที่ยงคืน มีผู้นำหีบศพออกไปจากพระราชฐาน
และบรรจุศพในรถสำหรับบรรจุศพของ ซึ่งเตรียม
พร้อมอยู่แล้ว มีผู้นำหีบศพตามหีบศพไป
๔-๕ คน ได้นำศพไปยังสุสานซึ่งขุดหลุม
สำหรับเตรียมที่จะฝังไว้เสร็จแล้ว และได้ทำ
กิจการเหมือนดังที่หมอบผู้วิเศษได้ ทำนายไว้
ทุกประการ คือยกโกศ ขึ้นสองแล้วค่อย ๆ
หย่อนหีบลงฝัง และเมื่อกลบดินเสร็จแล้ว คน
ที่นำหีบศพ มาในการศพ นั้นก็กลับคืนไปยังพระ
ราชวัง เจ้าหญิงชาลอคเตเป็นอันสิ้นชีพิตักษัย
ชีพไปจากโลกแล้ว ในเมืองอังกฤณก็ได้
ไว้ทุกข์ ให้เธอที่มณฑล ชีพสันต์ ทั่วละโลกไป
แต่ ยังเยาว์วัย

แต่ความจริงนั้น เจ้าหญิง หาได้สิ้นชีพิตักษัย
ชีพจริงไม่ ตามรายงานดังเรื่องของเธอสิ้นชีพ

พ. ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหญิงผู้ปดขันธ์ ชีพใหม่

ชีพ และการฝังศพนั้น เป็นการกระทำ
ของสหายผู้ฉลาดและสัจซื่อของเธอผู้หนึ่ง เพื่อ
ช่วยเธอให้เป็นอิสระพ้นจาก ความทารุณแห่ง
พระสวามี ผู้โหดเหี้ยมโหดของเธอเสีย และ
การฝังนั้นมิได้นำองค์เธอฝังไปด้วย แต่
นำท่อนไม้บรรจุหีบศพแทนองค์เจ้าหญิง ใน
ระหว่างที่เขายกหีบศพไปนั้น เจ้าหญิงได้
บรรทมแน่นิ่งอยู่ในระหว่างความเป็นและความเป็น
ตาย มิได้รู้สึกสับสนปลุก และมีได้ทรงทราบ
ถึงพฤติการณ์ ทสหายผู้สัจซื่อ ของเธอได้
คำวิจารณ์ช่วย ชนม์ชีพ ของเธอไว้อย่าง ลึกถึง
โดย ตาม คำสั่ง ของ เคาน์เตส โคนิก สมารค
มารดาของท่าน มาเรแชล เซกซ์ ผู้ซึ่งอาจและมี
ชื่อเสียง บรรดาเครื่องเพชรพลอยและเสื้อผ้าของ
ซึ่งมีราคา ของเจ้าหญิงได้ มีผู้เก็บ รวบรวมไว้
และคอยรออยู่จนกระทั่งเวลาว่าง ก็มีผู้พา
เจ้าหญิงซ่อนเร้นหลบหนีออกนอกพระราชฐาน
พร้อมด้วย นาง พนักงาน ผู้ที่ คณสนธิ ของ เธอ
ผู้หนึ่งและมหาดเล็ก ซะราผู้สัจซื่อไว้ใจได้
อีกผู้หนึ่ง ได้พากันข้ามไปยังพระนครปารีส
เพื่อเริ่มต้นเปลี่ยนชีพใหม่ สละ จากราชสำนัก
อันน่าสะทกสขวัญนั้น

หลายสัปดาห์ล่วงไปแล้ว เจ้าหญิง
ชาลอสจึงค่อยพ้นจากประชวรได้ และเธอมี

ความยินดีอันมากที่ ทรงทราบว่าเธอได้รอด
พ้นจากอำนาจ ความครุร้าย เหี้ยมโหด ของ พระ
สวามีมาแล้ว เพราะอำนาจพระนามที่เป็นพระ
ชายาของรัชทายาทแห่งกรุงรัสเซีย ซึ่งจะสืบ
ราชบรรลัภต่อไปในไม่กี่สัปดาห์ ชีพ เสียแล้ว
เธอได้สละทั้งเกียรติศักดิ์ซึ่งเป็นเจ้าเสียหมด
แล้ว และในการที่จะเป็นคนชั้นต่ำ กว้างชีวิต
ใหม่อย่างที่อาจนำความสุขสำราญมาสู่เธอ
ได้อีก แต่เธอนึกว่าการ ที่จะอยู่ ยัง พระนคร
ปารีสนั้นหาพ้นอันตรายไม่ มีวันใดที่วันหนึ่ง
คงจะมีผู้พบเห็นเธอ และคงจะมีใครคนใด
คนหนึ่งที่เคยรู้จักเธอมาแล้วว่าเธอได้ เมื่อเกิด
ถึงขั้นแล้วทำให้เจ้าหญิงไม่สงบพระทัย ลง ได้
เธอจำต้องหนีไปเสียให้พ้นอุปสรรคเหล่านั้น ไป
ยังส่วนหนึ่งของพิภพ ซึ่งผลที่สุดเข้าแล้วคงจะ
อยู่ได้ โดยปราศจากคนรู้จักเธอ อีกไม่ก็
สัปดาห์ต่อมา เธอก็พาชายาที่ผู้รัก ๒ คนของ
เธอนั้นข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ไปอยู่ยัง
จังหวัดใหม่ซึ่งมีนามว่าลูเซียนา ซึ่งพลเมือง
ก็ยังเป็นชาวเถื่อนและบ้านเมืองก็ยังไม่เรียบร้อย
นัก ผลที่สุดเธอก็รู้สึกว่าเธอค่อยหายใจคล่อง
ขึ้นและ ะอยู่ได้ โดยปกติสุข ปราศจาก ความ
กลัวเกรงภัยอันตรายอันอาจเกิดขึ้น จากมีผู้รู้จัก
จำเธอได้ แต่จะเป็นถึงเขื่อนักเช่นนั้นแน่

แก้วประพาล

ฉันทิ

อะไร? เพราะเมื่อเธอมาอยู่ในจังหวัด
ลพบุรี ไก่ไม่กิน ก็มีชายผู้หนึ่งชื่อ
เชียวเลีย กล้วยงศ์ ซึ่งเคยเป็นนายทหารจำ
เธอไว้ เธอเองก็เที่ยวซัดเซพเนจรสะโล
อันผาสักมายังจังหวัดนี้ เช่นเดียวกับเจ้าหญิง
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจำเธอได้ ไม่มี
ผิดเลย ว่าสัตว์ ที่มี ดวง หน้า ชักสกล นัยตา
ละห้อยสร้อยเกล้า มีใช้ใครอื่นไกล คือ
เจ้าหญิงผู้น่ารักยิ่ง ผู้ซึ่งเขาเคยได้เห็น มาทั้ง
๒ จังหวัด ที่บ้านลพบุรีและเมืองลพบุรี ด้วยความ
สวยงามน่ารักของเธอ นั้น ตัวเขาและพวกเพื่อน
นายทหารยังได้แอบหลงรักเธออยู่อย่างเงิบ ๆ
แต่น่าสรวลใจเธอจำเขาหาได้ไม่ เธอเอง
ก็อยู่ในจำนวนพนักคนที่หลงรักเธอ ซึ่งเธอหา
รู้สึกพระองค์ไม่ และเขาก็มีใบบอกฝาก
ให้เธอรู้สึกเลย เป็นแต่คิดว่าในย่านเมืองที่
ซึ่งว่างเปล่าอยู่เปล่าเช่นนั้น เธอคงจะต้องการ
สหายผู้สัจจรักต่อเธออย่างแน่นอน ถ้าเธอต้อง
ประสงค์เช่นนั้นจริง ตัวเขาเองจะเป็นสหาย
ที่ต้องการของเธอ

เขาได้ทำการทอสนธิทักท้อกับมหาดเล็ก
ของเธอ จนทราบเรื่องไ้ว่ามาตามเอ็ดสแฟลค
(ชื่อซึ่งเธอทรงใช้ ในเมืองนี้) ซอยไปนั่ง
ริมฝั่งแม่น้ำมสซิสซิปปี เขาได้พยายามทำ

ความคุ้นเคยกับมหาดเล็ก ช่วยกระทำทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่เจ้าหญิงต้องประสงค์ รัยเป็น
นายหน้าจัดการให้กับเธอ เขาคิดตาม
เธอไป ทุกหน ทุก แห่ง ใน ถนนทาง ไกล ๆ กับ
ข้าบาท ๒ คนของเธอในเมืองลพบุรี เขาได้
ปลุกยานให้เธอริมแม่น้ำมสซิสซิปปี ความรัก
จึงได้กระทำอันชั่วร้ายทารุณแห่งพระสวามี
ของเธอ ก็เพียงเหมือนกับความผันผวน ๆ
เท่านั้น ยึดมั่นสถานและการกระทำเช่นคน
อเมริกัน พร้อมกันอยู่ ด้วยสหายผู้ซื่อสัตย์คือ
เธอทั้ง ๓ คนนี้ กระทำให้เธอได้รับความสุข
สำราญคิดว่าที่มีชีวิตเป็นไปในราชสำนัก เมื่อ
ครั้งกระโน้นมากมายนัก

ไม่เป็นการอัศจรรย์เลยสักน้อย ที่มีสัตว์
ผู้เลิกละโถม และ ปราศจากผู้ช่วยเหลือตกอยู่
ในความอริกา ของเขาเช่นนั้น ทำให้หัวใจ
ของ เชียวเลีย กล้วยงศ์ ได้ตกอยู่ในห้วงอัน
ลำยาก เพราะเขาได้หลงรักเธอเสียอย่างถอน
ไม่ขึ้น โดยพระกิริยามรรยาทและพระรูปโฉม
ของเจ้าหญิง ซึ่งอ่อนโยนน่ารักกอบด้วยเธอ
เป็นผู้กตัญญูรักคนเขาจริง ๆ ด้วย อนึ่งเขาก็
เป็นคนที่มีรูปร่างสะสวยเหมือนกัน เวลา
วันหนึ่งเชียวเลียได้คน จึงเล่าให้เจ้าหญิงฟัง
ว่าเขาจำเธอได้ตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกัน เขารู้

พ.ศ. ๒๔๓๑

เจ้าหญิงผู้บดขี้นม ชีพใหม่

ความลับของเธอได้ก็... เมื่อใดขึ้นเรื่องเช่นนี้ เจ้าหญิงมีความตระหนัก ทก พระทัย และ มีความทุกข์เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก นี่เธอจะหนีไปให้พ้นทุกข์ในโลกก็ระไม่พ้น ความทุกข์อะไรหรือหนอ? เธอจะต้องถูกกักจำและต้องกลับไปรับเวรกรรม ทนทุกข์ทรมานที่ล่วงมาแล้ว อีกหรือไหน? แต่ความเกรงกลัววันหาวคของเธอได้ค่อย สิ้นไปในทันที

“พระองค์ ควรทำ พระทัยให้สงบสุขเถิด พระย่ะค่ะ” เชื้อวาลีพูด “ความลับของพระองค์ ก็เปรียบ เหมือน ของเกล้า กระหม่อมเหมือนกัน เกล้ากระหม่อมจะเก็บไว้แต่ในใจ อย่าง เช่นที่ ฝ่ายพระบาท ทรงเก็บไว้ เหมือนกัน เกล้ากระหม่อมยอมตายเสียครั้ง ๑๐๐ ครั้ง ยังจะดีกว่า ที่ พระยศ เหยียด ความลับ และ ความไว้วางใจของฝ่ายพระบาท” ความลับของเธอซึ่ง เป็น สายโซ่ คั่นคั่น มัก คน ทั้ง ๒ ให้สนิทชิดเชื้อซึ่งกันและกัน

ผลที่สุดก็มาว่าเธอเลิกชีพ ไร้วishes ไ้ สิ้นพระชนม์เสียแล้ว ทั้งใดทรงรับผลกรรม คุ้ม ชีพอยู่ในคุกของรัสเซีย เพราะฉะนั้นเจ้าหญิง ซึ่งเป็นคนเมฆปกคลุมเจ้าหญิงอยู่นั้นก็ไ้ ผ่านพ้นไป มีถิ่นเธอเป็นอิสระสามารถที่จะยังกับพระทัยให้กระทำการไร ๆ ใน ชีวิตของ

เธอเองไ้แล้ว ชั้นแรกเธอจะทำกรอนข้อสตัยให้ เป็น รางวัล แก่สหาย ของเธอ — เชื้อวาลี ด้วยของค ผู้ซึ่งขืนสนิสนิม กับเธอมากกว่าที่ จะเป็นเพื่อน และใน ๒ - ๓ สัปดาห์ล่วงไป แล้ว เจ้าหญิงผู้เป็นแม่หม้ายแห่งรัสเซียทวยาวรัสเซียและพระกนิษฐา ของ พระราชินีเยอรมัน ก็ไ้ยอมเป็นภรรยาของ นายร้อยเอกทหาร กองหนุน โดยเสกสมรสกันที่เมืองลูเซียนา

เจ้าหญิงไ้ทรงรับ ความสุข ซึ่งมีไ้เคยทรงรู้จักเมื่อครั้งแรกใน ความปลุกตีกุเช่นนี้เลย เธอทรงมีความผาสุกที่พระอภัยกับสามี ผู้รักใคร่เธอด้วยน้ำใจอันบริสุทธิ์ และประมาณ สักทีหนึ่งล่วงไปความสุขสำราญ ของเธอก็เพิ่มขึ้น โดย ทรง ประทาน ถิ่นที่ แก่เธอ ผู้ซึ่ง นำความสุขและความศรัทธามาสู่บ้าน วันหนึ่งเมื่อ เธอทรง ดำเนินไป กับสามี พร้อม ด้วย วิกาน้อยของเธอ นั้น ก็พลลภถึงคำของหมอลูก ในกรุงเบอร์ลินขึ้นมาไ้ เธอจึงทรงเล่าเรื่องราวซึ่งหมอลูก ทำนาย ล่วงหน้า ถึง ความ เป็นไปของเธอที่ไ้เห็น ใน ลูกแก้วและคเหมือน จะเป็นการเป็นไปไ้ได้อย่างคำทำนายนั้น แต่ทว่าคำทำนายนั้นไ้ถูกต้องทุกประการ

ภายหลัง ที่อยู่ ด้วย กัน มาโดย ความสุข สำราญไ้ ไ้ไม่ขิ้นก ม. ด้วยของคไ้เริ่มเป็นโรค

แก้วประพาล

ฉันทน์

ร้ายภายในซึ่งต้องการนายแพทย์อย่างชำนาญ
รักษาจึงระบอชีวิตไว้ ด้วยเหตุจำเป็นเช่นนั้น
จึงจำต้องกลับไปยังยุโรปใหม่อีก ดังนั้นจึงได้
จัดการ ข่ายทรัพย์ สมบัติ บ้านเรือน ซึ่ง อยู่ มา
ด้วยกันโดยความสุขสำราญที่เมืองลูเซียนาเสีย
ทั้งหมด แล้วเสี้ยวด้วยภรรยาและธิดาอันน้อย
ของเขา ก็พากันเข้ามายังกรุงปารีส การ
ซึ่งกลับมาใหม่เจ้าหญิง ปราศจากความเกรง
กลัวว่าจะมีใครจำเธอได้ อีก แต่ครั้นเมื่อมา
อยู่ในกรุงปารีสไม่กี่วันก็ ในขณะที่ยังทรง
ดำเนินเล่นกับวิชาของเธอยังอยู่ในสวนตุยเลอรัน
เธอก็ได้ ละครหน้า กับ เคนต์เคอเชกซ์ โดย
ละเพาะที่เคียว ในทันใดนั้นท่านเคนต์ก็จำ
เธอได้ทันที เคนต์ จึงยึดหมวกทำความ
เคารพเจ้าหญิงผู้ซึ่งเคนต์เคยพบในราชสำนัก
รัชสมัยย่อย ๆ และรู้ตัวว่าเธอหาได้สูญสิ้น
ชนม์ชีพจริงไม่ ไม่ใช่มารดาของเคนต์
ดอกหรือซึ่งเป็นตัว เจ้าการให้เธอ หันรอกพัน
มาได้? เจ้าหญิงมีความ ตระหนักตกพระทัย
เป็นอันมากในการ ที่มาพบเข้ากับเคนต์ โดย
ความบังเอิญอย่างมีไต่ นกฝนเช่นนั้น แล้ว
เจ้าหญิง ก็ทรง วิงวอน ขออย่าให้ เคนต์ทรยศ
ต่อเธอ

“เป็นการที่เธอพอได้เห็นแก่ฝ่าพระบาท

โลกนี้ยังกว้างขวางมากอยู่” เคนต์ก็พูดตอบ
“เกล้ากระหม่อม จะ กระทำตาม พระประสงค์
ของฝ่าพระบาท ทุกประการ แต่เกล้ากระหม่อม
จำ ต้อง ทำการ ความหน้าที่ คือ กรวย ยิงคมทูล
หาหรือ ให้ พระราชา ทรง ทราบ ว่าได้ พบ กับฝ่า
พระบาทในกรุงปารีส”

“แต่ไม่ใช่ ต้องกรวย ยิงคมทูล โดย ทันที
นะคะ” เจ้าหญิงทรงวิงวอนต่อไป “โปรด
กรุณาให้เวลาที่ดินสักเล็กน้อย แล้วที่ดิน จะ จัก
พระของที่ดินเอง”

“เกล้ากระหม่อมมีความเสียตายเป็นอันมาก
ฝ่าพระบาท” เคนต์ก็พูด “ซึ่ง
เกล้ากระหม่อมไม่อาจเลือกเวลาให้ฝ่าพระบาท
ได้ เกล้ากระหม่อมจำต้องกรวยยิงคมทูลให้
พระราชาทรงทราบ แต่เกล้ากระหม่อมขอให้
คำมั่นสัญญาโดยเกียรติยศของเกล้ากระหม่อม
ว่าเกล้ากระหม่อม ยัง จะ ไม่ กรวยทูล เรื่องราว
ก่อนเวลา ๓ เดือนล่วงแล้วไป”

ยัง เป็น เวลา อีก นาน กว่า จะ ถึง กำหนด
สัญญา เสียด้วย ได้หายจากการป่วยแล้ว
และได้ จักแรง จะไปอยู่ใน ความปกครอง ของ
กรมเมืองแห่งเกาะบูยง ตัวเขาพร้อมด้วย
ภรรยา และ บุตร ได้ พากัน ถึงเร็วไป ใน ทะเล
อินเดีย และผลที่สุดเมื่อความลับของเขาได้

พ. ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหญิงผู้บดขุ่นมัว ชีพใหม่

เปิดเลยจนจนพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๕ ทรงทราบเรื่อง
 ราวแล้ว พระราชาจึงทรงมีลายพระราชหัตถ์ไป
 ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดบูยงเดอนให้เขาเอาใจ
 ใส่และกระทำความเคารพต่อ มาตาม คิวของ
 ให้เป็นอย่างดี กับทั้งได้ส่งข่าวสาสน์ไปทูล
 พระราชินีแห่งซังการียอกให้ ทรงทราบเรื่องว่า
 พระมาตุจฉา ของพระนางซึ่งเธอ มีความ ทักซ
 ร้อนเคี้ยวไคถถึง โดยสำคัญว่าสันพระชนมชีพ
 เสียแล้วนั้น บัดนี้ยังคงดำรงชีวิตอยู่
 เจ้านายใน ราชตระกูล ซึ่ง เป็น พระญาติ
 วงศ์ของเจ้าหญิงนั้น ก็ได้ทรงพยายามแทบ
 ทุกทางเพื่อให้เจ้าหญิงทรงสละละทิ้งสามี กลับ
 คืนคงพระยศเป็นเจ้านายตามเดิมอีก แต่
 คำวิงวอนและคำตักเตือนคัดค้านของพระญาติ
 วงศ์ต่าง ๆ นา ๆ นั้นระไกรระทำให้เจ้าหญิง
 เปลี่ยนพระทัยก็หาไม่ เธอแกล้งทำทวนลม
 เสียทุกคนหนวก ทั้งเธอยังคงก้อยู่ในเกาะ
 ขยายของจนกระทั่งสามี และธิดา ของเธอสิ้นชีวิตไป
 หมกแล้ว เธอ จึงได้ กลับคืน มา ยังยุโรป
 ใหม่อีก

คนใดที่ไม่รู้จักทาง แต่ยังคงประมาทอยู่เสมอว่าตนเป็นผู้ที่รู้ทาง คนนั้นแหละคือผู้ที่
 ต้องเหวี่ยงลงทางไปไกลที่สุด

ประยูร ชุนนาค

เต๋าเหาะ

ของ

อิกขุร

แต่ปางหลังมีเต๋ายาวทวนหงส์ ลึงอยู่ณะสระ
ใหญ่กว้างไพศาล ในเขตคัควั้นแค้นยา
หิมพานต์ แสนลัรวาญพาลภัยไม่ยชา ยัง
มีหงส์ไปตกกรุนสอง พนงท้องเทยวเสาะแสวง
หา นานาเหยยเพื่อชอลหล่อชัว ยังสระ
นั้นนิรันดร์มาไม่ผดเคือง จำเนียรกาลนาน
วันสัตรีทั้งสาม ก็เกิดความรักสมัครเนื่อง
ต่างผูกพันอันถวิลประเทือง ปลุกปลอง
เรื่องร้ายวายกำเภา

ครันอยู่มาวันหนึ่งจึงสองหงส์ เจตน์จาง
นักใคร่ จักให้เต๋า ประสพความสุขใจ ไม่
ขาดเขา ยิ่งกว่าเก่าก่อนก็เช่นที่เคย จึง
ไปพุกภัยเต๋าสู่แล้วพรวค ขานรักสุหลายสหาย
เฮย ข้าหวังใจให้สหายได้สละเขย จึงขอ
เผยแพร่แนะนำไว้ ว่าประเทศดินอยู่ของข้า
ณ กาญจน คุหาเคยอาศัย ที่แทยเชิงเขาจิตร
ภูใน แดงแถวแนวไพรหิมพานต์ นัยเป็น

ที่มีสุขสำราญพล บริบูรณ์ด้วยผักกัษอาหาร
ทั้งเงี้ยวหลายหลากพรรณมากมาย ชลธาร
ใสสุกสะอาดก็ ถ้าเพื่อนโกไปสู้อยู่ที่นั่น ก็
จักพลันเพิ่มสุขเกษมศรี เฝ้าสคัยชอยใจใน
วาท แล้วจึงมีวาทยลาไป ว่าก่อนเกลอ
สองของข้า ทวชอยนปรีการหาไหน แต่
ว่าคนรักกันจักใจ โดยไม่รู้จะไปอย่างไรกัน
หงส์จึงว่าถ้าสผู้เพื่อนยาก รักยาปากยักไว้
ไต่แม่นมั่น มีพคากยใครในกลางกัน ความ
คึกคักแน่นเสร็จสมคณ จึงฝ่ายเค้ารบรองทำตาม
คำใด หงส์ก็ให้เต๋าคายท่อนไม้หนึ่ง ทดรอง
กลางไว้มาณพรวนพรง แล้วจึงหงส์พนองทั้ง
สองวา ต่างช่วยกันค้ายปลายท่อนไม้ นั้น ไว้
มันข้างละทวแล้วบินว่า ร่อนเร่เหินพนเมฆา
พาเต๋าเหาะไปในหิมพานต์
ฝ่ายคณาทารกที่มั่วสุ่ม กันชุมนุมเล่น
อยู่กลางห่มยาน ครันได้เห็นหงส์ยาวพาเต๋า

พ. ศ. ๒๔๗๑

เต่าเหาะ

พล เหาะไปโดยอาการหัตถ์รย ทั้งสองกล้องบิน เลยสู้กันที่ปากสำนักไพร
ก็ตั้งเสียงร้องกึกก้องว่า ดูเต่าเหาะเจ้าข้าทำไม นิทานนี้มีมาในชาตก ข้าหทัยขมาเสก
หวั่น ชูลมุน่วนว่าเสกกัน แล้วเห็นโลกโคก แดงไข โดยเห็นเป็นคคิธรรมอันวยไชย
กันอยู่ไปมา เค้าโคฟงกนนั้นกลนมไค้ นึก แก้วไค้สยขุวีเรอรรว อินทน์ควรวสวน
ในใจว่าทวารกัยา เมื่อสหายของเวาเสกเขา นึก คอรัจิกการควรมิควรวกล่าว ควรวคว
พา ตัวเราไปในอากาศนั้น กังการอะไร พกจงพรอ้งให้ทองควรว ไม่เป็นยาวไม่สั้น
ของผองพวกเจ้า บัวยการเปล่า ๆ มิเข้าที่ เหมาะมันยล ควรมิควรว จงสวน สงข ถอย
แต่พอเค้าอาปากจะพาที่ ควักลุดกลองทรง อย่าพุดพลอยพุดามไปไม่เป็นผล จะนำความ
กลางกิน กระคองแกลแยกกองเป็นสองภาค หายนะประสพทน ก็นันทนข้างต้นยลอย่าง
ชีวิตพรวากจากร่างห่างหายสัน หงส์ ไปกท เทอญ .

ถึงแม้ว่านาวทลอยอยู่ บนสินอุฟเฟอชดสินอุ ก็เปรยขมเหมือนคองคามาว่าวิน จังกุดิน
กินนาวินทลอยบน (นาวทอรรยเรอทั้งหลายอยู่บน ก็ยอมทำอาการประคองว่าจกดินเรอทลอย
อยู่เหมือนกัน)

ประยูร ชุนนาค

เที่ยวโลกพระพุท

นวนาค

รวบรวม จาก *American Weekly*.

โลกพระพุท คือ ดาวพระเคราะห์ดวง
หนึ่ง ซึ่งเล็กกว่าบรรดาดาวพระเคราะห์ดวง
แต่ลอยอยู่ใกล้ดวงอาทิตย์มากที่สุดกว่าดาว
พระเคราะห์ดวงอื่น ๆ ทั้งสิ้น เนื่องด้วยโลก
พระพุทอยู่ใกล้ดวงอาทิตย์มากที่สุด จึงจำเป็น
จะต้องได้รับแสงความร้อนจากดวงอาทิตย์มาก
เหตุนี้โลกพระพุท จึงร้อนจัดด้วยยิ่ง จนได้
นามสมญาว่าเป็น “ปดพิภคแห่งอัคคี”
(The Land of Fire) ตั้งแต่นานมาแล้วเข้าใจ
กันว่าไม่สามารถจะมีสิ่งมีชีวิตพึ่งอาศัยอยู่
ได้บนโลกพระพุท โดยที่ไม่อาจทนทานความ
ร้อนได้ แต่มาบัดนี้วิทยาศาสตร์ได้ประสพ
สิ่งพิสดารในเรื่องความเป็นไปอันเกียติง ดาว
พระเคราะห์พระพุทชั้นใหม่ ด้วยอุปกรณ์แห่ง
เครื่องมือใหม่ ชะนิกหนึ่ง นักปราชญ์ทาง
การศาสตร์แห่งพิภพเรา สามารถวัดกระแส
ความร้อนของโลกพระพุทได้ และด้วยผลสำเร็จ

แห่งวิชาการอันนี้เอง ประจักษ์แจ้งแก่เราว่า
บนโลกพระพุท พืชพันธุ์อันจักคือ อัคคี
สามารถมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ได้เหมือนกัน
การวัดกระแสความร้อนโลกแห่งพระพุท
ได้จักกระทำกันขึ้นที่สถานทดลองแห่งแมนท
วิลสัน ของประเทศสหพันธรัฐอเมริกา

แต่ก่อน ๆ มาเคยหลงเข้าใจกันว่า โลก
พระพุท คงจะหินค้ำหน้าค้ำหน้าเคียวมาทางดวง
อาทิตย์ ท่านเองเคียวกันกับค้ำหน้า ซึ่งดวง
จันทร์เคยหันมาทางพิภพเราเสมอ ๆ ถ้าแม้ว่า
โลกพระพุททรงอยู่ด้วยอาการอันหลงเข้าใจกัน
เช่นนั้น คือ หินค้ำหน้าไปทางดวงอาทิตย์
แต่ค้ำหน้าเคียว บนดาวพระพุทคงจะต้องไหม้
เตรียมไปค้ำหน้าหนึ่ง และจะหนาวเยือกเย็น
เย็นหิมะไปค้ำหน้าหนึ่ง ค้ำหน้าหินไปทางดวง
อาทิตย์ ระบือความร้อนจะขึ้นถึงซีก ๓๐๐ องศา
ในเมื่ออีกค้ำหน้าหนึ่ง ซึ่งหันออกตรงกันข้ามจาก

ดวงอาทิตย์ ไม่ได้รับกระแสความร้อน ระบาย
ความหนาวระลอกลงบนที่สดถึงขั้วขั้วหรือค่า
กว่าศูนย์ถึง ๔๕. ก็วัด ตามส่วนของฟาเรนไฮต์
ด้วย ผล สำเร็จแห่งวัฏจักร ที่ได้ จักกระทำ
เพื่อวัฏจักรแสดงความร้อนกันครั้งนั้น สำแดง
ความหวังให้ ประจักษ์แจ้ง แก่ บรรดานักวิทยา
ศาสตร์ว่า โลกพระพุทหม่นไปตามแกนด้วย
ความร้อนเร็ว และได้รับ กระแสความร้อน
จากดวงอาทิตย์ทั่วกันทุกด้าน ทว่าใช้แต่เพียง
ด้านใดด้านหนึ่ง ดังที่เข้าใจกันแต่ก่อน ๆ ไม่
และด้วยดาวพระพุทหม่นไปตามแกนอยู่เรื่อย ๆ
จึงมีทวีป และราตรี เหมือนกันกับพิภพ มนุษย์
เราและโลก พระองค์การ จึงไม่น่า จะเย็น
ขั้วหาพิศดารว่า บนโลกพระพุท พิลัพทวง
น้อยนั้นจะไม่พียงมีสิ่งที่มีชีวิตอาศัยอยู่ได้ แต่ว่า
พิภพพระพุทนั้น เต็มไปด้วยความแฉ้นแค้น และ
น่าอันตราย โดยที่กันการอากาศและน้ำ ช้อน
เป็น อุปสรรคแห่งความเจริญ ของชีวิต มนุษย์
และสัตว์อื่นจะพึงเทียบได้เช่น นั้นเช่นข้อเสื่อม
อย่างหนึ่ง !

แม้ว่า ถ้าโลกพระพุท มีอากาศหุ้มห่ออยู่
รอบ ๆ เวหา เราจะมองเห็นเป็นรัศมีสว่าง ๆ

รอบ ๆ ขอบวงคำการของการทรงกลม ในเมื่อ
ดาวพระพุท ดวงนี้ โคจร ผ่านระหว่างโลกเรากับ
ดวงอาทิตย์ คือ การเกิดอุปราคาขึ้น เรียกว่า
“อุปราคา” ของ ดาวพระเคราะห์พระพุท
("Transit" of Mercury) ใน หมู่ดาว
นพเคราะห์ที่คล้ายกัน ดาวพระเคราะห์ที่ จะเป็น
อุปราคาได้ ก็มีอยู่เพียง ๒ ดวงเท่านั้น คือ
ดาวพระเคราะห์พระพุท ดวงหนึ่ง กับ ดาวพระ
เคราะห์พระศุกร์ อีกดวงหนึ่งซึ่งถือเสมือนดาว
น้อยดาว แต่ดาวเสมือนน้อยดาวดวงนี้โคจร
ผ่าน ระหว่างโลกเรากับดวงอาทิตย์ ซึ่งกระทำ
ให้บังเกิดอุปราคานั้น โคจรไปโดยรวดเร็ว
มากกว่าดาวพระพุทมาก แต่ดาวพระศุกร์
ดวงนี้มีอากาศหุ้มห่อแน่นทึบมาก ในเวลามี
อุปราคาเราจึงสังเกตเห็น มีรัศมี สว่าง สุกใส
น่าดูมาก

โอกาส การทัศนวิสัยนี้ ทรงกลม ของดาว
พระพุท ในเมื่อมีอุปราคา ได้จักกระทำกันเมื่อ
เดือน พฤษภาคม ปี ๑๙๒๔ ในวาระเมื่อดาว
พระเคราะห์ที่ดวงนี้ผ่านตรงไปมาระหว่างพิภพเรา

กับ ดวงอาทิตย์ สถานที่ ดาวใน ประเทศ
สหพันธรัฐอเมริกาเป็นหลายแห่ง ปรากฏว่าไว้

นวนาค

ขันวิ

ผล คับว่ายังเจริญ มีมหาเมฆ มาบดบังเสีย
หมดสามารถจะมองเห็นได้ แต่สถานคฤหา
แห่งประเทศอื่น ๆ สามารถมองเห็นได้หลาย
แห่ง

การตรวจดูโดยโทรทัศน์ อัน ทรง อำนาจ
ดังนี้ นำพาเราไปเที่ยวชมโลกพระพุทไธ
ไธรับความรู้ใหม่ ๆ แปลก ๆ อีกหลายอย่างว่า
บนโลกพระพุทไธมีอากาศหุ้มห่อรอบ ๆ เวหาไม่
มี สัตว์ฐาน คล้ายโลก พระจันทร์ คือ มี ทรง
ขรุขระ มี พื้น ภูมิประเทศ สูง ๆ ต่ำ ๆ มี
ธรรมชาติแห้งแล้ง และกันดารต่าง ๆ ที่นั้น
สันนิษฐานได้จากแสงสว่าง ซึ่ง ดาวพระพุทไธ
รับจากดวงอาทิตย์ แล้วฉายสะท้อนกลับมาถึง
ปรากฏแก่ตาเรา เมฆซึ่งลอยอยู่ตามเวหา
ในฤดูร้อน และหิมะซึ่งตกปกคลุม ในฤดูหนาว
บนโลกพระพุทไธนั้น ในเมื่อกระทบต้องแสง
อาทิตย์อันแรงกล้า มีอำนาจฉายแสงสะท้อน
กลับมาได้แรงมาก ตามแถบภูเขาฉายแสง
สะท้อน กลับไม่สู้ ได้แรง ดาวพระเคราะห์
พระศุกร มี อำนาจ ฉายแสง ที่ได้รับ จาก ดวง
อาทิตย์ สะท้อน กลับไปตามวิถีต่าง ๆ ได้แรง
มาก มี กำลัง ฉายแสง สะท้อน กลับได้ตั้ง

๖๕ เปอร์เซ็นต์ ส่วนโลกพระจันทร์อันปรากฏ
มีทรงสันฐานขรุขระ ภูมิประเทศเป็นที่สูง ๆ
ต่ำ ๆ เช่นเดียวกัน กับโลก พระพุทไธ ยังมีกำลัง
ฉายแสงสะท้อนกลับได้แค่เพียง ๗ เปอร์เซ็นต์

เท่านั้น ซึ่ง เท่า ๆ กับ ตามแถบ ภูเขา แห่ง
พิภพเรา และถ้าคิดเทียบกับบนโลก พระพุทไธ
ก็มีกำลังฉายแสงสะท้อนกลับได้ปาน ๆ กันกับ
บนโลกพระจันทร์ทั้งกัน

เนื่องจากโลก พระพุทไธไม่มี อากาศ รอบ ๆ
เวหา มีคานหนึ่งซึ่งเวลากลางวัน แสงความ
ร้อนของดวงอาทิตย์อันแรงกล้าได้ฉายมากระทบ
ต้องทุก ๆ วัน ซึ่งนับว่าเป็นคานที่ใกล้ดวง
อาทิตย์ และรับความร้อนจาก ดวงอาทิตย์ มาก
กว่าคานอื่น ๆ ฉะนั้นคานนี้เองปรากฏว่ามี
อากาศร้อนจัดมาก ร้อนจนเกินกว่าสิ่งที่มี
ชีวิตทั้งปวงที่อาศัยอยู่จะรู้สึกสบาย ออก ๆ จะ
เหลืทนทานอยู่สักหน่อย ถ้าจะคิดเฉลี่ยกับ
โลกพระพุทไธรับแสงความร้อนที่ฉายจากดวง
อาทิตย์มากกว่าพิภพเราได้รับตั้ง ๗ เท่า

ถ้าเรามีโอกาส เจริญทาง ขึ้นไป สู่บนดาว
พระพุทไธ เราสามารถจะมองเห็นแสงโคโรนา
(Corona คือ รัศมีวงกลมรอบดวงอาทิตย์ ใน

พ.ศ. ๒๕๓๑

เที่ยวโลกพระพุท

เมื่อเวลามีสุริยุปราคา) ของดวงอาทิตย์โดย
ไม่ต้องรอคอยในเวลามีสุริยุปราคา เพราะ
ว่าบนโลกพระพุทเราอาจมองเห็นแสงโคโรนา
แห่ง ดวงอาทิตย์ ได้เสมอ ใน เมื่อ พระอาทิตย์
ส่องแสงอันสกลให้เห็นอยู่ใกล้ ๆ ทั้งนี้เพราะ
ว่าบนดาวพระเคราะห์ที่พระพุทดวงนั้นหามีอากาศ
หุ้มห่อรอบ ๆ เวลาที่ จะกระจายแสงสว่างแห่ง
ดวงอาทิตย์ และกล้ำกลืนแสงอื่น ๆ ไม่ ฉะนั้น
บนโลกพระพุทในเวลากลางวัน จึงมองไม่เห็น
ดวงดาวใด ๆ ก็เท่าเวลากลางคืน

ดวงอาทิตย์ อันห้อมล้อมด้วยแสงโคโรนา
งงามสุดสกลไสยิ่งใช้มุกต์ มองแลเห็นใหญ่
กว่าดวงบนโลกเราถึง ๒ เท่าครึ่ง ซึ่งน้ำหนักมาก
และแสงโคโรนาที่ ล้อมรอบ ดวง อาทิตย์ นั้น มี
อำนาจ ฉายไปได้ ไกล มาก ไกล ถึง ๓ เท่า
ของระยะทางจากดวงอาทิตย์ ไปยัง โลกพระพุท
แต่เนื่องด้วยพิภพอันน้อยนี้ได้รับแสงความร้อน
จากดวงอาทิตย์แรงกล้ามากจึงเนื่องของไปด้วย
กระแสไฟฟ้าซึ่งพวยพุ่งตรงมาจากดวงอาทิตย์
ตามท้องฟ้าใน เมื่อเวลามีพายุ ปรากฏ เต็ม ไป
ด้วยกระแสแม่เหล็ก ซึ่งมีกำลังอำนาจแรงกล้า
มาก และด้วยเหตุที่ โลกพระพุทเต็มไปด้วย

กระแสไฟฟ้าและแม่เหล็กจึงมีภาพทอมนุ่งอรุณ
งงามมา

กระแสไฟฟ้าที่ พุ่ง แล่น ตรง มา จาก ดวง
อาทิตย์ เป็นสาย ๆ นั้น นำลูก ลูกถายาต และ
ฉีพุงไต้ ซึ่งมี ชุกชุม ตาม แถวใกล้ กับ ดวง
อาทิตย์ มา ตก ลง ยัง โลกพระพุท เป็น จำนวน
มาก ๆ ทางที่พุ่งเข้ามาสู่ในวิถีสุริยโคจร
ของดาวพระพุท จะแลเห็นเป็นดวงโคใหญ่ที่สุด
ทาง ทวิสว่างสกลไสมี ทาง เป็น เปลว ตามหลัง
เป็น แถวขี้นยาวโดยที่ อยู่ใกล้ กับ ดวงอาทิตย์
มาก

เป็น ของ แปรอีก อย่าง หนึ่ง ที่ บนโลก
พระพุท มีความคึกคักภายในน้อยมาก น้อย
กว่าความ คึกคัก บนพิภพ มนุษย์ เราเคย เคย ๓
ส่วน ๓ เนื้อที่ ซึ่งบนโลกเราเห็นกันว่าหนัก
มาก ถ้าไป ซึ่ง บนโลก พระพุท จะ เห็น ว่า
ลดลงไปเคย ๒ ส่วน ๓ ทั้งนี้ นักกีฬาเบสบอล
ผู้ซึ่งกระหายจะให้น้ำหนักตัวของตนลดลงเพื่อ
จะได้วิ่งเร็วขึ้น ถ้าขึ้นไปบนโลกพระพุทจะ
ประสบผลสมมุ่งหมายทันที และนายวอลเตอร์
จอห์นสัน ซึ่งนับว่าเป็นผู้ที่น้ำหนักตัวหนักมาก
ถึง ๒๐๐ ปอนด์ ถ้าไปซึ่งบนโลกพระพุทจะ

นวนวนิ

ชินวิ

ลกตลงเหลือน้ำหนักตัวเพียง ๖๒ เปาน์เท่านั้น
และในเวลาเดียวกันเขาอาจทะเลาะถอยออกไป
ไ้แรงทั้ง ๓ เท่าที่เทรนโลกมนุษย์ และมี
๔ เท่าถึงไ้เร็วกว่าวิ่งบนโลกเราทั้ง ๓ เท่าเท่ากัน

มนุษย์เราโดยมากไม่มีไ้ใคร ค่อยไ้เห็น
ดาวพระเคราะห์พระพุท เพราะดาวพระพุท
ไม่เคยออกห่างจากดวงอาทิตย์ ถึง ๒๘ กิโลเมตร
ผู้ที่สามารถเห็นได้ ต้องคอยคักเฝ้าอยู่ นัยั
เจ้กวัน ในเวลารุ่งอรุณ ก่อนแสงของเริมจย
ขอบฟ้า หรือในเวลาสายถึง ๓ ๔ วันขอแสงหลัง
จากที่ไ้ลยัคงไปแล้ว ก่อนหรือหน้าท้ดาว
พระพุทโคจรออกห่างจากดวงอาทิตย์ไปทาง
ทิศตะวันออก หรือตะวันตกมากที่สุด ในเมื่อ
โคจรออกห่างจากดวงอาทิตย์ไปทางตะวันตก
เราจะแลเห็นชั้นในทางทิศตะวันออก ก่อนเวลา
อรุโทยัไขแสงขึ้นเห็นขอบฟ้า และใน
เมื่อโคจร ออกห่างจากดวงอาทิตย์ไปทางทิศ
ตะวันออก เรา จะมองเห็น ชั้นใน ทางทิศ
ตะวันตกในเวลาเย็นาสนชยา

ในขัหนึ่งๆ โลกพระพุทเิรออกห่างจาก
ดวงอาทิตย์ราว ๘ ครั้ง และในเวลาเมื่อโลก
พระพุทเิร ออก ห่าง จาก ดวง อาทิตย์ มัก จะ

ยังเกิดมี มหาเมฆ ลอย มา คุ้มท้องฟ้า และมี
หมอกลงทึ ซึ่งเป็นการหมกท้งสำหรับผู้ที่
พยายาม คอย จั้ดาคู โลกพระพุท จะสามารถ
เห็นได้กั้วยตาเปล่าในเวลาเช่นนี้

ไม่ เป็นการทำลาย ความหวังเสีย ที่เกี่ยว
ในเมื่อมีผู้ประสงค์จะคอยจั้ดาคูพิภพนั้นอยู่น
ในโอกาสอันควร เพราะว่าพิภพนั้นอยู่น
ใช้อื่นไกล กล่าวไ้คือ ดาวรา อังคนงาม
แห่งสายัณท์กาลดวงหนึ่ง ซึ่งต้องแสงรุ่งโรจน์
โชติช่วงในเวลาเย็น การอื่น ๆ ที่จะมีแสง
รุ่งโรจน์ กว่า ดาวดวงนี้ ก็ม่แต่ดาวเหล่านั้น
เท่านั้น คือ ดาวชีวิอุส และ ดาวคาโนตุส
ดาวพระเคราะห์พระศุรุ ดาวพระเคราะห์
พระพลุหส์ยทิ และดาวพระเคราะห์พระอังคาร
ในยางโอกาส

โลก พระพุทไ้รู้จัก กันมานานมานานแล้ว
ตั้งแต่มนุษย์ครั้งแรกทำบรรพ์ และการตรวจ
ค้นคว้า คักษา ถึง ดาวพระเคราะห์ ดวงนี้ ไ้ไ้
เอาใจไ้ได้กันมาตั้งแต่ครั้งมากกว่า ๒ ๔ ศตวรรษ
ก่อน ๓ ศตกาลมาแล้ว มนุษย์ ครั้ง กัก
ทำบรรพ์ทำรู้ไม่ว่า การากวสัถ์ใดซึ่งปรากฏ
แก่ตาในรุ่งอรุณก่อนอรุโทยัไขแสงขึ้นเห็น

นวนาค

ชินวิ

หมายเหตุท้ายเรื่อง พุทฺธถึงเรื่องมนุษย์ชาวโลก พระพุทฺธยังไม่มีใครได้สันนิษฐานว่า
จะมีรูปร่าง เป็นลักษณะอย่างไร แต่รูปร่างแห่งสัตว์อันอาศัยอยู่ในโลกพระพุทฺธนั้น ได้
ลองให้ มากาม เพรอเนท์ สัตว์ทรงญาณชาวฝรั่งเศสผู้บรรลือนาม นำคนไปสู่โลกพระพุ
โธโดยทางญาณมโนมัย ที่ล่อนได้เห็นมา และได้อธิบายถึงรูปร่างแห่งสัตว์บนโลกพระพุทฺธ อันมี
ลักษณะ ถูกต้อง กับ ตาม ทาง สันนิษฐาน ของวิทยาศาสตร์ว่า ตาม ร่างกาย แห่งสัตว์มี
หนึ่งหนาทนทานความร้อน ไฟไม่สามารถไหม้ด้วยแสงที่ได้รับจากดวงอาทิตย์อันยวดยิ่งมาก
ถ้ามีขณะสัตว์จะไม่สามารถทรงชีวิตอยู่ได้ สัตว์ที่กล่าวนี้ มีรูปร่างพิสดารกึ่ง กึ่งภาพที่
เขียนโดยผู้มือ ของ มากาม เพรอเนท์ เขาปรากฏในรูปดังนี้

ภาพสัตว์บนโลกพระพุทฺธ

ถ้าน้ำที่ใหญ่ ๆ สักกัใดเราสามารถตักน้ำใส่ให้เต็มได้ แต่ใจคนนั้นเล่าใครจะสามารถ
ใส่ให้เต็มยัง ?

ประยูร บุณนาค

อำนาจแห่งความรัก

ของ

พ. สุนทรวารชน

คฤหาสน์แห่งตระกูล “เจริญทรัพย์”
อาพุดได้ว่า ไม่มีตระกูลใดเลยในจังหวัด
อุบลราชธานี ที่มีทั้งสมบัติเหมือนตระกูล
ที่กล่าวนี้ ทั่วบ้านเป็นเรือนชั้นเดียว ก่อสร้าง
ขึ้นอย่างงดงาม สองหลังแฝก ซึ่งอาเป็น
เครื่องแสดงว่าผู้เป็นคุปต์แห่งสถาน อันไพบูลย์
นี้เป็นประหนึ่งนายช่างในตัวเองฉะนั้น พิน
ที่ กว้าง ขว้าง ใหญ่ โคน เติม ไป ทั่ว พรม
พฤกษาศาติและดกสาติ แวดล้อมไปทั่วทั้ง
บริเวณบ้าน ยิ่งกว่านั้นภายในบ้านยังมีถนน
หนทางเคียวเลาะลึกไปใต้ตลอดโดยรอบ

ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ แห่ง คฤหาสน์ นี้ ก็คือ
คุณ นาย เสงี่ยม ภรรยา คุณหลวง พิทักษ์เชตร
ซึ่ง บัดนี้ ท่าน ได้ลวงลับไป สู่ ปรโลก เลยเมื่อ
กลางปีแล้ว การที่ คุณหลวงพิทักษ์เชตรได้วน
ลาโลกไปด้วยอาการเร็วพลันเช่นนี้ บ่อเป็น
ทาง ซึ่ง นำมา แห่ง อาการ เคร่าสลดอย่างยิ่ง
นอกจากรถภรรยาของท่าน ก็มีบุตรสาวอีก ผู้หนึ่ง

เจ้าหล่อนคือนางสาวบุญสม เจริญทรัพย์ รูป
โฉมโฉมพรรณ ของ เจ้าหล่อน เป็น ที่ต้อง คา
ตึงใจของบุรุษทุกคน รูปร่างกระตึก
ค่อนข้างเป็นคนเจ้าเนื้อ กว้างหน้าเต็มไปทั่ว
โลหิต แสดงว่าเจ้าหล่อนเป็นสตรีผู้หนึ่ง
ปราศจากโรค กว้างตาทั้งคู่เป็นมันฉลวย กลอก
ไปมาได้อย่างว่องไวและรวดเร็ว ริมฝีปาก
อันงาม แล้วยังแคบพอให้เห็นรายฟันขึ้นน้อย ๆ
เรียงกัน อยู่ ใต้ ริมฝีปาก สรุปรวมความ ว่า
เจ้าหล่อนเป็นสตรีทั้งงามพร้อมทั้งกริยามรรยา
ตลอดจนท่าทาง นับว่าเจ้าหล่อนเป็นผู้หนึ่ง
ที่เลิศในจังหวัดอุบล

คืนวันหนึ่งในเดือน ธันวาคม พระพาย
แห่งคืน ถูกหนาวไค้พัดโชยเย็นเยือกเย็น
ถึงก ภายในบ้านเจริญทรัพย์ อันลือมรย
ไปทั่วพรมพฤกษาศาติและดกสาติ ต่างก็
พากันส่งกลิ่นหอมระเหยทั่วไปทั้งบริเวณบ้าน
นับเมื่อพระพายรำเพยพัด ใดได้ ชุ่มคันทนออก

พ. สุนทรารชุน

ชินวิ

นมแมว อันแต่ กิ่งก้าน สาขา ปกคลุม ขยู่ อย่าง
นำพิศ มีเกาฮอนสามตัวอยู่ตัวหนึ่ง และบนเกา
นมมีส่วนขยู่อย่างสวยงามยิ่ง เจ้าหล่อน
คือนางสาวบุญสม เจริญทรัพย์ นั่นเอง เวลานั้น
นับว่า เป็นเวลาสบายของเจ้าหล่อนมากที่สุด
เพราะทุก ๆ วันนางสาวบุญสม เป็นต้องลงจาก
เรือนมาล้างชาม คมกลั่น คอกไม้ อันเย็น ก็จืดจาง
ประจำวันของหล่อนเสมอมีใครได้ซักถาม และ
วันนั้นก็เช่นเดียวกัน ฉะนั้นก็ไม่น่าจะพิศวง
เท่าใดนัก แต่สำหรับวันนี้นับว่า เป็น
วันที่แปลกพิศวงกว่าวันก่อน ๆ เพราะเจ้าหล่อน
เองได้เกิดมีเรื่องหมกมุ่นขุ่นมัวขึ้นในใจ เนื่อง
จากจะต้องคอยคำตอของตัวรักของเจ้าหล่อนได้
จากคนและกระเทยให้คอย ขณะนางสาว
บุญสม เจริญทรัพย์ กำลังนั่งนั่ง ครัวดตอของ ดง
คำตอ และอะไรต่อมิ อะไร ขยู่ ความ
อ่อนเพลียกระเหินใจ ก็บังเกิด ขึ้นในดวงกลมอัน
น้อย เลยกระทำให้เจ้าหล่อนม่อหอยหลยอยู่
ดมแทยเกาฮอนเอง แต่ ในที่สุดนางสาว
บุญสม ก็ต้องสะทึงสะทอนใจขึ้น โดยอาการ
เท่าทอนของสุนัขตัวน้อย ๆ จำเป็นอย่างยิ่ง
ที่เจ้าหล่อนจะต้องค้น และเรียกสุนัขของหล่อน
ตลอดจนใช้มือไปลูบคลำมันไว้
ขณะทนางสาว บุญสม ลูบคลำ สุนัขตัว

น้อย ๆ ขยู่ นั้น ภาพแห่งสภาพขยู่ขยู่ซึ่ง
เจ้าหล่อน ขยู่ มอขยู่ ขยู่ ใจ ให้ เป็น ทาย
แห่งความรักแก่เขาแล้วนั้น ทันทีภาพนั้น
ก็ไปปรากฏขึ้นต่อหน้าของ เจ้าหล่อน
จนนางสาวบุญสมแทบไม่เชื่อตาของหล่อน แต่
โดยอาศัยความทรงจำและความสังเกต แห่ง
ดวงรักของเจ้าหล่อน ฉะนั้นเจ้าหล่อนจึง
หา ได้มี ความ สะทอน สะทอน หรือ ทวาดกลวิ
แม้แต่น้อย ยิ่งกว่านั้นหัวใจของเจ้าหล่อนเต้น
แรงยิ่งขึ้นจนเท่าตัว ในที่สุดชายผู้นั้นถึงลง
ข้าง ๆ ภายเจ้าหล่อน เขาคือ คุณวลัย สุกวิกล
ชายผู้ยาก ซึ่งมีฐานะเป็น แต่เพียงครู โรงเรียน
ประจำจังหวัดเท่านั้น ครั้นแล้วคุณวลัย สุกวิกล
จึงเริ่มพูดทำลายความเงยขึ้นว่า :—
“ ยังไม่ — ยอกรัก — ตกลงใจอย่างไร ? ”
“ คุณจะให้ ตกลง อย่างไร — คิดฉัน ยังไม่
เข้าใจคำพูดของคุณเลย ” นางสาวบุญสม
ตอบเสียง สั่นเครือ ระ คน ฝน กับ ความ อาย
กระเด็นไปทางอันไกล
“ ออ ! จริง—ฉันนึกแล้ว—ว่าอย่างไรเธอ
คงไม่เข้าใจ เท่าที่ฉันได้พูดไว้ เมื่อ วันก่อน นั้น
แต่ — แต่ — เธอจะละฉันไม่ได้ — ” คุณวลัย
หยกถอนหายใจครู่หนึ่ง แล้วและพลางกล่าว
สลับต่อไปว่า “ เธอจะละ — ฉันจะบอกให้เธอรู้

อำนาจแห่งความรัก

พ. ศ. ๒๔๗๑

เสียเที่ยวแหวะ เพราะอย่างไรก็ วันนั้นต้อง
เป็นวันพักของฉัน และต่อไปฉันก็เห็นจะ
ไม่ได้มีอีก——”

“ค่ะ — พวกเธอค่ะ — ก็ฉันจะฟัง แต่—
เหตุใดคุณจึงพูดเช่นนั้นล่ะคะว่า จะไม่ได้
มีอีก —”

“อ้าว! เธอคอยฟังซี — คอยฟัง — คือ
อย่างนั้น” คุณวิไลย์เริ่มอธิบาย “เธอคงทราบ
ละซิว่า เวลาฐานะของคุณนั้นอย่างไร และ
เป็นอะไร—ครู—ครูใช้ไหม?”

“ใช่ค่ะคุณทราบแล้ว—เล่าไปเถอะค่ะ”
เจ้าหล่อน สอ ก ขัน พลง ขยันขยอ ให้ คุณวิไลย์
เล่าต่อ

“ยิ่งกว่านั้น—” คุณวิไลย์เริ่มเล่า “คุณแม่
ของเธอ ท่านก็ถึงเกลียดชังซึ่งฉันเสียยิ่งกว่า
ชะมันกับขุน เกลียดอย่างที่เคยกว่า เข้ากะถูก
คำ แต่—การที่ท่านเกลียดฉันนั้นฉันก็พอจะ
เข้าใจ เนื่องจากท่านเห็นว่าฉันจน—จนอย่าง
แสนจน และมีหน้าที่เป็นครู ซึ่งไม่มีวันจะได้ดี
ยิ่งกว่างานเงินเกอนท์ไกรย้อยเวลานี้ ก็เพียง
เกอนท์ห้าสิบบาท โฉนเล่าท่านจะยินดียอม
ยอมรับเอาฉันมาเป็นลูกเขยของท่าน นี่แหละ
คือข้อใหญ่ไ้ความ ที่ทำให้ฉันหมดความ
พยายามที่จะ—”

“แต่—ก็ฉันมีไ้ คือกิอย่างที่คุณคิดหรือ
อย่างที่คุณแม่คิดกันคะ ความรัก—ความรักที่
บริสุทธิ์แท้” เจ้าหล่อนค้านและเริ่มอธิบาย

“ความรักที่ บริสุทธิ์เท่านั้นมิได้มุ่งหมาย หรือ
เพ่งเล็งถึงทรัพย์สินคุณงามความดีด้วยบรรพการก็
นั้นคะ — ความรักที่ แท้จริงนั้น ย่อม เล็ง ถึง แต่
น้ำใสใจจริงอย่างเดียวเท่านั้น คือกะ—”

“ก็—ก็ที่เดียว ที่เธอไม่คิดเช่นนั้น
ฉันรู้สึกปลื้ม แต่—ก็ยังวิตกอยู่อีกว่า ถ้า
คุณแม่ของเธอ—ท่านยังบังคับให้ เธอแต่งงานกับ
ชายคนหนึ่ง—เธอจะอย่างไร?” คุณวิไลย์
ถาม แสลงความดังได้ใจ

“อา! ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง — ก็ฉันคิดว่า
ตายเสียดีกว่าอยู่” เจ้าหล่อนตอบ

“ฮะ! แน่หรือ? แหม!! ใจเธอเด็ดดัง
อย่างนั้นทีเดียว?”

“ยิ่งกว่าค่ะ — ขอ คุณ จงทราบบนเถะ ว่า
ก็ฉันจะไม่ขอ มอบ ชีวิต ให้ กับใครอีก เป็นบุรุษ
ที่สอ หรือก็ฉันจะไม่ยอมถ่างเทไปจากบุรุษ
ที่ก็ฉันรักอยู่” เจ้าหล่อนกล่าวอย่างชัดถ้อย
ชัดคำ

“อา! เธอจะไม่รู้สึกอายนับบรรพการ
มิตร ที่แวดล้อมเธออยู่หรือ?” คุณวิไลย์

กล่าว

พ. สุนทรวารชน

ชินวิ

“ไม่เห็นแปลกกันค่ะ” เจ้าหล่อนตอบ

“ถ้าเช่นนั้น — ก็แปลว่า — เธอ — รักฉัน?” เขากล่าวขึ้นเชิงถามเจ้าหล่อนกลาย ๆ

“ค่ะ — ถูกแล้ว —” นางสาวบุญสมตอบพร้อมกับพยักหน้า แสดงอาการประกอบคำพูด เพื่อให้แน่นแฟ้นขึ้น

“โอ! ชินวิใจของคน — ฉันจะไม่ลืมคำพูดของเธอเลยในชาติ —” คุณวิไลยกล่าวพลางขยี้กายเข้าไประนไถ่ แล้วและจับมือเจ้าหล่อนมากำไว้ ส่วนนางสาวบุญสมก็มีไ้ ชักขึ้นแน่นแต่อย่างใด คงยอมให้คุณวิไลยกำมือของเจ้าหล่อนนั่งอยู่ ครั้นแล้วคุณวิไลยจึงเอ่ยต่อไปว่า —

“เธอที่รัก — ฉันพึงทราบตระหนักแนในนาชานเองว่า เธอรักฉัน — ฉันรักเธอ —” พลางเขาก็ก้มลง

“เมื่อคุณรักก็ฉัน” เจ้าหล่อนพูดพลางขยี้หน้าลงกับอกของคุณวิไลย แล้วและกล่าวต่อไปเบา ๆ ด้วยสำเนียงอันแล้วว่า “ก็ฉันก็ไม่ขัดขวาง — แต่ — คุณต้องนั่ง มีฉันจะเก็กความเลียบหายขึ้น —”

“ตามใจเธอ — แต่ — ฉันก็ไม่เห็นจะวิตกวิจารณ์อะไรเลยบนานักเกี่ยวกับ” คุณวิไลยกล่าว “ก็จริงหรอกค่ะ — แต่เธออย่าลืมะค่ะ —”

“แน่นอน — ข้อของเขตกอลจนภาพและอิริยาบถ น้ำเสียง ของเธอ — ไ้ฝังแน่น อยู่ในสมองของฉันจนหมดสิ้นแล้ว ถึงมาทว่าฉันจะต้องสละโลกอันกว้างใหญ่นี้ไปโดยอุปสรรคใด ๆ ก็กั จำแน่งที่ฉันจะต้องนำเอาความทรงจำทั้งหลายนั้น ไปกับดวงวิญญาณอันน้อย และปราศจากคุของฉันทัว —”

“ค่ะ — พอทีเถระค่ะ” เจ้าหล่อนยกมืออันเรียวงามขึ้นขี้กปากซ้ายที่รักเชิงสัพยอก

“เอะ! น้าพี่กาแล้วหรือ้น? แหม! เวลาหนอเวลาคุช่วงเร็วววกเสียนกระไร เห็นจะต้องลาเธอไปก่อนละ — ประเทียวคุณแม่ของเธอนานจะตามหา แต่อย่างไรก็กั ฉันทจะพยายามหาโอกาสมาคุยกับเธออีก” คุณวิไลยพกขณะเมื่อไ้ ยืนระฆังสถานันตัวรวฆ่า ๒๓ ครั้ง และเสียดแทรกอน

เมื่อเสร็จจากการ สั่งเสีย และไว้อาลัย กันแล้ว คุณวิไลย ก็ออกจากบ้านเจริญทวีพย ้วย เติรมุ่งตรงไปตามถนนอันมืด ซึ่งปกคลุมไปด้วยพุดกษาชาติใหญ่น้อย เพื่อกันหลังยังบ้านตน

๑ ๑ ๑

กาละต่อจากนั้นมาราว ๓ วัน คุณนายเส่งยม ก็ไ้ ้วย โทรเลข จาก คุณ สมทรง

เจริญทรัพย์ หลานชาย ซึ่ง ได้ จาก กัน ไป ตั้ง
๓๐ ปี ความว่าจะมาเที่ยวตากอากาศ และ

จะเลยพักอยู่ชั่วคราว ชาวคณะทำให้คนนาย
เสียงม ตื่นเต้นมีร่ำว ในการที่จะได้พบญาติ
พี่น้อง

ครอบครัวนั้นกำหนดมาพร้อมกัน เจริญทรัพย์
ก็มาถึง ท่านผู้เป็นญาติแห่งสถานใดก็นับ
ขบขันเป็นกลล่อ ต่างก็ทักทายปราศรัยถามถึง
ทุกซอกซอกกันและกัน คุณสมทรงได้พักอยู่
อย่างสุขารมย์

ณสายดั้นวันหนึ่ง ขณะเมื่อทวงรำไพ
กำลัง ชักรด โกลี จะ ดับ ทิวไม้ อยู่ ริมรั้วนั้น
นางสาวบุญสม หล่อนก็ไถ่ลงมานั่งเล่น และ
ชมภาพต่าง ๆ ทั่ววันก่อน ๆ พลางนึกถึงภาพ
ต่าง ๆ ที่ล่วงเลยมานี้ และจะพึงบังเกิดขึ้นอีกใน
อนาคต พอเป็นเครื่องบันทึกความทุกข์และ
เป็นเครื่องหย่อนใจไปชั่วขณะหนึ่ง ๆ ทันใดนั้น
ภาพของคุณสมทรง ก็ได้ปรากฏขึ้นแก่ดวง
จักขุของเจ้าหล่อน กระทำให้นางสาวบุญสม
สะท้านสะเทือนถึงตัว ขณะทีภาพนั้นได้
เข้ามา ทันใด คุณสมทรง ก็มานั่งอยู่
หน้าเก้าอี้ยาวนานแล้วและกล่าวว่า—

“เฮ! เน้!! ช่างมานั่งอยู่ได้คนเดียว
มด ๆ คำ ช่างไม่กลัวเสียเลย ยังไม่ขึ้นเรือน

อีกหรือ?”

“น้องรัก! ใคร่จะบอ— พงผดมานั่ง
อยู่เมื่อสักครู่หนึ่ง นึกว่าอีกสักครู่— พอให้
สบาย ก็จะได้ขึ้นเรือน — เชิญนั่งสิคะ”

เจ้าหล่อนกล่าวอย่างสุภาพ

“ขอย— ทนอยู่ครู่หนึ่ง แต่— แค่นี้เอง
พ— ไม่นั่งหรอก” เจ้าทอมพลางร้องก่น้ำ
เจ้าหล่อนก็ด้วยความพิศวงพิศวง

“ใช่! ยืนอยู่ไม่เมื่อยหรือคะ — เชิญ
เถละคะ— เชิญนั่ง”

“ช่างเถละ — จะเป็นการรังเกียจสำหรับ
น้อง”

“มิได้คะ—” เจ้าหล่อนตอบ

“เฮ! เน้เน้!! พยายามจะบอกอะไรกับ
น้องสักหน่อย” เจ้าทอมก็ประ โยคไว้ ให้
เจ้าหล่อนนึก

“เรื่องอะไรคะ—” เจ้าหล่อนถามอย่าง
พิศวง

“เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นแหละ—”

“ถ้าเช่นนั้นก็ไปคร่ำเถละคะ — น้องจะ
คอยฟัง—” เจ้าหล่อนขยับขยับ

“แต่ — น้อง อย่าชักชวน ขึ้นในเมื่อยแล้ว
ไม่มานะ”

“คะ — ถ้าเรื่องที่คุณพูดมาเป็นเรื่องที่ไม่

พ. สุนทราราชุน

ฉันทวิ

ยากๆ แล้วละก็——” เจ้าหล่อนตอบ

หรือคะ”

“แน่นอน—แน่นอน—ขอรับรอง”

“ถ้าเช่นนั้นก็เชิญเถอะละ”

“โอ! นั่นจะประหารความสุขของพี่หรือ? ไรละ ตอบสักคำเถอะ—พี่รู้สึกยินดีหาน้อยไม่”

“เป็นอันว่าน้องอนุญาต?”

“ถ้าคุณพี่ให้น้องตอบก็ได้” เจ้าหล่อนแจ้งใจกล่าวขึ้น

“ค่ะ—”

“เมื่อ ๕-๖ วันมาแล้ว” เขาเริ่มเล่า

“ตอบเถอะ—”

“จะเป็นเพราะ เหตุผลกลใดก็ตามบอกไม่ถูก ทั้งเหลือความสามารถของพี่ที่จะอธิบายให้รู้ได้นอกจากน้องจะเคาเอาเอง นับตั้งแต่พี่ได้พบวงหน้าอันงามของน้อง ตลอดจนถึงวิชา

“น้องต้อง ขอ บอก คุณพี่ ตาม จริงใจ ว่า น้องรักคุณพี่ ประจักษ์ชัดในสันตใจ ยิ่งกว่านั้น น้องยังคงนับว่าคุณพี่เป็นพี่ชงกลตามตามกันมาด้วย จะให้น้องเปลี่ยนความรักไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้”

มรยาท” เขาหยุดถอนหายใจครู่หนึ่ง “อา! พี่สักรั้วอะไรสิ่งหนึ่ง ได้บังเกิดขึ้นในหัวใจ ซึ่งยังไม่เคยปรากฏขึ้นเลยในชีวิต สิ่งนั้นคือ คือ—ความรัก—ความรัก—อันบริสุทธิ์และ—”

“ถ้าเช่นนั้น—น้องก็รักพี่จนท้อแท้”

“ค่ะ—ค่ะ—น้องทราบดีแล้ว พอกิเถอะละ” นางสาวบุญสม กล่าวพลางโยกมือห้าม

“ค่ะ—ถูกแล้ว—ถูกทีเดียวค่ะ—น้องรักคุณพี่อย่างญาติ” เจ้าหล่อนกล่าวขึ้นอย่างซื่อสัตย์ซื่อคำ

“ก็ละ——” คุณสมทรงพบได้เท่านั้น

“ประเดี๋ยว—จงฟังให้ตลอดก่อน—ควรฟังให้จบ—ถึงแม้ว่าพี่ต้อง อั้นกระชานไปจากพี่พบนกก็ตาม พี่จะขอนำเอาความรัก—อันบริสุทธิ์ติดกับทวงวิญญาณไปด้วย—โอ! น้องจะไม่มีความเมตตาการุณย์อย่างหรือ—น้องจะปล่อยให้พี่นทุกขกรรมมาไขถึงไหน——”

พลันก็เห็นกลีบเขียวเรื้อนไป โดยมีได้เหลือวแลมาอีก. ปลอ่ยให้นางสาวบุญสมแนกถึงตามด้วยความฉงนสนเท่ห์อย่างสิ้นพันธุ์

สัปดาห์หนึ่งให้หลังไปแล้ว คุณสมทรงได้นั่งชมรม รักใคร่ของดังเหตุการณ์ที่ได้ล่วงไปแล้ว ด้วยหัวใจอันชุ่มฉ่ำด้วยแต่ผู้เดียวภายในห้องพลางนึกโน่นคาคัน อะไรมีต่ออะไรต่างๆ แต่

พ. ศ. ๒๔๗๑

อำนาจแห่งความรัก

ในที่สุดก็ตกลงใจว่า จะลงชื่อคุณอาร์ก เพื่อ
จะเป็นผลบ้าง ทันใดสตรีประสาธของเขอก็ได้
แว่เสียงฝีเท้าคน เดียวมา และ หยุดอยู่ที่ หน้า
ประตูห้อง สวมใจนึกของคุณสมทรง ทันใดนั้น
เจ้าของฝีเท้าก็ได้ ไล่ลงหน้า เข้ามาปรากฏอยู่
ภายในห้อง พลังคุณสมทรงก็แสดงความ
เคารพอย่างอ่อนน้อม ตลอดจนเชื้อเชิญให้นั่ง
“คุณอาร์—กรัย” คุณสมทรงเริ่ม
กล่าวขณะ เมื่อ คุณนายเสงี่ยมนั่งลงเรียบร้อย เป็น
ปกติแล้ว “ผมมีเรื่อง—แต่เกรงว่าถ้าพูดไป
ข้างที่อาจจะเป็นสิ่งซึ่งนำมาแห่งความไม่พอใจ
ของคุณอาร์กได้”

“เรื่องอะไรกันพ่อสมทรง —” คุณนาย
เสงี่ยมถามอย่างพิศวงยิ่ง

“เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นแหละครับ”

“ไหน—ลองเล่าให้อาร์กฟังก็หรือ?”

“แต่—กระผม เกรง ว่า จะ เป็น เกรง ที่
รบกวนคุณอาร์กเกินไปกระมังครับ?”

“อ้า—ไม่เป็นไร—ไม่เป็นไร”

“กรัย—เป็นพระเชษฐภคินี—กระผม
ใครจะขอเรียนว่า—” คุณสมทรงพูดคิกตะกุก
ตะกัก หัวใจของเขาเต้นแรงผิดกว่าธรรมดา
เหงื่อไหลไคลย่นหน้าผาก ปากคอสั่นเทา

“อะไร—กันพ่อ สมทรง — ว่า อะไร?”

คุณนายเสงี่ยมถามอย่างกระตือรือร้น

“กระผม—อ้า—กระผม—รัก—รัก”

“รักใคร?”

“น้อง—บุญสมครับ” เขาตอบรู้สึกว่าการ
เขาโหยงขนลุก

“พูดใช่—เท่านั้นเอง หรือ หรือ—นั่นว่า
เรื่องอะไร—โกซึ—ไม่ใช่ไร อาร์ก—อินดี
จริง ๆ อาร์กไม่ทวง—”

“ขอบพระเดชพระคุณที่สุด” คุณสมทรง
กล่าวแสดงความปลื้มอย่างล้นพ้น

“แต่—นั่น—อาร์กเห็นว่าเวลานี้—หนู
บุญสมแก่ยิ่งเด็กมากนัก—พ่อสมทรง ควรจะไป
ก่อนสักหน่อยจะดีกว่า—”

“โอ! ครับ คุณอาร์ก ถ้าให้กระผมขอ
อะไรให้กระผมตายเสียดีกว่า—นั่นเท่ากับคุณอาร์ก
แก่ลึจะทรงมารกระผมโดยแท้” เขากล่าว
พลังแสงสว่างสาดส่องทันที

“อะไร—ไม่ดังกับทำให้พ่อสมทรงจะตาย
ออกน้า”

“ถ้าจะให้กระผมขอ กระผมก็ขอได้เพียง
๒—๓ เดือน”

“สองสามเดือน?” คุณนายเสงี่ยมกล่าว
ทวนคำ “เร็วไปนักละ อาร์กเห็นว่าควรให้
สั้นย่นกว่าเป็นยิ่งไป จะให้—มีเวลาสัก

สั่งสอนได้ —”

“ไม่ไหว — ไม่ไหว ชินเข้าไปเป็นเหลว
เหลวอย่างแน่นอนก็เคยครับ” เขาพดพลง
สายศีรษะไปมาช้า ๆ แสดงว่าแทบไม่มีหวัง

“ฮะ! ถ้าเช่นนั้น จะไซ้ ไค้ ที่ไหน ความ
สัทธชาวจะเลาน ต้องตกอยู่แก่อวทงสน—อว
จะไม่ยอมให้หนูญสม — ต้องคิดไปเป็นของ
ผู้อื่นได้เสีย—” ท่านพดไค้เพียงนั้น แล้วก็ลุก
จากเก้าอี้ เกิรออกประตูไปโดยไม่โยกฟังกำพุด
ซึ่งท่านนั้นว่า จะ ไค้ มิ ชินอีก ปลอ่ยให้คุณ
สมทรวงแลกลังเงินค่าเกี่ยไม่กะพริบ พลงนึ่ง
ก้มหน้าว่า ฟังอยู่แต่ในใจ ครั้นแล้วสักครู่ เขอ
ก็ชักชักกักพัน เกิรไปชมภาพฉายนอกที่
หน้าต่าง เพื่ยเป็นเครื่องประทั้งความกลุ้มใจ
ตลอดจนการกระทำระคำเนิรต่อไป

◎ ◎ ◎

ต่อจากนั้นมา สักพักที่เค็ม ภายในและ
ภายนอกแห่งคฤหาสน์ เจริญทวีพัย เวลานเญย
เญยสัทภ ปราศจากเสียงใด ๆ เป็นทางซึ่งนำ
มาซึ่งความวิเวกวังเวงในมิใช่บัดนี้ คอวรีชินกร
กำลังฉายแสงสว่างไว้ ประการจะแจ้งแลค
มหคฤหาสน์ ภายในคฤหาสน์ เจริญทวีพัยอยู่
ละนั้น ความเญยสัทภตนเอง เป็นโศกาสให้
คุณวิสัยชายผู้ยาก ไค้มาประภิสฐีว่าง

อยู่รอย ๆ คฤหาสน์ อันสง่างามนี้ ไม่น้อยกว่า
ชั่วโหม่ง เนื่องจากเธอไค้จะฟังคำข่าวคราว
ของคู่รัก แต่—อา! นางสาวบุญสมหล่อนไค้
หลยเสียเมื่อก่อนหนานเอง ทนไค้คุณวิสัยไค้ได้
ยินเสียง — เสียงของชายผู้หนึ่งกำลังขัสครอ
อย่างมีลคระ อาการที่ ไค้กล่าวมาน กระทำให้
คุณวิสัยนึกถึง และเว้นเสีย มิไค้เสีย ก็จะไม่เณ
ชินไปไค้ยอมมองดู การกระทำของคุณสมทรวง
หาไค้ผ่านพ้นสายคาของคุณวิสัยไปไม่ อา!
เทพยดาไม่เข้าข้างทางคนผิด จึงยังเญยให้
เป็นไปต่าง ๆ

“คุณอว ไม่ควรทกใจ—ขวนักังไม่ทำ
อันตรยชีวิตของคุณอว—ถ้าคุณอวจะปฏิบัติ
ตามคำขอวังของกระผม—” เขาพดพลง
ก็เกี่ยขวคซึ่งบรรณน้ำกรคนเญย ทนไค้คุณ
สมทรวงกลังยอนเขรนางซึ่งพกไว้ ชินมา กระทำ
ให้ คุณนาย เญยม หน้า สดกลง ไปทันที แทบ
หมคสคิ แต่ในที่สุดก็ง้วนใจยอมและกล่าว
ชินอย่างทวาทกลัวว่า—

“นั่น—ชินไม่ไค้หรือ—พ่อสมทรวง”

“ครับ—แต่—ก็กระจะไม่ทำลาบชีวิตของ
คุณอว คอก ครับ — นอกจาก จะ เล่น งาน ตัว
กระผมเอง — แต่— ขวคของผมนั้นยังไม่เญยวอง
ก็เกี่ยว่า จะเป็นอย่างไร เพราะเป็นขวค

พ.ศ. ๒๔๙๑

อำนาจแห่งความรัก

น้ำกรก”

“ขวน้ำกรก — ย่น — พ่อสมทรง — อ้าว
“มันก็เลยว่่าพ่อจะมาเล่นตลกกับย่นว่่า” ท่าน
พวกเมื่อได้ชมสทิให้เย็นคึกคึกแล้ว

“พุก่อย ๆ หน้อยเลอะครี๋ย — กระผมขอ
พุก่อกักร่งหนึ่ง อย่างเก๊กชากว่่า — ถ้าคุณอว
ย่นขึ้น ปฏิเสธ หรือไม่ปฏิบัติ ตามคำ ท กระผม
ขอรับรองแล้วละก็ — — —” คุณสมทรงพุก่ได้
เพียงน กทั้งประ โยคไว้ ให้ คุณนายเสงี่ยม คึก
ส่วนตัวเขาเองค้อย ๆ บรรจงนั่งตักเกาหม่นห้อง
คางจ้อง มองคุณภาพ ของ หญิง ชะรวผู้ เย็น อว
สะใจแห่งตนอย่างสัคคั่น

“ฉันไม่รู้อะปฏิกิริยาอย่างไรเลย” คุณนาย
เสงี่ยมกล่าวตอบอย่างระล่ำละลัก

“เฮ้! ถ้าเช่นนั้นก็ละครี๋ย — นัแปลว่่า
คุณอวปฏิเสธต่อกระผม ทั้งไม่ยอมจะปฏิบัติ
ตามคำขอรับรองของกระผม ฉะนั้น — — —”

ครั้นแล้วเขาก็ถลกขึ้นจากเก้าอี้ โดยความ
โกรธแค้น ยกขึ้นชนเส่งไปตรงหน้าคุณนาย
เสงี่ยม แล้วและขยิบนิ้วค้อย ๆ เหนียวร่งเก
เพื่อให้สับแก้มของกระสน ชณะเมื่อคุณ
สมทรงทำหน้าท้่าขำกุก่อยัน คุณวิไลซึ่งแยก
อยู่ เห็นเหตุเกิดข้ขึ้นก็มารคานางสาวบุญสม
และคาคกระเนว่่าอย่าง ไรก็คุดคุณสมทรงเป็นคอง

กระทาลงไปอย่างแน่นอน ฉะนั้นขอจึงผลึก
ประศุพรวกเข้ามา พลังใช้แขนกระ หักมือ
คุณสมทรง ข้างท้่าถอยัน กำลัง จ้อง เล็ง อยู่ นั
พร้อมกั ย่น ได้ ล่น ชนไป ย่น หลังกา เบี่ยง !
พร้อม กัย เสี่ยง กระส่น ย่น แล่น ออก จากปาก
กระบอก แล้วเลยทะลุ หลังกว หาย ไปใน อากาศ
ส่วนคุณนายเสงี่ยมนั้นเนื่องจาก อาการหนามค
เลยเป็นลมล้มไปดังซังควมวิสัญญีภาพ อยู่
ภายในห้องนั้นเอง เมื่อคุณสมทรงเห็นเหตุอัน
มิได้ นักว่าจะยังเกิดข้น กับคนเช่นนั้น พลังจึง
หันเข้าเล่านางานคุณวิไลยัก แต่อาศัยควมไว
ของคุณวิไลย เขาจึงใช้หมก่ก่อนแน่นแอ็คทเวียง
เขาท้มอคุณสมทรง ข้างท้่ายง กายันแน่นอย่น
โดยแรง กระทำให้ ย่นเบร่านังค้ชีวิตของคุณ
สมทรง หลกจากมอกระค่นหวอไปข้างฝา
อย่างน่าชม เสี่ยงเฮะอะ ไครมควม กระทำ
ให้ คนใช้ ในบ้าน และ นางสาวบุญสมต่าง ก็
พากันตกใจจนวิ่งเข้ามา คู้ทางพากันคั่งไป
เป็นครู่ คนใช้คนหนึ่งไค้คองวิ่งไปตามค้าวร
ภอว

การค้อสุ ทั้ง ๒ ฝ่ายได้เกิดข้นอย่าง ทรหค
อคทน ต่างคนต่างมิตคระค้งถึเอาคฤหาสน์
เจริญทรพิชัย เป็นสนามมวอยอย่างสัคค่นาน
แต่ — ก็ไม่มีฝ่ายใดที่จะถึโอภาสเข้าไปพิชัยน

พ. สุนทรวารุณ

ฉันท

“ทักทายกันได้อะ เพราะต่างก็กันทำกันอยู่
ฉาก! บัง!!—โครม!!! เสียงตะโกนโตะ
เถาะสมรณะ วนวนๆ ถ้าว่าทางฝ่ายผ่ไม่
ลายมือของคนทั้งสองแล้ว คงนึกว่าพอพัก
พอเหนื่อยกันได้อะ ไม่มีใครได้เปรียบแก่กันก็
มากนักอ้อ ทักได้อะ—ห่มกันไม่มีช่องของคุณ
วิไลก็ปล่อยฉากเข้าไปที่ กกทู และท่อนๆ อีก
ตามหน้าตาของคุณสมทรง กระทำให้คุณ
สมทรงขยับ และล้มพยับซึ่งความปราศรัย
ลงไปนอนวัดพันของห้องอย่างเต็มรัก ส่วน
คุณวิไลเล่า ถึงจะเป็นผู้ที่มีชีวิตจริงอยู่ แต่ถ้ามอง
ตามหน้าตาของเขานี้แล้ว ก็ให้เห็นได้ว่า
มีอาการฟกช้ำดำเขียวบางแห่งถึงกับแตกโลหิต
ไหลซึมไปทั่วหน้า ทักได้อะ—ทักว่าผู้รักษา
หน้าทักมาถึง พลังนางสาวบุญสมจึงชี้ให้รับ
คุณสมทรง โดยอ้างว่าเป็นผู้ร้ายพยายามฆ่าคน
ตายโดยเจตนา ครั้นตำรวจพาตัวคุณสมทรง
ไปแล้ว นางสาวบุญสมจึงวิ่งเข้าประคอง
มารดาของเจ้าหล่อนซึ่งนอนหายใจแผ่วๆ อยู่
พลังเจ้าหล่อนก็เข้านกไขว่อกพัน และถาม
คุณวิไลถึงอาการเจ็บต่างๆ ที่ได้ประจันบาน
กันเมื่อสักครู่ ก็พอกับคุณนายเสงี่ยมพนชน
ขณะเมื่อท่านได้แลเห็น คุณวิไลนั่งอยู่ข้างๆ
และ บุตรีสาวของท่านๆ จึงเอ่ยว่า :—

“นี่ทั้งกัน—ฉันยังไม่ตายหรอกหรือ?”
“คะ—คุณแม่—ถ้าไม่ได้คุณวิไลแล้วลูก
คิดว่าบ้านนี้คงไปอยู่ที่ไหนแล้ว”
“อ้อ! ขอบใจจริง ๆ—แหมแม่คะที่หน้า
ตายวมเป็นกะ โล้ที่เคียว”
“ไม่เป็นไรหรอกครับ—” คุณวิไลคอย
พร้อมก้มคลำตามหน้า
“เฮอ! นพ่ไปไหน มาละ จึงได้มาพบ
เหตุประหลาดๆ เกิดขึ้นในบ้านฉัน?” คุณ
นายเสงี่ยมถาม
เจียมไม่มีเสียงตอบ ท่านจึงถามอีกครั้ง
หนึ่งว่า :—
“ไหนลองเล่าให้ฉันฟังดิ—”
ครั้นแล้ว คุณวิไลจึงเล่าให้ท่าน ฟัง จน
ตลอดสิ้น
“แหม! น้าฉันไม่ได้พ้อ—ละก็แยะเทียว
มันคงเอาชีวิตของฉันเป็นแน่ ฉันและแม่หนู
มีรู้ที่ระคอบแทนอย่างไรจึงจะสม”
“ช่างเถอะครับ—กระผมทำโดยมิหวังจะ
ได้รับการตอบแทนหรอกครับ—” คุณวิไล
คอย
“คุณแม่คะ—ไปที่สถานตำรวจเถอะคะ
เราจะได้ไปให้การเป็นพยาน” นางสาวบุญสม
เอ่ยชวนขึ้น

พ. ศ. ๒๔๗๑

อำนาจแห่งความรัก

“เออ! ฝรั่งของลูก—ไปก็ไปซี” ท่าน ของศาลมณฑลให้จำคุกไว้ ๒๐ ปี และ
กล่าวทอຍ ความ เกลียด ชัง ชัง เกิด จาก คุณนายเสงี่ยม
ครั้น แล้ว ทั้งสามต่าง ก็ ออก จาก บ้าน ไป เกลียด คุณวิไลย นั้น ยักนี้ ก็ กลียตรงกันข้ามไป
พร้อมกัน หมกแล้ว

ก็อัน เมฆ แห่ง ความ มี ก็ ไ้ ลอย เลือน ต่อจากนี้ ก็ ไม่มี อะไร ที่ ขำพเจ้า จะ กล่าว
เคลื่อนคล้อยไป ที่ละน้อย ๆ ใน ที่สุด ก็ ปรากฏ นอกจากข่าวการสมรสระหว่างคุณวิไลยกับนาง
เห็นดวงจันทร์อันกระจ่างฉานใด ความเย็นไป สาวบุญสม ณ ที่บ้านเจ้าสาว มีท่านผู้ใหญ่
ระหว่าง คุณวิไลย สุทธิกุล และ นางสาวบุญสม หลายท่านได้ ไปช่วยพรให้แก่หนุ่มสาวเป็นการ
เจริญทรัพย์ ก็ฉนั้น ส่วนคุณสมทรงนั้นเล่าก็ เอ็กเกริก กระฤก “เจริญทรัพย์” ก็ไ้
ต้องรับอาญาตามโทษานุโทษต้องคำพิพากษา เปลี่ยนเป็น “สุทธิกุล” สืบมา

สัตว์ที่เป็นหม้าย เปรียบเหมือนเรือที่ไม่มีหางเสือ

ประยูร ชนนาท

ความสุขที่แท้ย่อมหายาก

ของ

ขุนจรงัดนิสสัย

ฉบบ ๑๖ ๐ คันจันทน์อันงามยามมี

ใบเขียวขจี

สาขายังใหญ่ไพศาล ๑

๐ ร่มเย็นเย็นที่เบิกบาน

น้อมนำสำราญ

แก่ผู้พึงมาอาศัย ๑

๐ ฝูงพิศมณินบินไป,

บินมาอยู่ใน

เขตค่อนควรชวนร่มเย็น ๑

๐ พลอกล้อพลอยเสียงเพียงชม

เพลินแสนระเริงระริง

สำเนียงสกุณาพาที ๑

๐ ไต่ฟังยังความยินดี

ให้ยังเก๋มี

ในเมื่อยินศัพท์รักใจ ๑

๐ ถ้วนอ้อยเกาะอยู่ใกล้

ข้างคอยตัวใหญ่

กายเธอลักขามายัน ๑

๐ ออกเอยไฉ่ว่าคันจันทน์

ซึ่งงามครามครัน

สมดังพนาพาที ๑

๐ แท้หากเหตุร้ายยังมี

สิ่งอยู่ในที่

ถ้าคันพญาอาศัย ๑

- ๑ สิ่งนั้นมิใช่^๕อันไกล คือ^๕พิญใหญ่
 สอนอยู่คอยเสพภักษา ๑
- ๑ โอ้เอ๋ย^๕จันทน์งาม^๕อร่ามตา^๕ ควร^๕ญาพาลา
 ยังเข้าเฝ้าแทรกแปลกล้อม ๑
- ๑ เหมือน^๕ประทุมมาลย์^๕บ้านหอม ในสระ^๕ประนอม
 น้ำเห็น^๕เย็นใส^๕ไคปาน ๑
- ๑ เอื้อ^๕ชายเสาวรส^๕มาลย์^๕ ชวน^๕ลงสงสวน
 ในสระ^๕ว่าเล่น^๕เย็น^๕ทรวง ๑
- ๑ นำ^๕เถย^๕ประทุม^๕บัว^๕หลวง เช็ก^๕คอก^๕เก้น^๕คอง
 กิ่ง^๕หนึ่ง^๕รัก^๕ยวน^๕ชวน^๕ชม ๑
- ๑ ลี^๕กอก^๕แกง^๕อ่อน^๕ผ่น^๕สม ผุง^๕ภม^๕ร^๕อ่อน^๕ลม
 ลง^๕เสพ^๕เรณู^๕อยู่^๕เพลิน ๑
- ๑ สระ^๕น^๕คว^๕ร^๕ที่^๕สร^๕ร^๕เส^๕ว^๕ญ แต่^๕หาก^๕ยัง^๕เญ
 รว^๕เซ^๕เ^๕ร^๕า^๕อาศัย ๑
- ๑ น^๕เห็น^๕เย็น^๕ท^๕อนา^๕ใจ โอ้^๕เอ๋ย^๕สระ^๕โดน
 คว^๕ร^๕าม, กล^๕ย^๕ท^๕ร^๕าม^๕แซม^๕ปน ๑
- ๑ อยู่^๕มา^๕เหมือน^๕หนึ่ง^๕ย^๕ง^๕ชน ผู้^๕เพิ่ม^๕พ^๕น^๕ผล
 อยู่^๕โลก^๕บริ^๕โลก^๕เนือง^๕น^๕ง ๑
- ๑ ย่อม^๕มี^๕เหล่า^๕ร้าย^๕ห^๕มา^๕ย^๕ป^๕อง กว^๕ย^๕จิต^๕ก^๕ำ^๕น^๕ง
 เนือง^๕ก^๕ว^๕ย^๕วิ^๕ย^๕า^๕า^๕ร^๕ร^๕ม ๑

- ๑ ได้ช่องปองกอบทฎฐกรรม ฤาเกรงเบงฆ่า
 คอบายอันควรล้นมี ฯ
- ๑ ไส้ซออันเปรมเกษมศรี ครอบรักยินกี,
 ไซ้ที่ควรงงหลงม ฯ
- ๑ ถึงแม่เป็นฝ่ายอิฐราภณ์ ไซ้ควรวลนชม
 ฤาเสพด้วยความเพลินหลง ฯ
- ๑ มีลาภไซ้ลาภรักคง ยักยอกยื่นยง
 มีรสเอนมมีโดน ฯ
- ๑ มีสุขไซ้สุขรำไป เหตุทุกขนั้นไซ้
 คือของคู่กันอันเย็น ฯ
- ๑ สรรเสริญนั้นเล่าเข้าเย็น ย่อมมีคู่เห็น
 นินทาจักเข้านาแทน ฯ
- ๑ มียศใหญ่ยศยิ่งแสน แท้ควรกล้วเกลสน
 หมั่นขบหมั่นยังซังก ฯ
- ๑ ขำทาสบริวารพร้อมพรุ หากเราก็ออยู่
 ก็กรวยก็กรานรานกล้ว ฯ
- ๑ หากเราอัยระศหมกทั่ว ย่อมกลายหายหัว
 เพียงแค่สักคนถาม ฯ
- ๑ เหตุนี้แหละเมธี ผู้หวังยังศรี
 สิริสวัสดิ์ปวงชน ฯ

พ. ศ. ๒๔๗๑

ความสุขที่แท้ย่อมหายาก

เกินให้วังคน

๑ ทำนงมั่งคั่งหวังผล

แต่ฝ่ายทางทมิฬคน ๆ

๑ ชี้อ่อนเห็นเป็นขุณย

ประสิทธิ์พระธรรมคำสอน ๆ

แต่เมื่อเกิดทุกข์

๑ ควรเราแสวงหาอาหาร

ประกิจประกอบโดยการณ ๆ

เกิดกรรมบวร

๑ น้แทะรักก็เป็นแก่นสาร

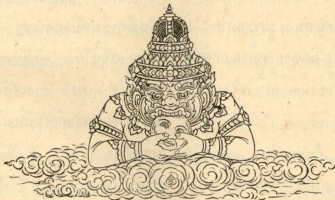
บอังกั้นศัตรูหมักย

เหมือนขอมปรากฏ

๑ เชิญชวนล้วนเหล่าชาวไทย

ประพันธ์พาทีน เทอญ ๆ

ทรงคำรำใจ

ถ้าแพงที่ไถญและสูง ถ้าเกิดมีรอยร้าวขึ้น ก็ย่อมจะคงอยู่ไม่นาน

ประยูร ยუნนาค

อุบายแก้หึงส์

ของ

ผยอง กรลักษณ์

บทที่ ๑ ยามแดกรั้ว

“อย่าพูดให้เมื่อยปากเลยนะ เห็นกะตา
ที่เคียว มีใช้คนอื่นมาบอกเล่าว่าได้ปฏิเสศกัน
สัก ๆ วัณ ๆ คาทั้งสองก็ไม้ออกหรือพิการจะ
ไปเห็นคนผิด”

“ไม่จริง—ไม่จริงทุกอย่าง คิดมันต้อง
ปฏิเสศ คุณจะได้ความง่าย ๆ ในเรื่องเสว
ทรมานพรรคนี้จะใช้ไปไหน คิดมันก็ขอ
บอกว่าเห็น คน เหมือน กัน — มีความคิด — มี
สมอง และความรัก รัก ผิดชอบ เหมือน ปกติชน
ทั้งหลาย ความชั่วถึงเพียงนี้ ใครจะทำได้
ลงคอ”

“ใครจะทำ—ก็หล่อนนี่ซี—แม่ประไพ
นั่นเล่า—ภริยาที่คนหลง รัก ข้าง เคียวโดยไม
นึกไม่ฝันว่าจะเห็นไปไหน ถึงเพียงนี้”

“แล้วกัน” แม่ประไพ วรพินธุ์ กระแทก
เสียง “คุณควรระวังตัวกันบ้างซิคะ อะไร
พูดเขา ๆ—ข้างเคียว ไม่ใคร่ควรอยู่เหตุผลกัน

ปลายเสียงก่อน ผู้หญิงในโลกนี้มีใจน้อย
ทำไมระเหือนกันบ้าง ไม่ก็เที่ยวหรือ เมื่อ
คุณรักใคร่กัน ก็ควรระวัง เชื้อ คำพูด ของคน ที่คุณ
มอบความรักให้ ข้อพิสดารง่าย ๆ ที่เห็น
อยู่กระตักมี”

“อะไรวะ?” สามแม่ประไพถามคล้าย
ก็ระแวงมากกว่าจริงใจ

“พิรุณ” หล่อนตอบสั้น ๆ “ถ้าทำ
ความผิดจริงเหมือนคุณว่า คงไม่กลัวรอ
หน้าอยู่เช่นนั้นได้ อัยยายายหน้าที่สุด”

“อ้อ! พิศุช ธรรมดาคนที่ทำความผิด
ก็มีรายเช่นหล่อนต้องรู้เสียแล้วว่าผลที่จะเกิด
ขึ้นจะเป็นอย่างไร และเตรียมพร้อมสำหรับ
เล่นละครของผากนั้น ๆ ไว้อย่างดีที่สุด”

“หยุด—หยุดที่คุณหลวง” หล่อนพูด
เกือบเป็นเสียงตะโกน และขว้างผ้าเช็ดหน้าลง
ไปข้างเก้าอี้ “คิดมันฟังไม่ไหว—ทนใจก็
ต่อไปไม่ได้แล้ว พุดไซ้! มีใช้เป็นสิ่งที่ควร

พ.ศ. ๒๔๗๑

อธิบายแก๊งส์

ท่าเลย หญิงงามเมืองตกกระຈะทำได้เช่น
นั้น ล้วนมีอยู่แล้วทั้งคนยังจะมีซื่ออีก ไม่น่า
จะเป็นไปได้เลย ก็ฉันชอบออกคุณเป็นคำขาก
ว่า ถ้าคุณฉันเข้าใจอย่างเช่นนี้โดยไม่ผ่อนปรน
ฟังคำพูดก็ฉันเสียเลย ก็หมายความว่าความ
ไม่ต้องการให้ ก็ฉันเป็นภรรยาคุณอีกต่อไป ”

“ก็ความจริงปรากฏออกแทน หล่อนจะ
ให้ฉันเข้าใจไปอย่างอื่น นอกจากความจริงยัง
ใจไปได้แม่ประไพ—แม่คนสวย เฮอะ! หล่อน
ช่างพูดออกมาได้ว่าฉันไม่ต้องการให้เป็นภรรยา
อีกต่อไป เมื่อมีความประสงค์จะหย่าร้างก็
พูดเสียตรง ๆ ก็ดีกว่า ใครจะขึ้นขึ้นคายน้ำใจ
กันไ้เมื่อฝ่ายหนึ่งไม่สมัคร รังแต่จะเกิด
ความเกือตร้อนเปล่า ๆ ฉันนี่เป็นหลวงก็จริง

แต่ไม่—ไม่อิสสระและบำรุงบำเรอเมียให้เหมือน
คนอื่น ๆ ที่เขาบูชาเมียของเขายังเสียกว่าแม่”

“พอที่ ก็ฉันทนฟังคำพูดอย่างกันทรุ
ของคุณไม่ไหว ขอให้เลิกเสียก่อนว่า เวลา
ที่ล่วงมาแล้วเกือบยี่สิบปีแล้ว เคยมีบ้างไหม
ที่ฉันล่วงเกินหรือใช้ อำนาจ ราชศักดิ์ผิดจาก
ภรรยาที่ทั้งหลาย สาขานี้ไ้ว่าไม่เลยแม้
แต่ครึ่งเดียว คุณเสียอีก ถึงเวลาหัวเสีย
มาละก็กักันต่าง ๆ นา ๆ ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่
ทนพระนอคุณอยู่ไ้ถึงปานนี้”

“หาเหตุอย่างโน้นนิกอย่างนั้นน้อย ที่ไม่
น่าเป็นเรื่องเย็นราวระจุกะจิกเสมอแต่ไม่วัน
ตลอดอาทิตย์ และผลที่สุดคุณก็เอาเรื่องเลว
ความถึงเพียงนี้มาลงโทษ ก็ฉันเปล่า ๆ ด้ ๆ
เรื่องหย่าร้าง ก็ฉันเองไม่เคยจนถึง เคยผ่าน
อยู่ก็เพียงว่า คุณคงจะหาความสุขให้ก็ฉัน
ไ้เช่นเดียวกับสามีภริยาคนอื่น ๆ ที่เขารักกัน
จริง—เชื่อใจกันจริง ๆ —”

“เขาเถอะพวกนั้นก็ไม่ใช่ จักยก หล่อน
ต้องไม่รัยแน่ ฉันอยากถามคำเดียวว่าต่อไป
จะสมัครอยู่กับฉันหรือ เจ้า—อ้ายวิชีวิต ถ้าจะ
อยู่กับฉันก็ต้องตัดขาดกับมันเสีย ถ้าจะอยู่กับ
มันต้องขาดกับฉัน มันเท่านั้นเองควรทำความ
ตกลงเสียให้เด็ดขาด”

“คุณ—คุณหลวง! ไ้ช่างพูดออกมา
ไ้” แม่ประไพ หรือที่ลูกนางวิเศษสรรพการ
พูดด้วยเสียงแหบแห้ง ทั้งโกรธทั้งแค้นใจ
“คุณวิชีวิตก็เพื่อนพ้องของคุณแท้ ๆ ก็ฉัน
ก็เป็นภรรยาคุณ ถึงแม้จะไปเที่ยวเตร่กั
กันจริงก็ควรไว้นอบเชื่อใจบ้างซิคะ ถ้าก็ฉัน
ประพฤติเช่นนี้จริง ๆ แล้วจะไม่พอใจเลย น
มายืนยันเอาไว้เห็นก็ฉัน ขึ้นไป เทียบกับ คุณ
วิชีวิตแทบไม่วันตลอดวันเมื่อคุณไม่อยู่ ไม่มี
มูลความจริงเสียเลย เว้นก็คุณวิชีวิตมาถาม

ผยอง กรลักษณ์

ชินวั

“คุณเขยวนก็ได้อะ ให้แตกหักเสียก่อนหน้าต่อตา”

“สำหรับเขาและฉันแตกกันมาแล้ว ยัง
อยู่เราสองคนจะต้องผูกกันเท่านั้น” หลวง
วิเศษสรรพการพูด

“แตกหักกันมาแล้ว!”

“แล้ว—เมื่อนานเอง ฉันไม่ขอเห็นหน้า
อีกต่อไป อ้ายเพื่อนทรยศเช่นนี้คบที่ไหนได้”

“สำหรับคุณ—”

“ให้หล่อนเลือกเอาตามทณีนาม”

“จะเลือกอย่างไรได้ คณีนามไม่ได้ทำผิด
นั้นนะ ทำไมใจคุณจึงร้ายกาจเช่นนั้น” หล่อน
กลืนน้ำลาย “ไม่รักเลย—ไม่รักเลยเทียวค่ะ
คุณหลวงว่าระเหลวไหลลงเพียงน”

“ใครเหลนแน่—พูดให้ถี่ ๆ หน่อยละนะ
นี้จะใส่ความฉันอีกหรือ หล่อนไม่รัก ใจแข็ง
เอาการ ฉันกรุณาให้เลือกก็นับว่าดีพออยู่
แล้ว ไม่ทำคังคังให้หล่อนได้ช้าย เพราะ
เห็นว่าเธออัยยายหน้าตาตลกคังกันทั้งโขง”

“ก็ฉันเลือกไม่ได้—ไม่เลือกแน่”

“แปลกก็ ไม่เลือกแน่ละ?”

“หัวเกิดตันขาดก็ไม่ได้เลือก”

“คิละ หล่อนเลือกไม่ได้ก็เพราะ กลืนไม่
เข้าคายไม่ออก ฉันจะเลือกเอง สำหรับการ
เช่นนั้นหากจะอยู่ด้วยกันต่อไปก็คงไม่มีความสุข

ทั้งนี้ ค่างคนต่างอยู่คึกคักว่า เป็นอันตกลง

“ร้ายกาจที่สุด!” หล่อนแค้นเสียงจะ
ให้ทั้ง แต่ไม่สมนึก “สามชะนิกิน ไม่นัก
เลยว่าจะมีอยู่ในโลก เมื่อเบรหน้าก้าหา
โอกาสสค ๆ ร้อน ๆ ใส่โทษคนอื่น ไม่เกรง
บาปกรรมเสียยิ่งเลย”

“เขาเถอะอยู่ พวกนี้ ชอ นั้น ให้เสีย เวลา
หล่อนจะยกความผิดใหญ่โตสักเท่าไหน หรือ
มากมายคังหลายคังจะมาให้ฉันก็ตามที แต่
ผลที่สุดก็รู้ ก็ช่วยอยู่แล้วในใจตนเอง เป็นอัน
ว่าเราจะต้องด้วยกันเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ ทำ
ให้เป็นราคีความมาถึงฉันเปล่า ๆ”

“ค๊ะ—ได้—ก็ที่สุด คุณพูดถูก” หล่อน
พูดอย่างหนักแน่น “เมื่อถกหาว่าทำผิดครั้ง
หนึ่ง แม้จะแก้ตัวให้เห็นความจริงเด่นชัดได้
ไปครั้งหลังก็จะเกิดมีขึ้นอีกซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่
รู้จักหยุดหย่อน สู้ดีกว่าเสียแต่เวลานี้ไม่
ได้ เป็นหนทางเหมาะสำหรับฉันเช่นคุณและ
คณีน เมื่อนอกจากกันแล้วก็เป็นคนอนาถเทียว
ควรระอโหสิกันเสียก่อน”

“ตามใจหล่อน ——”

“ไม่ต้องตามใจคณีน ควรตามใจคุณคิ
กว่า” หล่อนเม้มริมฝีปากแน่น พยายามสงบ
อารมณ์ถอนพุงขึ้นให้เย็นปกติ “คนเลวทราม

พ.ศ. ๒๔๗๑

อนาญแก้ว

เช่นคิดจะถามใจทำไม”

“รู้ตัวเหมือนกันหรือ?”

“รู้ซิคะ ตัวของตัวเองก็ต้องรู้ตัวตัวเอง
จะใส่ความเขาเมื่อเขายังน้อย หรือจะหาเหตุ
ทำว่ากันโดยไม่มีมูล ก็ต้องรู้ อยู่ แก่ใจ
คุณเป็นหลวงหรือเลียงหญิงเช่น คิดนึ้นเป็น ภรรยา
คงไม่งามหน้าจริงไหมคะ? หาเอาใหม่ที
โก๋ ๆ เก๋ ๆ คอยขำระงับเอาไว้ให้สม วาสนา
กว่า เรื่องของคุณต้องไม่เอาไปพูดนอกเล่ากับ
คนอื่นเลยเป็นอันขาดเพราะไม่มีมูล ทำให้
ชื่อเสียงของคุณเสียหาย ถ้าคุณขึ้นโพชนา
ต่อไปข้างเคียง—”

“อ้อ! ชื่อนั้นอย่าวิตก ฉันรับประกันได้
ว่า ความลับของคุณจะไม่เอาไปเผยแพร่เลย
และยังเป็นปลาช่อนเคียงกันด้วย เช่น แล้วอย่า
ตายที่เดียว”

“ความลับของคุณ — หมายถึงความว่า
ของคิดนึ้นคนเดียว เขาเอะคะ คิดนึ้นยอมรับ
เพราะคิดถึงที่สุดกันแล้ว แต่ขอให้คุณจำ
ใส่ใจไว้เสมอ—ใส่ใจไว้ว่า คุณพูดอะไรไป
แล้วบ้าง”

บทที่ ๒ เข้าวังกล

สาม—ภริยา เปรียบเหมือนลูกกับพี่ ย่อม

ต้องมีความทะนุถนอม

ซึ่งเป็นกรณีย์

ให้แตกความสามัคคี เมื่อความเรียงหรือสิ่ง
ที่ชักจูงให้คนมาปลงใจเป็นความสวาททุก
สัปดาห์ ปรากฏขึ้น หรือมีอำนาจรักรัง เช่นเดิม
ความกินแหนงและความเกลียดชังก็ย่อมระงับ
ด้วยบุญไป ครั้นแล้วก็กลับสมัครสมานกันเช่น
เดิมอีก

หลวงวิเศษสรรพการกับภรรยาต่างคนหมด

ความอาลัยซึ่งกันและกัน จึงต่างก็แยกความ
เป็นอยู่ที่เคยร่วมกันมา เกลียดชังกัน เดิม ๆ เสีย
ในวาระนี้เอง นางวิเศษสรรพการได้ทูล
กล่าวนำขึ้นมาว่า พระโอรสพี่ชาย และ
หลานก็อยู่กันมาแต่ครั้งท่านราชบิดา
หากจะพบถึงใจจริง เป็นธรรมดาอยู่ว่าวิเศษ
หญิงที่รักใคร่จะถือโทษสามม้วย ได้ทูลว่าท่าน
วันตาย แม้พระโอรสพี่ชายว่าสามม้วยเป็น
คนชั่วช้า จัก และการที่แตกร้างกันครั้งนี้
ก็เพราะความเข้าใจผิดเป็นมูล แม้จะเลิก
เป็นสามภริยากันเสียแล้ว เมื่อความบริสุทธิ์
ของหลานปรากฏขึ้นภายหลัง ทำอย่างไรเสีย
คุณหลวงก็คงจะระลึกถึงความผิดของตนได้ และ
ต้องหันหลัง มาวิ่งวอนงอนขอร้องมา หล่อน
เป็นแน่

นายวิจิตร ชาญพงศ์ ผู้เป็นเพื่อนเก่าของ

คุณหลวงมีความประสงค์จะแกล้งเล่นให้
สมแค้น และหวังจะให้สามภริยา คำนึง
คนด้วยกัน เช่นเดิม อีก โดยพิศุจน์ ความจริง อัน
บริสุทธิของแม่ประไพและเขาให้ปรากฏแก่ตา
โลก แม่ประไพและนายวิชิต จักมักคุ้น
สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะแม่ประไพ
นับถือนายวิชิตเหมือนเป็นพี่ร่วมครรภ์ ส่วน
นายวิชิตเองก็ไม่เคยทำ หรือนึกล่วงเกิน ยิ่งไป
กว่าฐานคนรู้ จักมักคุ้นกันเลย

ในงาน นักชดถุกษ์ น มีสการ พระ แก้ว
สถาน ที่อันมหาชนพึง ใจที่สุด ก็คือ ส่วนสราญ
รมย์ พอเริ่มงานวันแรกผู้คนที่แน่นขนัดก็แ
่นยขึ้นจำนวนไม่น้อย

“อย่าหยอไปหยอยเลย อะไรกันรู้ สัก
ว่าเธอไม่มีสติถึงเสียเลย” พระวิพัฒน์
พูดในขณะที่กำลังพาหลวงวิเศษสรรพการ เจริญ
ไชโยไปในงานนั้น

“กันพยายามทำคนให้ รื่นเริงที่สุด” คุณ
หลวงทอเบา ๆ พลางส่ายส่ายตาไปมา

“มาทางนี้ละ แหม! แม่พวกสาว ๆ
เยอะเขี้ยว” คุณพระผู้เป็นสหายร่วมโรงเรียน
กับหลวงวิเศษกล่าว และจับแขนคู่หู กิ่งไป
ทางที่หมาย “แม่คนไหนจะสวยที่สุด?”

“สวยทุกคน” คุณหลวงทอเบา ๆ

“อะ! สวยเสียทุกคนก็สิ้นคั้นะซี” คุณ
ณิก ๆ ชื่น่า นั้น—นั้น แม่คนนั้นซ้ำก็ แต่
ทำไปเสียหน่อย กันชอบสตรัวสาวมากกว่า
คล้าย ๆ คนทางซ้ายเก—แต่คางยานเย็น
ขายแก่ไป คนที่สวมชั้นไหมสีน้ำเงินมีภา
ยดีกว่าเพื่อน จมูกโค้ง—คางดำ—ปากแดงแดง
เลียนึกก็ยวเท่านั้น อะไรรู้ ไหม?”

“ท้องอกระพองไปสักหน่อย” คุณหลวง
ทอเบา ๆ นักคึกขุ่นขี้ขี้เล็กน้อย

“ถูกแผลง—หล่อนมีสามีแล้ว กันเคยเห็น
หน้า นอกจากนั้นไม่เ็นรส นับว่าอยู่ใน
เกณฑ์ใช้ ไ้เท่านั้น” คุณพระก็งมมือเพื่อน
ไปอีกทางหนึ่ง “ทางนี้ยัง แหม! ไปอยู่
หัวเมืองเสียนาน เออนเอนเอนเอนเอนเอนแล้ว
ซี?”

“ยัง” คุณหลวงทอเบา

“ก็—ก็ เ็นโสภ ก็ กว่าหลาย เท่านั้น”
ยกมือขึ้น ถก หมวก สาน ให้กะจิบ กิย คีระ
“นั่นอะไร?”

“โรงเต็นรำ”

“เต็นรำ! คนไทย ก็เต็นรำ กัน ด้วย?”
ออกจะบังเอิญ ๆ อยู่ ขนบธรรมเนียมชาวตะวันตก
มาปนกับตะวันออกก็เห็น พันทาง เทียนชะ
ไปชมเขาเสียหน่อยก็กระมัง?”

ผยอง กรลักษ์ณ

ขันน

“ซื่อเพราะไหม?” คุณพระถามอีก
“เพียง! ซื่อให้เพราะเสียหน่อยเถอะ จะได้
ครบของคว่ำ ฐุปลักามนามักเพราะ”

หลวงวิเศษทำปากขมขมิย

“ไม่ได้ยิน” คุณพระแกล้งเอียงหู

“อย่ารู้เลย กลัยดีกว่า”

“อย่าเพิ่ง ตามให้ถึงที่สุด สุภาพบุรุษ
คนนั้นชระอยจะเย็นครักเสียก็ไมรู้”

“ครักหรือผวกซึ่งของมีนอะไร” คุณ
หลวงพุดังพอให้เพื่อนไคยินณนิก

“ไม่ใช่ฉันนะ แหมถ้าเป็นกันจะกริครา
หล่อนให้สูงสูด เห็นจะเป็นการสร้างวิมาน
บนอากาศเสียมากกว่า ใครไคเมียงามเช่นนั้น
ไม่พบใจก็เข้าเต็มทน ผู้ชายเช่นเจ้าหมอนั้น
หล่อนหรือจะรัก —”

“ทำไมจะไม่รัก” คุณหลวงซึ่งพูด
อย่างเนนเสียง

“รู้ไคอย่างไร?”

“รู้”

“เล่าให้ฟังซิ แหมถ้าหมอนั้นรูปร่าง
อย่างเชอละก็ผ่าซี้ พระรามกยัสติกาเชียว”
หุยกออยู่ครู่หนึ่ง “ทำไมถึงรักผู้ชายเช่นนั้น
หนอ ลองเล่าให้กันฟังสักหน่อย

“ขี้ไค! ก็มัน —” หลวงวิเศษนั่งงอ

“มันอะไร?”

“อะไรเสียอีกเล่า —” ตรองอยู่ครู่หนึ่ง
“คนรู้จักกันเท่านั้น” เสียงตอนหลังค่อย
อ้อยลงแสดงว่าพูดเลียงความตั้งใจเกินเสีย

“อ้าว! หล่อนจะกล้งเสียแล้วกระมัง จึง
เถวไปทางประตู ยังไคไม่เต็มคาเลย เว้วเข้า
ประเคียวจะพลัดหล่อน สดริงงามเช่นนั้นอยาก
ให้คาปะทนุก” คุณพระเอามือโอบรอบเอว
นั้นเข้าไคเถวขึ้นเข้าไป ขณะทั้งสอง
คนเข้าเลียงตามาทางสองสหาย และยังมีมัย
อย่างยั่วโทสะ แสงไฟส่องต้องทรวงหน้าหล่อน
เต็มที

“หน้านวลราวกับไข่ปลอก แก้มก็เ็นพวง
ฟันขาวเรียบก็เคียว” คุณพระชม “ช่าง
สวยไปเสียทุกอย่าง ไม่มีที่ติ อยากรู้จัก
หล่อนจริง”

“อย่ารู้จักเสียดีกว่า”

“ไคที่สุด ถ้าคิดเช่นนั้น ยิ่งสวยเท่าไร
ยิ่งอยากรู้จักมากเท่านั้น ช่วยแนะนำกันทีไค
ไหม เธอขอควารู้จักหล่อนไม่ใช่หรือ?”

“รู้จักทั้งสองคน”

“ใช่! เหมาะพลัก” เสียงหัวเราะเขาๆ

“แล้ว!—แล้ว! กลัยแน่!” พกพลงก็จับ
แขนเพื่อนไคยีนั่งๆ “ไครดกันเคียวกันเสีย

พ. ศ. ๒๔๗๑

อุบายแก้หึงส์

ด้วย น้ําประติมาเหล็กเกิน เอาไว้ให้กันรู้
จักเสียก่อนเถอะจะพาเที่ยวให้ทุก ๆ คืน พะนอ
ไม่ให้เข้าน้ําไรสักกึกเดียว”

“อย่าเข้าไปหน่อยเลย กลัวยเถอะ” คุณ

หลวงคเพราะ ใจคอไม่ปกติ

“กั่ม ?”

“เกอยคั่ม”

สองสหายพากันเกียออกประคูละเลยไป

ทางเกียวกั่มที่รถของหญิงชายคั่มนั้แล่นหายไ
เมือครัน

“เฮอ ! นั้ หล่อนกลัย ทางนั้ — ทางเกียว
กั่มเขอถ้ะออยั้แถวเกียวกั่มนั้มิง ?”

“เปล่า”

“ยังงนทำไมรั้จักกั่มนั้ละ ?”

คุณหลวงนั้ และโกลพคั่มเสยเรองน

“คั่มนั้กลัยคั่มไป พรู้งนังว่งนอแน”

“เฮีย ! เข็นอะไรกะม้น ไค้เห็นผู้หญิง
งาม ๆ อย่างนั้ เกรวาจะนอแนไม่หลัยคัลออก
คั่มเสยคั่มยั้ คุเของงงยว้นกั่ม”

แม่ประไพเป็นสตรีทั้งงามอย่างหาตัวยาก
ยังไค้แต่งกายคั่มยั้อาภรณ์ อ่นมีค่าเข่นในคั่มนั้
จึงส่งเสยมีความงามให้ลยเค่น ชน อิกเข็น ทว
คุณ ไม่วาจะเคียถ่านไปทางไหนมีคั่มน
มอ—มอแล้วนั้คั่มในใจทงนั้ คุณหลวง

เองไค้บ้นเสยง ชมเชย ความงาม ของหล่อน
จากท่มุชนที่เกีย วน กั่มไปมาใน คั่มนั้ไม้น้อย
กว่า ๔-๕ ทน ส่วนคุณพระวิพคั่มนั้ เข็นอ้น
ยกวัน

ฐานะของหล่อน ออยใน ชนั้ที่เรียก ว่าคั่มน
ข้างระมิงนั้ เพราะออยั้แต่ลำพังสองคนแม่
ลค รวยยัยอ่นน้อยกว่ารวยไค้คั่มนเกียจากการ
คั่มขายชั้มีคั่มไรอย่างงาม บั้มีนั้สสย
กะเหิมคั่มกะแม่ คั่มแล้วคั่ม มีแต่จะเพิ่มพุลราย
ไค้ ชนเข็นคั่มคั่ม

คั่มนั้เป็นวาระแรกทีคั่มหลวงไค้เห็นความ
งามของแม่ประไพคั่มนั้ และรั้สั้กว่างาม
จริง ๆ — งามกว่แม่หล่อนคั่มงานทำแห่งนาง
วิเศษสรรพการหลายเท่า ทงนั้ก็เพราะเมือ
หล่อนยังเข็นภริยาคุณหลวง มั้คั่มนั้แต่การ
งานของแม่ยั้นไม่ไค้ร่นำพาต่อความงามยั้าง
ร่างกายให้ โอ้อ่า แค่งคั่มนั้แค้เรียบ ๆ เข็นนคั่ม
ส่วน คุณหลวง เองไค้ไม่ กะคั่มอริคั่มน ชวนชวย
พาเคียเรองอาภรณ์ ให้หล่อนแม่คั่มนั้ออย ทงน
จะเข็นเพราะเหตุไค้ก็ทรวไค้ยาก จึงเข็น
อ่นว่าฐานะของแม่ประไพเกียเข่นเสยอ้นกับเพชรั
พลอย ที่ไมไค้ ชั้คั่มนั้ออยั้เสยอ ย่อมมีว่หมอเป็น
ธรรมคา
บั้มีนั้ ๆ ไปไค้ให้คั่มนั้ไปทางความคั่ม

ผยอง กรลักษณ์

หน้า

ที่ว่าหล่อนเป็นหญิงงามย่อมมีวาม ทำให้หลว
วิเศษนอนไม่หลับตลอดคืน ถูกต้องตามคำ
ของพระวิเทศน์ทุกประการ ส่วนนายวิเทศ
ผู้เป็นแซ่บร้อนของหล่อน คุณหลวงเกลียด
อย่างเขาคิดถูกคำ — เห็น หน้าในภาพ นกที่ไร
อยากจะทำคอเค้นฆ่าเสียให้ล้มเกลียด ยิ่ง
โกเห็นไปเคียวเคียวข้างแม่ประไพ ด้วยแล้ว ก็ยัง
ยั่วให้คุณหลวงชิงหนีกัน คลอดเวลาความ
คิดของ คุณหลวง ครุ่น อยู่ แต่ เรื่อง นี้ ไม่ สร้าง
และเพอร์ระยอามณ อัน ไม่ นำปรารถนา น ให้
สิ้นไป จึงคงใจว่าจะไม่เข้าไปในเขตร้านอีก
เลยเป็นอันขาด

ตกเย็นเสียงรถยนต์ดังสนั่นหน้าประตูบ้าน
คุณหลวงไล่รถทาง หน้าต่าง ก็เห็น คุณพระนั่ง
ไขว่ห้างอยู่บนรถ

“ข้าวกี่ น่ะหลวง” คุณพระพูดเสียง
ดัง หลววิเศษเคียววิ่งขึ้นไคตรงมาหา

“ถูกตลอดหรือ?”

“ยิ่งกว่า” คุณพระตอบ

“อะไร?”

“อย่าเพิ่งรู้เลย เอาไว้ ให้ฐานะกะเคือง
กว่านั้นอีกสักหน่อยก็จะออก เวลานั้นยังห่าง
เห็นมากนัก” โยนยู่ทรง “แต่งตัวเร็ว
ไปตากอากาศกัน”

“ที่ไหน?”

คุณพระนั่งตรองสีหน้าขมขื่น ๆ

“เอ๊ย ๆ ไปตามพญาไทก็ได้ ราชวงศ์
ก็ได้”

“สรวนรุมย์ไม่เอา” คุณหลวงพูด
อย่างหนักแน่น

“ไม่ก็ ไม่ แต่งตัวเถอะ”

เวลาล่วงไปราว ๑๕ นาที หลววิเศษก็
เคียวแซนคาแซนเสื่อแพรออกประตูมา และ
ทำท่ายกไหล่ให้เสื่อเลื้อยลงมาตามแขนพร้อม
กับก้าวขจรด เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้วจึงออก
เล่น

“ไปราชวงศ์” คุณหลวงเตือน

“เฮ่น่า” คุณพระพูดแกมหัวเราะ

รถแล่นลง ถนนเจริญกรุง ตรงไปทาง สักก
พระยาศรีวิชัยมณเฑียร

“นี่จะไปไหน?” หลววิเศษถามอย่าง
ขิงขิง

“ธุระนิดหน่อย”

“อะไร?”

“ก็จะเอาเงินไปชำระหนี้เจ้าของร้านขาย
เขาคิม เมื่อก่อนหนอนกลั้มมาอีก ไทเพอน
สองสามคนเลยเคียวเย็บตลอดรุ่ง”

“ก็จะคอยบนรถ”

พ. ศ. ๒๔๗๑

อุบายแก้หึงส์

“ไปด้วยกันหนอยะก็ คนเกียววางหน้า
ไม่สนึก”

“ไม่ละ สัญญาต้องเป็นสัญญา”

เวลาน้ำคำ แสงไฟเฝ้าสว่างภายในสวน
สรวนรรมย์ คุณพระคิงหลวงวิเศษคิตไปด้วย
จนได้ โดยให้คำมั่นว่าจะกลับไม่เกียวยามหนึ่ง

บทที่ ๓ ละครฉากสอง

เสียงคนตรึงบรรเลงกังสดานมาตามลม ผู้
คนหนาแน่นตามเคย

“นี่—^๕ร้านเอง” คุณพระชมอไปที่ร้าน
ขายอาหารซึ่งตกแต่งเสียบ หุรหรามมาก มีมาน
กันเป็นยั้งตา ลองสีกอมีอะไร ร้องทอ้ง
ไว่วะลาคัก”

หลวงวิเศษหยุกซงัก ถลึงตาทางขวา
มิอ แมแต่เสียงคุณพระก็ไม่ไ้ยิน

“เฑาะ—^๕คนว่าง ๆ” คุณพระพคแล้ว
กั้นมาทางเพอน “มออะไร? แม่เทพิคา
หรือ? แนะแม่คนนมาอีกแล้ว แหมคน
สวมสริยคอปะซัว เออ—^๕งามเหลือเกิน ชัน
สิจำปาลคากจริง เนอขาว ๆ เช่นชันกยส
จำปากันก็ กันรู้ จักซอหล่อนแล้วละ แม่
ประไฟ วรพินซ์ ซอเหมาะเสียบด้วย เพียง
แค่รู้ซอกไซคักเสียบว่าถูกละคเคอวเ็นไหนๆ

คุณหลวงสละคัง และถามว่า

“ว่าอะไร?”

“หล่อนซอประไฟ วรพินซ์”

ใจคุณหลวงเค้นแรง นึกเถว่า ความลับ
ของคณน่าจะแตกเสียแล้ว

“ทำไมรู้จัก?”

“เมื่อเช้านี้พบกยหล่อนที่ห้าง เอส. เอ. บี.

กะเข้าคักไม่รู้ตัว กันกรากเข้าเก็บทันที และ
นำไปคินให้ หล่อนซอขใจกันอย่างอ่อนหวาน
ที่สุด เละต่างกัยกชอและแซ่กันเวียบรย
ไซคักใหม่?”

“แมคคัก!” คุณหลวงพ้มพ้า

“ฮั! ทำไมถึงแมก เยสท ทเคียว”

คุณหลวงพคอย่างซิงซัง “เห็นผู้หญิงมา
ก็มาก ไม่มีใครทานหล่อนได้ นิสัยหล่อน
จะงามหรือไม่หนอ”

“เลวที่สุด” คุณหลวงพลงปาก

“เลว! ที่สุด!” คุณพระมองหน้าเพอน

“มออะไร เลวทรมานใน ประวัติ ของ หล่อน
กะมัง?”

ทั้งสองคนพากันเข้าไ้ในร้าน คุณพระ
สั่งเข้าคักมสองซาม

“เล่าให้ ฟังหนอยะละ พ่อคุณละ”

“อยายฟังก็ได้”

“เรื่องจริง ๆ นา ย่ามสา เพราะกัน
ออกกะซอบใจหล่อนเสียแล้ว” คุณพระชก
เข้าคัมซ้อนแรก

“ยิ่งเสียกว่าจริง” คุณหลวงทอบในขณะ
มองกุซามอาหาร “หล่อน —”

“ต่อให้ขบชั บวิสัทธิหรือ”

“เป็นภรรยากันเอง” เสียงแล้วเขามา

“ว่าอะไรนะ ? กัง ๆ หนอย”

“หล่อนเป็นเมียกันเอง !”

“หล่อนนะใคร ?”

“แม่ประไพ”

“ฮ้าว ! ก็ไหนดว่ายังไม่ม่เมียไล่ละ ?”

“กันโกหก” คุณหลวงทอบจึง ๆ

“คิดทำซากเสียแล้ว เอาต่อไป แล้ว
ทำไมถึงไม่หักทลายหล่อน กลับปล่อยให้ไป
เคิดักกับผู้ชายอื่น ทำให้เสียมราครลงเป็น
กอง อย่างเขอละก็สมกันพลก”

“หญิงอย่างนั้นเลยไม่เชื่อง”

“เกิดทะเลาะกัน ?” คุณพระเคา “พอใช่
วิวาทกันก็หนอย เมียงาม ๆ ยังง้นำให้
ชวยเขาหรือ”

“ไม้นึก มากก็เกียว—หล่อนมีชู้”

“มีชู้ ! คายจริง กะใคร ?”

“อ้ายผู้ชายท่าเหวคนนเอง”

“ช้ออะไร ?”

“วิจิต”

“ฮี้ ! วิจิต—วิจิต ชาญพงศ์ใช่ไหม ?”

“ใช่ ทำไมไม่รู้จัก ?” คุณหลวง
ถามอย่างสนเท่ห์เต็มที

“น้องสาวกันเคยพูดถึงเสมอ แกเห็นเขา
กำลังทำชู้กันร ?”

“เห็นกำลังขึ้น รัตนคร ไป เทียว ด้วยกัน
ตั้งสามเย็นซ้อน ๆ กินอาหารที่ราชวงศ์
ร่วมจานเคียงกันเสียด้วย คุณกันอย่างฉันท
คุรก็ นี่ไม่เรียกว่าหญิงนอกใจมีชู้ หรือ”

“เอ—น้องสาวกัน—แม่วิมล เคยเล่าว่า
ซอบพอกับชายหนุ่มช้อวิจิต ชาญพงศ์ และ
เคยไปกินอาหารร่วมกันเสมอ ๆ ฟัง ๆ คุณ
แม่วิมลก็ถ้าจะรักเขา ทำไมเจ้าวิจิตคนนจึง
กินมาแถมมีคุรก็กินะ นี่เชอเห็นเมื่อไร ?”

“ปลายเคือนก่อน”

“แม่วิมลเล่าให้ กันฟังว่า ราว ปลายเคือน
ก่อนเหมือนกัน อ้ายหมอนจะจับปลายสองมือ
เสียแล้ว”

คุณหลวงสะทศโมาดังถึงถามว่า

“ชอโทษอะไร น้องสาวเกรป่วงหน้าตา
เย็นยังง ?”

“หมกไก่อ แก้มพอง ๆ” พอกเข้าคัม

หมก คุณพระสั่งซามที่ส่ง “เป็นคุณฉวีขาว
เฮ! นเอง” คุณพระอุทานขึ้นมาดลยๆ คล้าย
กับนกจะไวออก “นกเสียเกือบตายว่า
แม่ประไพเหมือนกับใคร น้องวิมลนเอง พัง
ระนิกออก คล้ายกันมาก”

“ถ้ายังนี้—เป็นใครกันแน่?”

“น้องกันนำ ไม่ใช่แม่ประไพ จำได้
คล้ายคล้ายคลึงคลา น้องวิมลบอกว่าไปกับ
วิจิตในคอนเย็นวันเสาร์—จันทร์—พฤหัสบดี
รณนทร์ คนที่นั่งเป็นรถชนิดนิคฟอรัค สี่เหลี่ยม”

“ถูกทุกอย่าง” พุกพลางในใจนึกว่า
คนจะเป็น ผู้ฝึก หลง คีตียน ภรรยาอย่างน่าใจ
หาย

“นั่น—หล่อนมากันแล้ว วิจิตด้วย กัน
จะลองถามดูก็” คุณพระยิ้มไปทาง
สตรีสาวและชายหนุ่ม ซึ่ง กำลังเฝ้าเข้ามาใน
ร้าน

“แหมไซค์ก็เหลือเกิน พยกันอีก” คุณ
พระทักแม่ประไพ ส่วนหลวงวิเศษกระซอก
หมวกให้หลยลยอีกทีหนึ่งหันข้างให้

การทักทายเป็นสาธิตระหว่างแม่ประไพและ
คุณพระออกจะสนิสนมกันมาก ในโอกาส
นายวิจิตไ้รู้ จักกับคุณพระ เสียขุ่นว่า

“ขอโทษเถอะครับคุณวิจิต คุณรู้ จัก

นางสาววิมล คิวเฒ่า ไหม?”

“ยิ่งกว่ารู้ จักเสียอีกครับ” ชายหนุ่ม

ตอบและหัวเราะ “ผมบอกอย่างไม่ต้องอาย
ว่าเราเป็นคู่รักกันเสียด้วยซ้ำไป”

คุณหลวงชำเลืองตามาทางโต๊ะ และ
ถอนใจเบา ๆ

“หล่อนเป็นน้องสาวฉันเอง” คุณพระพุด
เจือเสียงหัวเราะ “เคยรู้เรื่องอย่างเหมือนกัน”

“น้องสาวคุณพระ! ตายจริง ๆ ุคได้คำขอ
ให้อภัยผมเถอะครับ”

“ไม่เป็นไร—แล้วก็” คุณพระหันไปทาง
แม่ประไพ “ขอโทษ หล่อนละเป็นญาติกับ
คุณวิจิตกรรมัง?”

“เปล่าค่ะ เป็นเพื่อนเล่นหัวสนิสนมกัน
มาตั้งแต่เด็ก ๆ” หล่อนตอบอย่างปกติ

“ราวกับพี่น้องเถียวครับ” นายวิจิตเสริม

“อ้อ—อ้อ มีน้าแล้ว ถึงเถียวด้วยกันเสมอ”

“ครับ ยางที่อาทำให้อันอื่น เข้าใจผิด
ก็ได้อ แต่ขี้ใจ” นายวิจิตเน้นเสียงให้
ชัดคำ

“เข้าใจผิดอะไร?”

“ว่าเป็นคู่รักกัน” วิจิตตอบตรง ๆ ทำให้
แม่ประไพหน้าแดง

“นั่นเป็นธรรมดา” คุณพระพุดเบา ๆ

“ไม่น่าถือโกรธจริงไหมยะ?” คุณพระหันไป

ทางแม่ประไพ

“คะ” หล่อนตอบสั้น ๆ

“คนเข้าใจผิดไม่น่าถือสา” คุณพระ
กล่าวต่อ

สนทนากันไคร่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าจะเป็นการ
ขัดขวาง แก่ การ รัย ประทาน อาหาร ของ
คุณพระ ทั้งสองคนจึงทักแจ้งระลอกเกริ

“เกียวก่อน ขอโทษอีกครั้งเถะ ไหน ๆ
ก็ได้ขยายความจริงให้ฉันฟังแล้ว ขอถาม
สักหน่อย ว่าเธอเคย พาน้องวิมลไป รัย ประทาน
อาหารแถวราชวงศ์บ้างหรือเปล่า?”

“หลายครั้งเกียวกะ” ผู้ตอบหัวเราะ
แก้ขวย “เพราะผมและหล่อนสนิทสนมกันมาก
คุณพระคงไม่ติเตียน”

“ไม่ติเตียน เป็นธรรมดาของคนรักกัน แต่
ขอให้รักกันจริง ๆ”

“หล่อนสัญญาว่าเดือนหน้าหรือเดือนโน้น
จะยอมรัยหมั่นผม” นายวิชุดตอบอย่างขดั

“เร็วจริง” คุณพระพูด
เมื่อสองคนไปแล้ว คุณหลวงจึงยกหมวก
ขึ้นให้ส่ง หันหน้าเข้าหาโต๊ะอีก

“ไต่ยืนไหม? เธอลงโทษหล่อนเปล่า ๆ
น่าเสียดายเหลือเกิน เมียงาม ๆ เช่นนี้เลิกร้าง

กันเสียไ้”

“ไม่ตั้งใจ” เสียงคุณหลวงอ่อย ๆ นึก
ติเตียนตนเองอย่างสาหัส

“แล้วจะทำอย่างไรต่อไป?”

“สายเสียแล้ว” คุณหลวงตอบ

“ทำไมระสา?”

“คงคืนกันไม่ได้”

“ได้ซี ว่าแต่เราอยากคืนก็หรือไม่?”

“เกรงจะสายเกินไป”

“สายอะไร” คุณพระพุกซ่า ๆ “เมื่อก
หล่อนยังพูดว่าไม่ถือสาคนเข้าใจผิด”

คุณหลวง คล้อยตาม ความเห็น ของเพื่อน
นึก ๆ ไปก็น่าจะมีโอกาสได้ คืนกับแม่ประไพ
เพราะ ยัก คุณหลวง รู้สึก ตน แล้ว ว่า ได้ ทำ
คนเดียวรุนแรงแก่หล่อน เกินควร ไท้ไหนจะ
เสียกายที่ปล่อยให้หญิงงามหลุดจาก ตำแหน่ง
ภรรยา ไท้ไหนจะแค่นใจตัวเองว่าชั่วชั้ ความคึก
วุ่นเวียนจนไม่รู้จักพูดอย่างไรต่อไป

“กันจะช่วยส่งเคราะห์เอาไหม?”

คุณหลวงนั่งเฉย

“ไป—ไปพบกับหล่อน” จักแจ้งชำระ

คำอาหาร และรังควันหลวงวิเศษออกเคิรตาม
แม่ประไพไปโดยเร็ว

“อยู่นั้น คายจริงหล่อนกำลังจะไปค้นว่า

พ. ศ. ๒๔๗๑

อุบายแก้หงส์

หรือนั่น อ๊ะ! เต้นกับเจ้าวิจิต แยะละ ถ้าเป็นกันจะไม่ยอมให้เมียเต้นรำ กับใครเป็นอันขาด ขาหนาๆ ไปจับ ๆ กอด ๆ เต้นไปเต้นมาต่อหน้าธารกำนัล”

คุณหลวง กำหมัก ถลึงตาคู แม่ประไพ กับวิจิตซึ่งกำลังจะเริ่ดเข้าโรงเต้นรำ และนึกเกือตกาลออยู่ในใจ

“โง่! กันจะส่งเคราะห์ให้คนก็กันเอาไหม? อย่าให้เสียเวลา จะสายเสียเปล่า ๆ ไม่ควรปล่อยให้หล่อนจับคู่เต้นรำเลย รู้ถึงไหนอวยถึงนั้น—โง่?”

“ได้—เอา” คุณหลวงกลืนน้ำลาย

คุณพระวัยสาวเท้าเข้าไปใกล้ หนุ่มสาวคู่กัน พกอายุคู่รั้งทั้งก็พากันเริ่ดกลีบมายังทึกเฒ่า คุณหลวงจิกแรงคองขกหมวกให้ขกหน้าทำนัยคารวะ

“นั่นหยาของฉันท” คุณพระแนะนำสองคนให้รู้จักกับหลวงวิเศษ “ชื่อ หลวงสรรพเสขวิการ”

แม่ประไพ และ นายวิจิต ข้มแย้ม แจ่มใสปลงใจรู้จักด้วย แสดงว่าจำไม่ได้ ส่วนคุณหลวงก้มหน้า คุดินเสมอ เพื่อไม่ให้เห็นหน้าฉันท ทั้งสคนเริ่ดไปด้วยกัน นาน ๆ คุณหลวงจึงจะพุกสักคำหนึ่ง แต่แผ่วเบาโดยเกรงว่า

เขาจะจำเสียงได้ ในใจก็ยืนถืออย่างแข็ง ที่คุณพระไม่ยอมออกข้อตรง ๆ แต่คงซอสมมุติขึ้นชั่วคราว แม้จะไม่สู้ไพเราะนักก็ยิ่งดีกว่าจะออกข้อจริง

“เออนึกอัยสัทม์เขาไปแล้ว ฉันทมิชระจะต้องกลีบ” คุณพระพุกขน

“อย่าฟังเลยครึ๋ย คุณกันเพลีน ๆ” นายวิจิตชวนอยู่

“ไม่ไ้ชระสำคัญ อ้อ ฉันทินคิ ขอเชิญคุณแฉะแม่ประไพไปเที่ยวบ้านฉันทคอนเย็นพรงัน เพื่อให้ความสัมพันธ์แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เมื่อรับประทานอาหารเย็นที่บ้านฉันทเสร็จแล้ว จะไ้เฮโรมาทั้นพร้อมกัน จักของไหม?”

แม่ประไพและนายวิจิต ตกลงด้วยโดยไม่เกียงอน คุณพระจึงยืนนามยครึ่มคำยลบ้านนอกไว้ชักเจน ครั้นแล้วก็ลากลับ

“ทำไมลงโทษคนง่าย ๆ” คุณพระพุกขนในขณะที่ทรงดนตรีกำลังเล่นเต็มที่ “ลงโทษว่าหล่อนมิชัแท้ ที่จริงเป็นคนละคน เธอคนเมือฉะเชิญหน้ากับหล่อน จะคิหน้าอันใดกันพอเอ๋ย?”

คุณหลวงถอนใจใหญ่ และตอบว่า “ไม่รู้ไ้”

“เอาเถอะกัน จะลองวาง กับ คัก หล่อนค

ถ้าหล่อนคิดกับ ก็ได้อีกกับเธออีก”

“แล้วแต่แก” เสี่ยวแล้วเขา คล้ายกับ
เสี่ยวใจ

“รู้ละที่ว่าคนผิวดำนี้ จะขอโทษหล่อน
ทำไมหนึก?”

“อย่าพูดเลย กลุ้มใจเปล่า ๆ”

“นั่นนะ กันมู้อย่างหนึ่ง คงเป็น
ผล” คุณพระมองหน้าอันซัดเลือดของเพื่อน
และกระซิบอธิบายให้ฟังจนเป็นที่เข้าใจ “อย่า
โศกเศร้าไปเลย”

คุณหลวงยมไถ่ นึก ๆ เมื่อได้ฟังอธิบาย
ของสหาย

“เริ่มใหม่?” คุณพระกระเจ้า “ผิวดำ
ละกันเสี่ยวเทียวนา นึกแต่เห็นกับแก”

“ขอใจ ถ้าสำเร็จกันจะคอยแทนบุญคุณ
ให้สม เป็นความเข้าใจผิดของกันเอง จะโทษ
ใครได้ เกรงว่าชีวิตจะไม่ดีกว่าเท่านั้น”

“เมื่อแม่ประไพกลับคืนนี้ หล่อนคง
อ่อนวอนให้ ที่ไหนชีวิตจะเสียได้”

“จริง” เสี่ยวค่อยแถมใส่ขึ้น “หล่อน
คงยกโทษให้ เพราะความเข้าใจผิดของกัน
เกิดขึ้นจากเรื่องอันน่าระแวงผลพ้อ ไม่ใช่
บนชนเอง

บทที่ ๕ ปฏิสังขรสัญญาเดิม

บ้านคุณพระวิวัฒน์ ตั้งอยู่ที่ตำบลถนน
สุริยวงศ์ เข้าตรอกไปราวเส้นกว่า ๆ ก็ถึง
เขตคานกว้างขวางมาก ตัวตึกมีหน้ามั่ว
ยื่นออกมา ชนบนเป็นคานฟ้า ต่อจากมั่วของ
ห้องกลาง ซึ่งค่อนข้างกว้างขวาง และมีเครื่อง
ประคองคาน ไขเป็นห้องรับแขก หากมองค
ทาง หน้าบ้าน จะ เห็น ตัวตึก ทำ เป็นรูป ยี่ถา
หน้ามั่วของคาน สองปีกเป็นห้องนั่งเล่น
ตึกหลังนี้คุณพระซอซังไว้ สำหรับเป็นที่พำนัก
ในกรุงเทพ ฯ ถ้าขึ้นไปอยู่เสี่ยวที่หัวเมืองก็ให้
คนใช้อยู่รักษาดูแล จึงเป็นที่เลื่องลือขลังถึง

เกือบได้เวลานึก หลวงวิเศษ กระวน กระวาย
มาก ในใจก็คิดว่าแม้ประไพจะ ไม่คืนก็
ด้วย เมื่อนั่งลงภาพให้รู้สึกว้าหล่อนช่าง
งตรงมายังเสี่ยวว่านางสรวรค์ คุณหลวงยัง
เสี่ยวใจ อีกประการหนึ่ง คือ ไม่ได้เลี้ยวแขน
เกรียบ ภริยา ทั้งมาในงาน ที่ ออกหน้า ออกตา
เช่นนั้น ยิ่งนึกไปยิ่งเห็นความผิดของตนมากขึ้น
ทุกที จึงทำให้ความหวังแทบจะ ไม่มีเหลืออยู่
เสี่ยวเลย คุณหลวงนึกว่านางขอให้อภัยความ
สำเร็จทุกลมหายใจเข้าออก นาน ๆ ก็ถอนใจ
ใหญ่เสี่ยวครั้งหนึ่ง นาฬิกาตีบอกเวลา

พ. ศ. ๒๔๗๑

อุบายแก้หึงส์

๓๐ นาฬิกา จึงจัดแรงเตรียมตัวตรงไปยังบ้าน แล้วกลับยม

คุณพระ

“ทำให้สันนิษฐาน” คุณพระเตือนเมื่อ
หลวงวิเศษหย่อนกันลงบนเกาะนวม

“อ้ายการศิกหนวก กันขบะแซงพิลึก”

“ต้องทน อย่าลืมน้ำพอกหล่อจนอยู่คนเดียว
ต้องคำนึงรำลึกกันที่ กันจะหน่วงวิจิตไว้อีก
ทางหนึ่ง”

“จะพอกอย่างไร?”

“อะไร ๆ ก็พอกเข้าไปเถอะ ธนงอไว้
ก็แล้วกัน” หยกยกยอครั้น “หุดอนไม่เห็น
หน้าแก่แม่นะ เมื่อกันนั้น?”

“ไม่เห็น กันก็มเห็นเสมอ”

“เหมาะมาก”

อาหารซึ่งซอมาจากภักดาการ จิตไว้
เรียบร้อยแล้ว เลี้ยวเวลาคอยอยู่ครั้นหนึ่ง นายวิจิต
และแม่ประไพก็มาถึง เมื่อตกทายกันแล้ว
ก็จัดแรงประจำที่

“มาทันเวลาพอก ชั่วอีกสักสองสามนาชั
เป็นหมด” คุณพระพูดขึ้นก่อน

เวลานั้นคุณหลวงกลายเป็นคนมีหนวก แต่
ไม่สู้ตกนัก กระนั้นทำให้รู้สึกอึดอัดมาก มัก
จะคันจมูกบ่อย ๆ ริมฝีปากขมขมิ้นอยู่เสมอ

แม่ประไพและนายวิจิตมองดูหน้าคุณหลวง

เวลาล่วงไปก็ ๓๐ นาที ต่างก็คุยกันอยู่

อย่างเพลิดเพลิน สถานะ ๆ เลี้ยงอาหารคือ

หน้ามุขได้รับอากาศเย็นสบาย ลมพัดมา

อ่อน ๆ ไม่ขาดสาย คุณหลวงพ่นอัยที่สุก

เวลาพอก มักจะยกมือขึ้น ลบหนวก เพื่อกันหลก

ประเคียว ๆ ก็ขมิ้นฝีปาก บนขน ทำกริยา จะ

จาม แต่กลับไว้ได้หลายครั้ง

“เป็นหวัดหรือครึ้มคุณหลวง?” นาย

วิจิตถาม แต่ไม่มองหน้า

“เป็นหวัด” คุณหลวงแก้สงสัยให้

ฉีกกันละคน

“เจ้าน ต้องโรย พริกไทยรส จึง จะกลม

กล่อม” คุณพระพูดพลางก็ยกกระปุกพริกไทย

ขึ้นสั่นเหนือชามแกงร้อน พอกก็ ลมโซบ

มา และพัดเขาประมาณพริกไทย ปลิวเข้าจมูก

คุณหลวง แต่คุณพระยังโรยอยู่เรื่อย ๆ (สีหน้า

ขมขม) คุณหลวงทนไม่ไหวจะปากจามเสีย

เต็มที พอหยุกจาม รู้สึกเยาวิริมฝีปาก แต่

ไม่ทันยั้งคิด จึงตักข้าวใส่ปากในขณะที่ตา

มองดูหน้าแม่ประไพ ซึ่งกำลังขมขมทำนอง

เดียวกับคุณพระ เมื่อข้าวตกลงปากคุณหลวง

รู้สึกว่ามีของแข็ง ๆ แหย่ตามลิ้น และเนื้ออ่อน

เพดานจนชนลูก

ผยง กรลักษณ์

ชีวัน

“หนวก!” คุณหลวงนึกในใจพร้อมก้ม
ขมื่อขวาชนแตรริมฝาผนังว่างเปล่า ครั้น
แน่ใจว่าหนวกหลก ลงสามข้าวใน ขณะที่งาม
และคักใส่เข้าไปในปาก มื้อเช้าจึงรีบฉ่ำ
เช็ดขมื่อขยปากไว้ เพื่อไม่ให้ใครเห็นว่า
ไรหนวกและรีบลงขันเคียวไปถูถูกรง

“อะไร — กำลังหริอ? ยะ! เจ้าเจกนทำ
กับข้าวทำไมกินเหลือค้างไว้ได้” คุณพระพัก
แล้วท้วงเราะ ฮึ ๆ

คุณหลวงคายหนวกปนอาหารทิ้ง ไม่รู้จะ
หาใหม่ที่ไหนมาแทนได้ จะเลี้ยงไปก็เสีย
กิริยา จะกลับเข้านั่งตามเดิมก็ไม่มีหนวก พอ
เสียงเกาธ่เลือน คุณพระและนายวิจิตเคียว
เข้าไปในคัก คุณหลวงจึงชำเลืองมากทางโต๊ะ
แต่มีขมื่อขยปากไว้ มีคชิก เห็นแม่ประไพนั่ง
อมยิ้มอยู่คนเดียว

“หล่อนยิ้ม” คุณหลวงนึกในใจ “ลอง
คัก” ใจคอค่อยกลัหาญขึ้นเมื่อเห็นดวงหน้า
ชะนิคณ คุณหลวงก็รีบลงขันที่เกาธ่ตาม
เดิม กวาดคามองครอย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่า
วิจิตและคุณพระไม่อยู่

“เห็นจะ กำลังใหญ่จะคะ?” แม่ประไพ
ถาม

คุณหลวงเอามือออกจากปาก

สีหน้า

เอน ๆ มองคุณแม่ประไพจนไม่กะพริบตา ขณะ
เกาหน้าของหล่อนก็ค่อย ๆ ขยับทีละน้อย ๆ

“แม่—ประไพ” คุณหลวงแข่งใจรีบ
เขา ๆ เมื่อเห็น ดวงหน้า ของ หล่อน เปลี่ยนไป
โดยรวดเร็วก็ใจหาย สกดยใจอยู่ครู่หนึ่งจึงพูด
ออกมาได้ว่า

“หล่อนยังโกรธฉันอยู่อีกหรือ?”

แม่ประไพนั่ง

“ยกโทษให้ฉันเสียเถละ—”

“ยกอะไรคะ คุณหลวงไม่มีผิด” หล่อน
พูดเสียงเซียว

“เปล่า ฉันเองเป็นผู้ผิด หลงหาความ
หล่อนโดยไม่มีมูลเลย—”

“อย่าพูดดังเลยคะ”

“เป็นความผิดของฉันอย่างร้ายกาจทีเดียว
สมควรที่หล่อนจะโกรธ แต่เมื่อฉันสารภาพ
เช่นนั้น จะไม่หายข้างเจ็บหรือ?”

“สารภาพอะไรกัน ความหลกที่ได้อ
โอโหสิแก่กันแล้วไม่ควรเอามาพูด”

“โธิน ๆ ก็ได้ผิดไปแล้ว หล่อนควรจะ
ยกโทษให้ฉัน เมื่อสัสทำหอนงอดังเพี้ยน—”

“ใครใช้ให้คุณหลวงมาง้อ”

“เปล่า ฉันเอง เพราะ รู้สึกตัวว่าทำผิด
และต่อ ๆ ไปคงไม่ผิดเป็นครั้งที่สอง” คุณหลวง

พ. ศ. ๒๔๗๑

อธิบายแก๊งส

เปลี่ยนเก้าอี้เขยิบเข้ามางัดตัวที่อยู่ใกล้ แม่ประไพ
“ถึงกับตึกทวนกล่อมตัวแล้ว หล่อนยังไม่
กรณาอีกหรือ?”

แม่ประไพคอยไม่ได้ เพราะความนึกขึ้น
เป็นโอกาสให้คุณหลวงใจขึ้น

“หายโกรธนะแม่ประไพ” พุดพลา
เลื่อนเก้าอี้ให้ใกล้เข้าไปอีก “ความผิดของฉัน
คนเขี้ยว ขี้หึงเกินไป ถึงกับทำความเคียดแค้น
ให้ ต่อไปจะไม่เกิดขึ้นอีกเป็นอันขาด

“คุณ ช่อ หลวง สรรพเศษวิการ ต่างหาก
ไม่ใช่หลวงวิเศษสรรพการทำไมจะเป็นผู้ผิด?”

“สรรพเศษ! วิการ!” คุณหลวงนึกขึ้น
“เล่าจะ วิเศษสรรพการนะ ไม่ใช่สรรพเศษ
วิการ ๆ เป็นช่อปลอม หล่อนควรจะเห็นใจ
บ้าง”

“เวลานี้คุณมาขอให้ฉันยกโทษ แต่
เมื่อเป็นเวลา ของคุณ ก็ฉันอธิบายเสียยากแทบ
จะฉีก ทำไมไม่ฟังเสียงกันบ้าง

“ฉันยอมรับผิด เวลานี้กำลังหันมา
วิ่ง ๆ ไม่ทันนึกนำหลัง”

“ถึงคราวก็ฉันก็ควรหันมามองเหมือนกัน”

“ไม่ควร—ไม่ควร ฉันหันมามองเพราะ
ความรักต่างหาก ถ้าไม่รักหล่อนมากคง
ไม่หันมามองเพียงนั้น เป็นเพราะความรัก

วิ่ง ๆ” คุณหลวงหยอกเมื่อก่อน “หาย
โกรธนะ บอกรัก”

“ร่างกายเหลือเกิน” หล่อนพูด “รัก
แล้วหรือ?”

“จะ แน่ที่สุด” คุณหลวงรีบตอบและ
จับมือแม่ประไพ “ไม่ควรถือโกรธอีกต่อไป”

“เพื่อเห็นแก่คุณพระและคุณวิชาติ ก็ฉัน
จะยกโทษให้ แต่ถ้าคุณหลวงไม่คลายหึง
เสียบ้าง ตกคงไม่ได้”

“ชีวิตชีวิต ไม่มีหึง อีกเลย” คุณหลวง
ตอบอย่างหนักแน่น “นำขอยใจคุณพระ
เหลือเกิน”

“นำขอยใจ” แม่ประไพเลียนคำพูดแล้ว
ก็หัวเราะ “เพราะคุณพระเล่นละครสนิท
ก็มาก

“เล่นละคร!” คุณหลวงนึกอะไร
“ทุก ๆ อย่างที่ คุณพระแนะนำคุณ เป็น
ละครทั้งสิ้น”

“หมายความว่าฉันถูกต้ม?”

“สักทักครั้ง”

“ก็ครั้ง?”

“ในสวนสราญรมย์สองคืน ๆ ละครครั้ง ๆ
เป็นครั้งแรกท้ายรวมเป็นสาม”

“อธิบายให้ฟังหน่อยแม่ประไพ”

“คำพทก ๆ คำ และการที่คิดกับ
คุณวิจิตได้พบกันคุณพระที่สวนสาธารณะเย็น
การนัดหมายกันมาแล้ว เพื่อทกลองใจคุณเล่น
ให้สมกับที่ทาสึก รวมทั้งการที่คิดต้องทรมาน
นั่งทักทวนหัวเมื่อครั้นด้วย”

“หล่อน — วิจิต และคุณพระ รู้จักกันมา
ก่อน?”

“ค่ะ รู้จักกันมานานแล้ว นายวิจิตเป็น
น้องเขยคุณพระ ในไม่ช้าทำไมจะไม่รู้จักกัน”

คุณหลวงถอนใจใหญ่ และพึมพำว่า

“เป็นเหตุให้เขาคิดเสียสึก”

“คุณคงถูกทรมานพอแล้ว—”

“ใช่ พอแล้ว” คุณหลวงรีบชิงพูด “อย่า
ทรมาน ค่อยไปอีกเลย หัวใจจะแตกตายเป็นแน่
เพียงเท่านั้นก็กลายเป็นสรรพเศษ ยิ่งซ้ำการ
เสียด้วย ไหนยังจะต้องทนคันจุมูกเพราะคิด
ทวนทวน ไหนยังจะเปลียวใจมาทั้ง เกือบเคอน”
นั่งอยู่ครู่หนึ่ง “เรื่อง รวาททั้งหลายเกิดเพราะฉัน
เขาไปผิดคนเสีย อ้อ คุณพระยังสงสัยไว้ว่า—”

“ว่าอะไรคะ?” แม่ประไพถาม เมื่อเห็น
คุณหลวงนั่งเสียเลย ๆ แสดงว่าคันก็ด้วย

“ว่า” คุณหลวงทักทักปล่อยประโลม

ภรรยาเขาคือ ๆ โดยเร็ว มีคนที่หล่อนจะรู้ตัว
“ว่ายัง—ให้ ทำขวัญหล่อน”

แม่ประไพค่อนข้างมีอย่างงาม สังเกตเห็น
ว่าคุณหลวงจะพะยศแน่

“ต่อไปก็คงไม่เข้าใจผิดอีกนะคะ”

“ไม่ผิดอีกเลย”

คุณพระ และ นายวิจิตเกรให้เสียง ออกมา
พร้อมกัน

“เสร็จเรื่อง — ปฏิสังขร สัตยญา เติมเสีย
ใหม่” คุณพระหัวเราะ “เฮ้! ก็นั่นก่อนเสีย
ให้ อืม เสียเวลาไปเกือบ ๑๐ นาที เขี่ยปลา
เย็นหมด พอหลวงดำจะอัมละซี หล่อนด้วย”

“นั่นแหละอย่าแกล้งกัน” นายวิจิตพูด
เมื่อมองหน้าคุณหลวงแสดงว่าไม่โกรธ

คุณหลวงยิ้มแน่นอน แม่ประไพหน้าแดง
ต่อจาก นั้น สักครู่ เข้าวร่วมโต๊ะ กระทำ
รถตากแดด ค่อยเมื่อเสร็จแล้ว ก็เกรทางมุ่งตรง
ไปพระราชอุทยานสาธารณะ รัตนนคร ของ
คุณพระ ๆ ซ้ำเอง ปล่อยให้หลวงวิเศษและ
ภรยานั่งข้างหลังสองต่อสอง นายวิจิตไปนั่ง
อยู่กับคุณพระ เป็นอันว่าแม่ประไพได้กลับใช้
ใช้นามนางวิเศษสรรพการอีกจนบัดนี้

พะนันกิน

ของ

แสงแดด

การพนันทุกอย่างที่เล่นด้วยเงิน ย่อมเป็น
การฉวยหาสิ่ง^๕นั้น แต่ว่าถ้าพะนันกินขนม
ก็ย่อมนำมาซึ่งการอัมของ

เขา — กำนันโต สง่างาม กล้าพะนันกับ
นายข้าผู้สืบทระกูลจาก “ส่วย^๕” ว่า ถ้าหาก
นายข้า จะกินขนม อะไรในงาน เป็นต้น ว่า
ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง อันเป็นของ
ขึ้นหน้าชาตของชาวพื้นเมืองแปะครัว โดยจะ
หยิบเอาซึ่ง^๕ๆ หน้า^๕นั้นไม่ได้

การทำพะนันชนะนั้นคิดเป็นของชวนคิดแท้
สำหรับพ่อข้า แต่เขาจะหาวิธีใดที่จะเป็นอวย
เพื่อหยิบขนมกินได้ โดยไม่ต้องซื้อหามา^๕นั้น ยัง
เป็นปัญหาคอ^๕ คร^๕หนึ่งเมื่อนายข้า^๕นั้นนาน
พอสมควรแล้วจึงกล่าวขึ้นเป็นคำกลาง ๗ ว่า

“การกินเป็นของง่าย แต่การห้าม^๕เป็น
ของยาก ถ้าแกลยอมให้กันออกไป^๕ก็^๕ง่าย
สักพักหนึ่งแล้ว นั้นแหละกัน^๕จึงจะกล้าพะนัน

กับแกล”

กำนันโต ได้ฟังถึง^๕นั้น ก็หัวเราะยิง^๕
แะ^๕ๆ พะยักหน้า^๕เป็น^๕ที่^๕ยอม พ่อข้า^๕ก็^๕ถูก^๕
จากวงอาหารซึ่งมีเพื่อนบ้านหลายหลังคาเรือน
นั่งรวมวงกันอยู่แล้ว เกรงออกไปข้างนอกแต่ผู้
เดียว เผอิญแกลย นาย^๕เกอ^๕ เสนาะนาม เข้า
จึงเลยสนทนากันอยู่คร^๕หนึ่ง

ส่วน ทาง หลัง — คือเจ้าบ้าน หรือ ท่าน
กำนันโต สง่างาม ก็เอ่ย^๕เปรย ๗ กับลูก^๕บ้าน
อย่าง^๕ยิ่ม^๕แย้ม^๕แจ่ม^๕ใส^๕ว่า “ลอง^๕นึก^๕ที่^๕ว่า^๕บ้าน^๕
อ้าย^๕ทิด^๕ข้า^๕ที่^๕ออกไป^๕นั้น จะ^๕คิด^๕คิด^๕การ^๕ยัง^๕
บ้าง?”

“มัน^๕ก็^๕เหลว^๕ทั้ง^๕นั้น^๕นะ^๕” ปลัด^๕เยื่อน
ออก^๕ความ^๕คิด และ^๕พ่อ^๕ก็^๕กับ^๕นาย^๕ข้า^๕เกรง^๕
เข้ามา เขา^๕จึง^๕เปลี่ยน^๕พูด^๕ต่อไป^๕เป็น^๕อีก^๕ไม่^๕หนึ่ง
“อ้อ! พัก^๕คิด^๕มา^๕แล้ว — ใ^๕ถ้า^๕หัว^๕จะ^๕ใส่^๕กระ^๕
นั้น^๕ ฉันท^๕ก็^๕อยาก^๕บอก^๕ว่า^๕แกล^๕จะ^๕ลอบ^๕พน^๕กิน^๕ขนม

แสงแดด

ขันว์

“ไก่อ๊แมยไหน?”

เสียงควายแทนวัวในวันรุ่งขึ้นและต่อ ๆ ไป จน

“ไม่ยาก และไม่ง่าย” นายข้า กล่าวอย่างเด่นสำนวน “ว่าแต่ยังงี้เอาไหม ถ้าฉันชนะนะพวกแกแล้ว ฉันจะเถลไถ่ให้พวกแกแกงปลาเทโพเลี้ยงพวกเรากันคนละวัน ๆ ไป จนกว่าจะหมดพวกแกที่แพ้”

กว่าจะหมดสัญญา

“ไฟ-ไหม้-ไฟไหม้! - วิวี้-ไฟไหม้!” เสียงตะโกนมาจากกลางนา มากเสียงก๊วกกัน จนเสียงขรมไปหมด แทบฟังไม่ไก่อ๊ศัพท์

“ถ้าแกแพ้ละ” ท่านัน ท้วง

“เร็ว - พวกเราช่วยกัน” ผู้ใหญ่บ้าน

“ประเดี๋ยวก่อน - ฉันยังพุกไม่หมด นี่นะ ถ้าหากว่าฉันแพ้ ฉันจะยอมเลี้ยงควายให้พวกแกคนละวัน ๆ ไป เหมือนกัน”

เมื่อได้สติก่อนใคร ๆ หมด “เฮ้า - โน่น กระบือ ไทกระเทียมมอญริมตุ่มน้ำนั่น มันขี้ - เร็ว - เร็ว - ๆ”

“เฮาซิ!” ท่านปลัดรวม ทง ลูกบ้านเหล่านั้น ต่างก็ร้องเป็นเสียงเดียวกัน

ทุกคน ก็พรวกพรวก และหิ้วยควยเครื่องที่ระตักน้ำตกมีอสงจากบ้านท่านำนัน

นายข้าก็เข็นคอกในทันที แล้วจึงไถนลงร่วมวงถึงเดิม

สิ่งที่น่าขำมากที่สุดก็คือ ท่านำนัน ตกตะลึงงงจนลุกขึ้นได้ ก็วิ่งไปปลุกเอากรงนก

มีไช่นายข้าจะนึกเป็นคอกแต่คนเดียวเมื่อไร พวกเหล่านั้น ต่างก็ถ่มน้ำขี้ นายข้า สวคี ทก ตัวคนเรียงไป และควงดาทุก ๆ คู่ก็จ้องมองขากการของผู้ที่กล้าพบน้อยหน้าแพ้ แต่เขาก็หาหิ้วย หรือ กระตือองไม่ นอกจาก สนทนาเหมือนอย่างเคย ถ้าเขาจะหิ้วยกันก็ควรนัยไ้ไว้ว่า พ่อสวคีจะต้องแพ้ตาม ในข้อที่ตกลงกัน และคอกจากการแพ้เขาก็จะต้องเป็นมึงผายล

เขาจะขวามาก ๆ ทุ ๆ อยู่คนเดียว

สักครู่หนึ่ง พวกแขกบ้านของำนัน ไ้ก็กลั้มมา ต่าง กระหิ่ก กระหอย และมีอาการชักชั้ก้วยความหัวเสีย

“ไหม้มากไหม?” ท่านำนันถามใน

เมื่อได้สติแล้ว

“ไหม้เหมียอะไร มีแต่เจ้าเก๊ย รุดฟาง

สมยุให้ควายในคอกกั้ม พวกก็เห็ด ๆ”

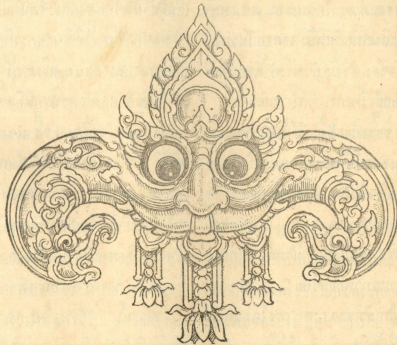
พ.ศ. ๒๔๓๑

พระนิพนธ์

ใหญ่บ้าน คงพูดอย่างเห็นๆ เหนื่อย “พวกเรา อย่างเล่นเล่น “ไปรอกอย่ายังควรลืมหุงข้าว
แพเจ้าข้าเสียแล้ว กุช มั่นนั่งใจเฝ้า — ใจเฝ้า กับ แกรง ปลาเทโพ เลียง พวกเราอีกทั่ว ๆ กัน
อย่างเรอชอรรณเชียว” ทั้ง ๒ เวลา นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ซึ่ง

พวกใน คณะ ขริบชีวิต ของ กำนัน ทั้งหลาย ท่านกำนันจะเป็นคนที่มีเกียรติยศ คนแรกที่สู้คดี
ต่างเหลียว มาดู พ่อข้า ก็นอนม อย่างไม่รู้ ไม่ชี้ และในทัน ข้าพเจ้าขอเชิญท่าน มาว่าม วงศ์วัย
ต่อสู้คดีครั้งหนึ่ง เขาจึงหันหน้ามามองด้วยสีหน้า กันดังเช่นวันนั้นด้วย”
ยม ๆ พอจบคำพูดลง ก็มีเสียง ฮา ขึ้นแทน เมื่อ

“คุณ ท่านทั้งหลาย” พ่อสวดยก็ กล่าว ฉะนั้นแล้วก็เป็นอันว่า ฮอสาณ

คนใดที่นอนไม่หลับ เขาจะรู้สึกได้ว่าเตียงนอนของเขานั้นเลวเกินไป

ประยูร ภุวนาค

ห้องสาธิต

๒. โปรดปรานใจ

แปลและเรียบเรียง

ที่ข้างถนนเก็นสุม ^A เชื่อมการคมนาคม
 ของหมู่บ้าน ซึ่งกระจัดกระจายกันอยู่ตาม
 เกล็ดมัวร์ ในชนบท มาร์เกต บริคฟอรต
 มรณยูนิฟงกำลังย่นระยะภาพของเขาอยู่ด้วย
 สันนา ห่างจากตัวเขาไปประมาณ ๒-๓ หลา
 มรณยูนิฟงเกิดสยัมคันทง จอดอยู่ในร่มไม้
 และที่ข้างเท้าของเขา มีสุนัขขาวตัวน้อยอนอยู่
 ตัวหนึ่งหมอบอยู่

ลักษณะของ บุษย์ ผืน^๕ ไม่มี รูปพรรณ
 เกิดเข้าไปในทางนักจิตรกรรม แต่อย่างไรเลย
 และความจริงเขาก็มีฝีมืออาชีพในทาง^๕ นักรัง^๕
 เสียด้วย ร่างกายของเขาสูงใหญ่ ผิวถากคล้าย
 นัยน์ตาลมสีฟ้า กรามใหญ่น่ากลัว แต่ปาก
 มีเค้าแห่งความสุภาพอ่อนโยน ช่วยลดล้าง
 ลักษณะ^๕ ดัน^๕ น่ากลัว ของกระดูกกรโกรเสียได้
 ผสมของเขามา^๕ สีน้ำตาลแก่ แปรเงาไวโรย^๕ ส่วน
 นวม^๕ ชน^๕ ควร^๕ เป็น^๕ นว^๕ ของนายช่าง^๕ ชน^๕ มาก
 กว่านายช่างจิตรกรรม บุษย์แปลกหน้า^๕ ผืน^๕
 มีนามว่า นิโคลัส โกดี้ อายุ ๓๗^๕ ปี^๕ ครอง^๕

เป็นคราวแรกที่เขาได้มีโอกาสมาเที่ยวพักผ่อน
พักผ่อนนาน ๆ เช่นนี้ นับตั้งแต่เขาได้รับ
ราชการมา

เมื่อเดือนก่อน เขาแต่เพียงผู้เดียว ได้
เป็นผู้นำคนไทยออกถาวรจากหนิง ซึ่งเล่นผิด
เจ้าลือภัย เจ้าหนาทฝ่าย นครวิบูลย์ ของ นคร
นิวยอร์ก และ ลอนดอน มาตั้ง ๕ ปี แล้วนั้น
เข้าไปสู่ ช่วย ของ ความยุติธรรม — กอง
มหันตโทษ เนื่องแต่ความซอมซนนี้ เจ้า
หนาท ทาง นครนิวยอร์ก ได้จ่ายเงินรางวัลให้
เขา ๒๕,๐๐๐ เหรียญทอง กับยังได้รับอนุญาต
จากเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่ทางอังกฤษให้ลาพักผ่อน
หาความเรียงมัย ได้อีก เป็นเวลา ๖ เดือนด้วย
ซึ่งนับว่านานพอสำหรับการพักผ่อนทีเดียว

ขณะนั้น ความสงสัยของยามย้าย
ต้นคิมหันตฤกษ์ ก็พลันกระเทือนขึ้นอย่างน่า
ประหลาด เจ้าพลีย หลวงลูกเขยบนหยักเท้า
กรรโชก บอกเหตุลึกลับระทึกขวัญ โทก จึงยกมือ
บึ้งตึงมามองไปทางถนน ภาพที่เขาประสพ

พ. ศ. ๒๔๗๑

หังสาอาฆาฏ

ก็คอ มาท้วงก้างวงคนห้อยเหยคมาทาง
เขาโดยปราศจากเจ้าของผีขี้ขี้ เสียงผีเท้า
กระทบพื้นถนนก้างก้องไกลเข้ามาทุกที ๆ ทั้ง
ฝันให้ปลิวพังกระหลบ อยู่ทางปลายถนน ซึ่งลี้
หายไปทางเนินเขาและหุบผาถัดไป นอกจาก
นั้น เขาก็ไม่ ประสพสิ่งที่มีชีวิต ปรากฏในย่าน
สายตาของเขาอีกเลย

นิโคลัส โกลี ที่เหวี่ยงรูปที่กำลังระบายสี
อยู่นั้นเข้าไปใน รถ แล้วไปยืนค้ำรถ อยู่ที่
กลางถนน โดยตนเอง ก็ยังไม่แน่ใจในกัว่า
จะท่าอย่างไรก็ เขาเป็นผู้ ที่มีความเมตตา
การลดข้อดีตัวทุกขณะนี้ แต่จะช่วยเหลือมาใน
ขณะที่กำลังคน ห้อยเหยค มา อย่าง เต็มผีเท้า
เช่นนี้หรือก็ — อ้อ! คุกกระไรอยู่ เพราะ
เขาไม่ลืมว่าคนไม่ใช่เจ้าแห่งโคบาล ทั้งไม่
เคยสมัครเป็นลูกน้องของพวกโคบาล มาก่อน
เลย ถึงจะส่งสารมันสักเพียงไร เขาก็ยัง
ไม่เต็มใจที่จะพลีชีวิตออกวางประจำ หรือ
เพียงแต่ถูกขากเจ็บอย่างสาหัสอย่างไรในการ
ที่จะเอื้อเฟื้อ เจ้ามาคนตัวนี้ ในใจก็นึก
ภาวนาขอให้มันหายของมันเป็นเองเถิด อย่า
ก็ต้องให้เขาเอาชีวิตออกทำบุญด้วยเลย และ
— ก็วิ่ง ! ไม่ต้องให้เขาช่วยถึงเพียงนั้น
เลย พอได้เห็นเขามันก็กลืนเกลือก เหลือว

รอบ ๆ อย่างตั้งใจ แล้วก็เหวี่ยงอย่างเข้า
มาหา แต่ก็ไม่หายคนเสียทีเดียว หูของ
มันลั่น ขนตามตัวซู่โซกไปด้วยเหิงอ โกลน
และอานห้อยร้องแรงอยู่ข้าง ๆ มันมองคู้
ที่ ยืน ขวางทาง ของมัน อยู่ สักครู่หนึ่ง แล้ว ก็
ค่อย ๆ หายคนทีละน้อย ๆ จนหมดสิ้น โกลี
คอบ คอบ ของ มัน ซึ่ง มี เหิงอไหลย้อย อยู่ อย่าง
สมเพท เป็นเชิงปลอญ เมื่อตรวจดูอาณาที่ห้อย
อยู่จนเป็นที่พอใจแล้ว เขาก็จึงมันไปปล่อยไว้
ที่ลานหญ้าริมถนน ส่วนเขา — กระโปก
ชนรถขับสวนทางที่มาจากถนนวงมา เพื่อไป
เหตุการณ์

รถแล่นมาได้ทางราวครึ่งไมล์ ก็มาถึงที่
ซึ่ง สันนิษฐานไว้ว่าคง เป็นที่ ซึ่ง มาค้วนโค
เริ่มคนไป ครวณเป็นทิวทาง บนพนาหญ้า
มีร่างของมนุษย์หนึ่ง สวมเครื่องแต่งกายชุด
ม้าธรรมดา นอนเหยียบควายคว่าหน้าแน่น
อยู่ เป็นภาพที่ท่าลายขวัญไม่หนี แต่โกลี
พยายามข่มสติ เข้าไปถามควายมาผลที่คี่ระ
และ คอบของมนุษย์ผู้เคราะห์ร้าย ซึ่ง เป็น แผล ที่
สาหัสอย่างน่าใจหาย แล้วก็รีบกลับไปหอยผ้า
ที่รด มอของรูปร่างที่แน่นอยู่บนพนาอีกครึ่งหนึ่ง
คลี่ผาคลุมร่าง ซึ่งปราศจากการเคลื่อนไหวไม่
ผิดชอบไม่นานไว้

ช. ไปรุ่งเปรมใจ

ขันหัว

เขาเหลียวหา ร่องรอย ที่ช่วย ประกอบ
ความมั่นใจว่า บรูซ ผู้นี้ ตกม้าตาย ตามความ
คาดคะเนจริง เพราะลักษณะยากแฉะของ
ผู้ตาย น่าจะเป็นไปเช่นนั้น ด้วยภูมิรู้อันเชี่ยวชาญ
ชาญสุดซึ้งในเชิงสืบ เขามีความประหลาดใจ
มากที่สุดที่ไม่เห็นมีเลยเลย รอยเท้าก็ไม่เห็นมีซ้ำ
สักแห่งเดียว นอกจากตรงที่มาเหยียบย่ำเป็น
รอยไว้ สถานที่เกิดเหตุนี้ เห็นลานหญ้าเล็ก ๆ
ล้อมรอบด้วยสุ่มทึบไม้ ถ้าจะเข้ามาทางนี้
จากถนนหลวง จะต้องอ้อมเลาะมาข้าง ๆ
สุ่มทึบไม้เหล่านี้ ถัดออกไปราว ๒๐ หลา
มีเพิงเล็ก ๆ อยู่เพิงหนึ่ง ซึ่งเป็นเพิงพิกร่อนของ
พวกเลี้ยงแกะ แต่ไม่เห็นมีคนหรือวัวควาย
ชนิดใดในบริเวณนั้นเลย โลกก็มืดลงชั่วเสี้ยว
ศักราชบรูซนั้น อย่าง พินิจพิเคราะห์ อีก ครั้งหนึ่ง
ศักราชอื่น ๆ อยู่ บรูซผู้นี้ พงสันทิใจเมื่อไม่ก
นาชาติมานอง

เขาเงยหน้าขึ้น เมื่อได้ยินเสียงเท้ามาดังใกล้
เข้ามา ที่แท้ก็ออกมาตัวที่ไปนำเขามาให้มา
พบศพนั่นเอง มันตามมาหยุดยืนทอดตัวสั้น
อยู่ข้างถนนสักครู่หนึ่ง แล้วก็ค่อย ๆ เคิ
เข้ามาใกล้ศพ แสดงว่า จำนายของมันได้
แล้วคำรณร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง

โลกควรกวาดถนนหลังของมันอีกครั้งหนึ่ง

เขาตกใจมันเข้า ๆ แล้วก็ผลัดจากม้าตายขึ้นไป
บนเนิน ผู้ซึ่งพึงตระหลบเต็มถนนอยู่เมื่อ
แรกนั้น ยักเดินลงจากไปสิ้นแล้ว แต่ไม่
แลเห็นมนุษย์หรือสัตว์มาใกล้กลายอยู่แถบนั้น
เลย

เขาค้นตรองอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วจึงถอย
รองเท้า รุ่งมาไปผูกไว้ ที่ปากถนนตรงข้าม
แล้ว กลับ มาตรวจ บริเวณลานหญ้า ซึ่งสันนิษ
ฐานว่าเป็นสถานที่เกิดเหตุขึ้นอีกอย่างละเอียด
กว่าเดิมราว ๑๕ นาที จนเป็นที่พอใจแล้ว
จึงขึ้นชมมองหาค้นมาช่วยตามศพไป แต่ก็
ไม่เห็นมีสักคนเดียว จึงกลับมาสวมรองเท้า
เดินคึกคักทางไปที่เพิง ซึ่งมองเห็นอยู่ข้างหน้า

เมื่อผู้หนึ่ง พึงตระหลบ เลื่อนจากไปจากชาย
เนินสันแล้วไม่นาน ยอรัช อันวิน ก็นำรถเลย
เข้าสู่เคหาสันเล็ก ๆ ที่น่าสบายตามสภาพของ
ชนบท อันเป็นที่พำนักของเขา มาหยุดที่ประตู
หน้าบ้าน ถัดกรงที่ประตูเรียกคนขับที่โรงรถ
ให้ออกมามารับ ระหว่างเวลาที่รอคนใช้อยู่นั้น
เขาอดคิดถึงมือออกแล้วเหลียวชมความงามแห่ง
ธรรมชาติ ที่สรรแต่งไว้ อย่าง งามตาในเขตค
นิवासสถานด้วยความนิยมแนบเนียน เหมอน
หนึ่งว่าธรรมชาติเหล่านี้ เป็นสภาพสำหรับ

พ. ศ. ๒๔๗๑

ห้องสาอาฆาฏ

แก้เหงา และนำความพอใจ มาสู่เขาอย่างยิ่ง
 ฉะนั้น ไม่จริงหรือ? สภาพเหล่านี้ไม่จริง
 จริงหรือ? ใครจะกล้าปฏิเสธ? เมื่อคิดชาติ
 ในสนาม ซึ่งมีวรรณะเขียวชะอุ่มสดชื่น ตกไว้
 เรียบรายกิ่งพรมเปอร์เซียอัน ถัดไปมีเรือนต้นไม้
 สลวยสล้างไปทั่วไม้คอกนาๆ พรรณ จะเหลียว
 แลไปทางไหน ก็ประสพแต่ภาพงามตา ชวน
 เพลิน เช่นนั้นหรือไม่ให้เขามริยความงาม
 เย็นตาเหล่านี้ เขาร้องเพลงหญิง ๆ อย่างสุขใจ
 และส่งเสียง คนรถ ที่รีบ ออก มา จากโรงรถให้
 จักการซ่อมแซม ภายหลัง ซึ่งเขาว่าให้ความ
 สะดวกไม่เท่ากับ ข้าง อื่น ๆ นั้น เสียใหม่ ด้วย
 น้ำเสียงอันละมุนละม่อม เมื่อสาวใช้คนหนึ่ง
 ออกมาเย็บประตูลับ เขาก็ปราสัยด้วยอย่าง
 ร่าเริง แล้ววางหมวกก็ลงมือไวย่น โตะใน
 ห้องโถง ร้องเพลงอยู่ตลอดเวลา ขณะที่
 เกริไปยังห้องสมุด ก็รีบ ทำทาง ก็กระปรี
 กระเปร่า หน้าตาขมขื่นอย่างผ่องใส

“นายผู้หญิงของแกอยู่หรือเปล่า, โรส?”

เขาถาม

“อยู่เจ้าค่ะ, ท่านกำลังพักอยู่ในห้อง
 ของท่านค่ะ” สาวใช้ตอบ “ท่านสั่งคนใช้
 ให้เตรียมรถคันเล็กไว้ สำหรับตอนบ่ายวันนี้
 แต่พอ รับประทานอาหารว่าง ตอนกลางวันแล้ว

ท่านก็ย่นว่าปวดศีรษะค่ะ”

เขาพยักหน้า

“ฉันอยากมีวิสกี้กับโซดา” เขายอก

“เอามาให้ฉันทีเถอะ”

สาวใช้กระวักวักไป นำสิ่งที่เขาคงการ
 มาให้ ขอรช อันวิน ะสม น้ำ ยั้ม หัวใจ
 ทั่วอันวินอันมันคง แต่พอสาวใช้ออกไป

จากห้อง เขาก็เพิ่มวิสกี้ลงไปในแก้วอีกเท่าตัว
 แล้วยกขึ้นดื่ม — ทวก — ที่เคียวครึ่งแก้ว
 และเคียวไปส่งตะกอกอย่างพิถีพิถันเพราะที่ ผม
 ลื คำสนิท ของเขา ไม่แตก เลย สัก เส้น เคียว
 นัยน์ตาลึกก่อนข้างวาวผิขรรคมดา ชั่วแก้ม
 ซึ่งเคยซัดกลับแกวเรือมเล็ดผาคเสียด้วยซ้ำ

ขณะนั้น ก็พอดี ไต่ ย่น เสียง ฝีเท้า เขา ๆ

เคียวมาทาง ห้องโถง เมื่อประตูห้องเผยออก
 ภรรยา ของเขา ก็ เคียว เข้า มา ขอรช อันวิน
 ปราสัยเจ้าพล่น ด้วย กิริยาร่าเริง เหมือน เช่น
 เคยเสมอ

“เฮ้, วันนี้นักล้นเร็วจริงนะค่ะ, ขอรช”

เจ้าพล่นทัก

เขาพยักหน้า

“ที่ทำการ มังงานทำ ๒-๓ อย่างเท่านั้น,
 ชนใจ อ้อ! ฉันอยากได้โรส น้ำน้ำชาไป
 ให้เราก็กินทีในสวน”

ข. ไปวิ่งเปรมใจ

ขันน

“ก๊อไ้คะ”

เจ้าชัยคาคอยดู ในขณะ^{ที่}เจ้าหล่อนก้ม^{หัว}ลง^{ดู}ที่^{ที่}กรัง^{ที่} เจ้าหล่อน^{เห็น}สัตว์^{รูป}สวยงาม^{มี}ริม^{ปาก}แกง^{เข้ม} นัยน์^{ตา}ดำ^{ลึก} ล้าม^{มอง}แต่^{ที่}ผาค^ๆ แล้ว คล้าย^{กับ}ว่า^{ว่า} เจ้าหล่อน^{มี}เลือก^{ที่}ต่าง^{ชาติ}ผสม^{แต่}แต่^{ความ}จริง^{เจ้า}หล่อน^{เกิด}และ^{อยู่}ใน^{ชน}บท^{มา}ตั้งแต่^{ก่อน}แต่^{ออก}

“ที่^{แรก} ฉันทึก^{ว่า} หล่อน^{คง}ไป^{ซบ}รด^{เทียว}เล่น^{และ}เรา^{คง}พบ^{กัน}กลาง^{ทาง}เสีย^{อีก}” เขา^{ปราล}ย

“ก๊อไ้คะ ไป^{ทุก}วัน^{เมื่อ}ไร^{เล่า}คะ ?”
เจ้าหล่อน^{กลับ}ยิ้ม^{ถาม}อย่าง^{ไม่}แย^แกับการ^{ไป}ซบ^{รด}เทียว^{เล่น}เสีย^{เลย}

น้ำ^{ชา}สำหรับ^{ขาย}วัน^{นี้} สาว^{ใช้}ยก^{ไป}คัง^{ที่}ไ้^{ริม}ไม้^{ซั}คาร์^{เจ้า}หล่อน^{วัน}ไ้^{ด้วย}สั่ง^{ให้}เขา^{และ}สน^{ทน}ากัน^{ถึง}เรื่อง^{ต่าง}ๆ^{กล่าว}ขวัญ^{ถึง}เพื่อน^{บ้าน}ใกล้^{เรือน}เคียง^{ข้าง}การ^{แข่ง}ขัน^{เทนนิส}ซึ่ง^{จน}จะ^{ถึง}กำหนด^{ยัง}และการ^{เลี้ยง}ที่^{ระ}กั^{ใหม่}ที่^{กลาง}สวน^{ใน}๒-๓^{วัน}นี้^{แล้ว}เขา^{จึง}ย้อน^{กลับ}ไป^{อยู่}ถึง^{นาม}ของ^{ยรร}ผู้^{หนึ่ง}

“หมื่น^{หล่อน} พย^{เซอร์} มี^{เชล} ย่าง^{ใหม่}ไ้^{ไ้} ?”

“ก๊อไ้จะ^{พบ}เขา^{ไ้}อย่าง^{ไร}ละ^{คะ} ถ้า^{คุณ}

ไม่^{อยู่}บ้าน^{ก็}ไม่^{เห็น}เขา^{มา}หา^{สัก}ที[่]”

“ออก^{ไป} เกร^{เล่น}ที่^{ทุ่ง}นา^{ด้วย}กัน^{ใหม่}ละ^{ไ้} ?” เขา^{ชวน} “ตาม^{ครู}ช^{แถว}ว่า^{เข้า}เกย^{ไ้}แล้ว[”]

เจ้าหล่อน^{ไม่}ปฏิเสธ^{จึง}เกย^{ไ้}เคียง^{ข้าง}กัน^{มา}ตาม^{อรรถ}มค^า เมื่อ^{กิม}นำ^{ชา}แล้ว^{เขา}เคย^{สย}ย^{ทร}มวน^{หนึ่ง}เสมอ^{และ}ไม่^{สย}พว^าเพร^ออีก^{จน}ถึง^{เวลา}รับ^{ประทาน}อาหาร^{เย็น} วัน^{นั้น}เขา^{คง}สย^{มวน}หนึ่ง^{สอง}สาม^{ถ้วย} เริ่ม^{สน}ทน^{ากัน}ถึง^{เรื่อง}ต่าง^ๆ อย่าง^{พล}ก^{เพลิน}อีก^{ไม่}มี^{ใคร}จะ^{เล}ง^{เห็น}หวั^งสม^ทร^{แห่ง}ความ^{ชม}ช^นลึก^{ลึก}หย^งซึ่ง^{ขวาง}หน้า^{เขา}ทั้ง^{สอง}อยู่^{เลย} หวั^งอรรถ^{พน}ยัง^{นาน}วัน^{ก็}ยัง^{มี}กระ^{แต่}แห่ง^{ความ}แค้น^{อา}ฆา^ฏ

ไ้^{หลด}หลาก^{มา}เขา^ะให้^{ก๊ว}ง^{ออก}ไป^{ทุก}ที่^ๆเขา^{มอง}ก^{ไป}ทาง^{ถนน}เห็น^{ยรร}ไป^{ระ}ณ^{ย์}ไ้^{เกร}มา^{แต่}ผ่าน^{ไป}โดย^{ไม่}มี^{ข่าว}มา^{สำหรับ}เขา^{ช่าง}ทำ^{จน}ม^{ยัง}นำ^{สิน}ค^าของ^{ตน}มา^{เทียว}เร^{ขาย}และ^{มี}ส^หย^{ของ}เขา^{คน}หนึ่ง^{นี้}ร^ดผ่าน^{มา}โย^กม^{ือ}ทัก^{เขา}แล้ว[—]แล้ว^{กับ}ย^{ริ}ว^ณณ^{นี้}ก็^{เจ}ย^ยส^งก[ิ]อย่าง^{น่า}เห^งา

ขณะ^{ที่}กำลัง^{แต่ง}ตัว^{จะ}ไป^{รับ}ประทาน^{อาหาร}เย็น^{วัน}นั้น^{ยรร}ช^หย^คก^งา^{ของ}ตน^{อย่าง}พิ^นิจ^{พิ}เคราะห์^{ที่}ไ้^{ใน}บ้าน^{กระ}จก^{เงา}อีก^{เค}า^{หน้า}ของ^{เขา}ยาว^{เร}ียว^คอน^{ข้าง}สย^ย ถึง^{แก่}ม^ะค^ย

พ. ศ. ๒๔๗๑

ห้องสาอาภาภ

ข้างเล็กน้อยก็ไม่ถึงกับทรุดโทรม ยอช
ยิมพราย เมื่อนั่งลง กาลาภยหน้า — คัดถึง
เกียรติกศักดิ์ และพระเศียรของเขาซึ่งเป็นทศาว
นยถของชาวเมือง เขืองทงเกียรทงทรว
อย่าง

ระหว่างเวลาที่กำลังรับประทานอาหาร อยู่
นั้น ยอช อันวิน เรียก แซมเปญมาคม และ
คุยกับภรรยา เสีย รวกับปาก เป็นเครื่องจักร
เหมือนไม้ไผ่ ปลูกกับเจ้าหล่อน มาทงหลาย ๆ
เคือน เขาสังเกตเห็นเจ้าหล่อน มีอาการ
กระวนกระวายใจอย่างไรซอทยก เมื่อรับประทานอาหาร
เสร็จก็พากันลงไปเที่ยวเล่นในส่วน

แขนของเขาโดยอยู่รอบสระของเจ้าหล่อน
ยามนั้น เป็นสายฝนที่กาล แห่ง เคือน กรกฎาคม
อากาศค่อนข้างร้อน เก็นสียายอยู่ลึกหน่อยด้วย
ช้า แต่มือของเจ้าหล่อนเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง
เขาหยุด ฟัง นก ในกิ่งเกล ร้อง เป็นเพลง อย่าง
ไพเราะ แต่รู้ สักว่าร่างกายของภรรยาซึ่งอยู่
ในวงแขนของเขานั้นสั่นระริก ความระกำใจ
ซึ่งสุมอยู่ในทรวงอก ของเจ้าหล่อนเมื่อ ๒ — ๓
เคือนก่อนนั้น ดูเหมือนจะกลีบคืนมาทรมานเขา
อีกแล้ว ความจริงเขามิได้นึกกระตือรือร้นอยาก
กอด หรือ รุมบีบรัดอีก อันเป็นหตุ หมด รส ของ
เจ้าหล่อนเลย แต่เขาค้น แล้วจึงกอดแล้วจับ

อย่างเสน่หารักใคร่ คล้ายกับไม้เท้าทันทัน
ฉะนั้น พอกลีบเข้านานเจ้าหล่อนเลี้ยงปลกตัว
ไปเสีย แต่เขาก็ดำตาม—ตามคิกไปทงห้องนั่งเล่น
กษณะนั้น เสียงกรงททหนายันใดทงรว
กึงวานชนในยามวิกาล กิริยาอาการของเจ้า

หล่อนขณะนั้นพิศพิศพิศ พยากร แวดตาของภรรยา
เขาขณะนั้นวาวอย่างน้ำประหลาด ขณะทงยท
ทวยฟังเสียงฝนเทาหนัก ๆ คึงก้อง อยู่ในห้องโถง
ทันใดนั้น ไรสก็พรวกพรวกหนาคันแสงวามเหตุ
ฉีกปากกึกเข้ามา

“นายสียคำรวผู้หนึ่ง อยากระสนทน
กับคุณเจ้าคะ” สาวใช้รายงาน

เขา คอยรับทา คุกิยา อาการ ของ ภรรยา
เสมอ คินวนความเคียดเค้านักมาถึงลุมระอุอยู่
ในทรวงอกของเขา

“ไปเชิญเขาเข้ามาในนี้” เขาสั่งอย่าง
ไม่สู้เข้าใจสักนัก

นายสียคำรวร่างใหญ่ เท่งอุ่มมั่ว คีระ
เข้ามาค่านับยอชอันวินอย่างนอนน้อม แล้ว
หันไปมองทางนางอันวินอย่างเกรงใจ

“เรื่องอะไรกัน, ท่านนายสีย” อันวินถาม

“พทเถอะ”

“เรื่องร้ายแรงซอช” นายสียคำรวคอย

“ผมคิกว่า คุณนายผู้หญิง จะไม่ค้องการฟังเป็น

ช. โปร่งเปรมใจ

ขันวิ

เน”

เจ้าหล่อนชะงักหน้าเน้นคำทอว่า

“เล่าไปเถระคะ, ท่านนายสิบ”

“คือมีเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นเรื่องหนึ่งขอรับ”

“ใครเป็นอันทราย?” อันวินถาม

“ใครคะ?” ภรรยาเจ้าของบ้านถาม

อย่างร้อนรน

“เซอรั่มเชลชอรั” นายสิบตำรวจ

คอยอย่างพิถีพิถัน “ท่านประสพอุบัติเหตุ
ซึ่งดูเหมือนจะใช้เวลาในขณะที่จะไปซื้อ”

“ยากเจสสาสิหรือ?” อันวินถาม

ผู้ถูกถามสั่นศีรษะ “มิใช่ชอรั” เมอม

ผู้ไปพบนั้น ท่านสนใจเสียแล้ว นักท่องเที่ยว

คนที่มาจากรถลอนดอนเป็นผู้พบศพก่อน และ
ต้องนั่งเผาศพของคนอื่นที่ระแวกไปทางบริเวณนั้น

ถึง ๑ ชั่วโมงเต็ม ๆ เหตุร้ายร้ายนั้นเกิดขึ้น
คึกคักพลุกพล่าน ซึ่งไม่มีใครคอยจะผ่านไปทางนั้น

นัก

บอชอนวิน รินน้ำเย็นส่งให้ภรรยาแก้ว

หนึ่ง แก่เจ้าหล่อนโยกมือไม่ต้องการ สีสหน้า
ชกขาวคล้ายศพ แต่ไม่มัวแว่วว่าจะถึงยกเป็น

ลมเช่นที่สามเข้าใจ

เขา ทราบที่ — — หลายวัน มา แล้ว — —

เขาทราบหมกว่า เซอรั่ม เชล กับ ภรรยาของ

เขาเคยพบกัน อย่างไร ทราบจนกระทั่ง การ

ไปเที่ยววัยประทานอาหารกลางวันกันนอกบ้าน

และพากันไปเที่ยวในป่า เจ้าโอรศัพท กิต

ทำการของเขา ช่วยนำข่าวการอยู่การไป

ของเขา มา รายงานให้เจ้าหล่อนทราบล่วงหน้า

ก่อนเขาลับเสมอ เขาทราบว่าทำไมย้าย

วันนี้ เขาจึงพบเจ้าหล่อนอยู่คิบ้าน หูของเขา

ไม่หนวก เขาได้ยิน การ สนทนา กัน ทาง

โทรศัพท์ที่ ระหว่างเจ้าหล่อน กับ พวกเสมียนมา

ก่อนหลายวันแล้ว และวันนี้เสมียนทางโน้น

ได้ บอก ล่วงหน้า มา ทางโทรศัพท์ ตาม คำสั่ง

ของเขาว่า “คุณอนัน จะกลับบ้าน ก่อน

กำหนด”

“คุณหมายความว่าเขาคาย เทียวหรือคะ,

ท่านนายสิบ” เจ้าหล่อนถาม

“ตายจริง ๆ เทียวชอรั” นายสิบคอย

“ฝ่ายบ้านเมือง ถือว่า เช่น เหตุ ทรายแรง มาก

เพราะผู้ตายมีเกียรติศักดิ์สูง ตามทางใต้สวน

ชั้นต้นได้ความว่าท่านคบมา และถูกฆ่าทะเลาะจน

ถึงชีวิต”

“ข่าวร้ายแรงมาก” บอชอนวินกล่าว

“แล้วเขาจัดการ นำศพไปไว้ที่ไหน กันล่ะ?”

“ซ่อนในหลุมชอรั ที่ผมต้องมาขอความ

เห็นของคุณ เถวียนพวกซากไม้ผ่านมาทาง

พ.ศ. ๒๔๗๑

ห้องสาธิต

แฉกแล้ว เขาจึงช่วยกันนำศพไปไว้ในร้าน
“วณ” ทศพลกษัตริย์ของบ้านใหม่มี
มาถามกันว่า จะต้องการให้ ชนสตรียังไร
ให้ละเลยคอกขาง หรือจะคงให้เอาไว้”

ชนวน เองเห็นเราหน้าทศพลกษัตริย์ เรือง
จึงเป็นหน้าทศพลกษัตริย์โดยทรงพระจักร

“ควรพิศพิศไว้ หนึ่งก่อนดีกว่า” เขา
“การไปสวน หรือพิศพิศพระโก ทำกัน ณ ที่
แรกทศพลกษัตริย์”

เมื่อนายสืบตำรวจไปแล้ว เหลือแต่ยอช
ชนวนกับภรรยาแต่ลำพัง เวลานั้นก็แล้ว ยอช
ชนวนทำเช่นไม่รู้ ไม่ชั คล้ายกับไม่เอาใจใส่กับ
เรื่องงานกรรมรวบรวบเสียเลย แสร้งก็มลง
ตะเกียงอย่างไรเย็น แต่เจ้าหล่อนอัครนทน์ไม่
จึงเอ่ยขึ้นว่า

“อย่าคะ ยอช อย่าทำอย่างนั้นชัคะ
อย่าเลยคะ ก็ฉันทนออกเอยอีกไม่ไหวแล้ว ฟัง
ก็ฉันก่อนคะ หันมาทางชัคะ ก็ฉันออก
หน้าเธอ”

เขาหันมาอย่างง่าย มีใจออกเอยอย่างไร
เลย นัยนาศามีภรรยาประสานสัพกัน แฉก
ของเจ้าหล่อนวณก็ไปช่วยความเคียดแค้นซึ่ง
ยังจึงถาม

“หล่อนออกเอยเอาใจใส่กับเขา มากเกินไป

ยล” เขาพคะแฉกเสียง “เขาเป็นเพื่อน
บ้านและสหายของเราจริง แต่ไม่จำเป็นถึงกับ
หล่อนจะต้องแสดงสหายอย่างนั้นเลย”

เจ้าหล่อนไม่ตอบ แต่ทักวิยาอาการของ
เจ้าหล่อนอย่างทำให้เขา ออกรู้ ลึก ควม ๆ
อย่างไรชอยกล

๐ ๐ ๐

ขณะนั้น ยอชชนวน กำลัง ชนสตรียัง อยู่
ภายในห้องเล็ก ๆ หึ่งหนึ่ง เขาเย็บผ้าทศพล
หน้าศพออกดู แล้วเดินไปนั่งที่เกอิทว
มีแพทย ยนอยู่ข้าง ๆ คนหนึ่ง

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย” เขากล่าว
อย่างสง่า และชำเลืองไปทางพลกษัตริย์ที่มา
นั่งฟังคึกกันอยู่เช่นหม่อม ๆ ซึ่งมีชว
๕ คน พรานล่าสัตว์คนหนึ่ง ครูโรงเรียนนอก

ตำแหน่งคนหนึ่ง คหบดีคนหนึ่ง กับพวกพ่อค้า
ชาวตลาด “ข้าพเจ้าคิดว่า คคุณเรองนี้ จะไม่
ทำให้พวกท่านต้องได้รับความว่าคาญหรือความ
ยุ่งยากแต่อย่างใดเลย คุณหมอมะขอกให้ท่าน
ทราบโดยทั่วว่า หากผลททาให้เพื่อนบ้านอันเป็น
ทริกและนัยนาศของเราต้องเสียชีวิตไปอย่าง
น่าอนาถครั้งนั้น เกิดจากเกือกม้าไม้ข้อสังสัย
เลย แต่จะไรทำให้ท่านเชอวคตมาครั้งนั้น
น่าเสียทัย ที่เป็นการ เหลือรู้” แต่ข้าพเจ้า

ข. ไปรุ่งเปรมใจ

ฉันท

สันนิษฐานว่า มาของท่านคงสะกด จนพากัน
ล้มทั้งม้าทั้งเจ้าของ เจ้ามาจึงเคาะเขาท่านเข้าใน
ขณะที่จะจับตัวระลอกขึ้น และสำหรับคอกัน ทดดู
เราควรได้ ทวีตภาพพระยา ทพยศ มาเป็นพระยาน
แต่ช่างเถอะ ข้าพเจ้ายังคงคิดว่า คำให้การของ
เขาไม่มีหวังจะช่วยให้ ระบุคดีของเราเกินข้อขึ้น
แต่อย่างไรก็เลย ผู้ตายได้ตายโดยอุบายทวเหตุ
แท้ ๆ ความเห็นของข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ ถ้า
พวกท่านคนใด มีความเห็นแย้งหรือแตกต่าง
ก็โปรดแถลงมาเถิด”

ปรากฏมีเสียงพึมพำ ทารอกันในหมู่คน
ที่ฟังอยู่สักครู่หนึ่ง

“เหตุร้ายรายนี้ คงต้องเกิดจากอุบายทวเหตุ
อย่างที่ได้กล่าวมาทุกประการ” ชาวนาผู้หนึ่ง
ลุกขึ้นแถลง “ซึ่งเขาสั่งทนายสงเวสสัดใจ
อย่างนี้ แต่กระผมออกสงสัย คิดไม่เห็นเลย
ในข้อที่ว่าท่านเซอร์ มีเชลจะตกม้าตาย เพราะ
ท่านผู้ชำนาญในการขี่ม้าอย่างหาตัวจับได้ยาก
ทีเดียว”

มีเสียงแตรรถยนต์คงขึ้นภายนอก ยอร์ช
อินวินงแยกหน้าขึ้น

“เห็น จะเป็น พระยานของเรา คนที่ มาไม่ทัน
นั่นเอง” เขากล่าวแล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้
เสียงภายในห้องเงยยอกรับอยู่สักครู่หนึ่ง ก็

มีเสียงเคาะประตู นายสียตำรวจ ว่าเป็นผู้เฝ้ารับ
นายรื้อยตำรวจร่างผอมสูงเกรียว ตามหลังนักโคลด์
เข้ามา

“คนนั้นแหละ คือผู้ยังคืบ กอง ตำรวจ ละ”

ชาวนาคนหนึ่งหันไปกระซิบบอกเพื่อน “เอ,
ท่านมาทันทำไมด้วยนะ สงสัยจริง”

ยอร์ชอินวิน ท่อนรับผู้ที่เขาพาใหม่ด้วย
มรรยาทอันงาม แล้วพวกที่ประชุมกันอยู่ก่อนก็
ยกเก้าอี้มาโอบคอกสองนั่ง

“พวกเรากำลังรอฟังคำให้การของคุณอยู่
ทีเดียวครับ” ยอร์ชหันไปปราศรัยกับนักโคลด์
โกท พวกเรานัดฟังคดีกันเป็นเวลา ๑๕. ๓๐ น.

ทำไมคุณจึงล่าช้าไปละครับ?”

“ผมต้องขออภัยด้วย” โกทตอบเรียบๆ

“ผมได้รีบคำบอกเล่าว่า ๑๕ นาทีกำลัง—”

เขาหยุดแล้วหันไปมองผู้ยังคืบกองตำรวจ
ที่มากับเขา

นายตำรวจ ๖ เกรียวเข้าไปกระซิบบอกอะไรบาง
อย่างกับอินวิน ภายในห้องนั้นเงยยอกรับนาน
อินวินพะยักหน้าครู่หนึ่งหรือสองครั้ง คล้าย
กับว่าเห็นตามคำบอกเล่าอย่าง ที่คนกำลังฟัง

อยู่ แต่คราวหนึ่ง อินวินสะบัด แล้วข้าเล็งไป
กับโกท ในที่สุดเขาหันมามองผู้ยังคืบกอง
ตำรวจ

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย คุณกษัตริย์ ฟอล
เกเนอว์ ได้มาแสดงความจริงบางอย่างต่อ
ข้าพเจ้า ซึ่งเห็นว่า เราควรจะต้อง เลื่อนการ
พิจารณาไปอีก เพราะท่านอ้างว่า เรายังไม่ได้
พากันไปสำรวจสถานที่เกิดเหตุ อันน่าสยดสยอง
รายัน ซึ่งข้าพเจ้าเองเห็นว่าไม่จำเป็นสำหรับค
นั้นเลย แต่เมื่อคุณกษัตริย์มีความประสงค์เช่นนั้น
ก็ไม่ควรขัด เพราะฉะนั้นเราจะไปพากันไปตรวจ
ดูสถานที่เกิดเหตุ ในเวลาบ่ายพรุ่งนี้ ท่าน
ทั้งหลายจะเห็นเป็นประการใด ?”

คนอื่น ๆ เห็นชอบด้วย

“ถ้าเช่นนั้น เขาเย็นตกลงกันว่าพรุ่งนี้”

อินวินกล่าว “พวกที่จะไปจะมาพบกันที่โรงแรม
นี้ เวลา ๑๔ น. ตรง ใจครีย์, สำหรับคุณเห็น
ด้วยหรือไม่ไม่ทราบ คุณกษัตริย์ฟอลเกเนอว์ ?”

“เหมาะสมแล้วครีย์” ผู้บังคับกองตำรวจ
ตอบ “ผมเสียใจจริง ๆ ที่ทำให้เกิด คุณ และ
คนอื่น ๆ ต้องลำบากมากไปอีกเช่นนี้ คุณอินวิน
คนนั้น ๆ ก็เหมือนจะเป็นอยู่ทวนเหวกรรมคาถาออก
แต่มีร่องรอยบางอย่างทำให้ผมเห็นว่า จะต้อง
สืบสวนใหม่ให้ละเอียด ผู้ที่สะกิดผมให้เอาใจ
ใส่ในเร่องนี้ ก็คือคุณโกคัสัน แหละครีย์”

“ผม ก็ เห็นด้วย เหมือนกัน แหละครีย์”
ยอร์ชอินวินคล้อยตาม และกัมภีระน้อย ๆ

อย่างมีสง่า “เป็นหน้าที่ที่เราจะต้องสืบสวนเรื่อ
นี้ให้ แจ่มแจ้ง ละเอียดละเอียดและ ยุติธรรม ตาม
กฎหมายของบ้านเมือง ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย
เลิกประชุมกันได้แล้ว พรุ่งนี้เวลา ๑๔ นาฬิกาตรง
จะไปพากันไปสืบสวนหา หลักฐานเพิ่มเติมอีก ”

แต่เมื่อเลิกประชุม แทนที่อันจะตรงไป
บ้าน เขากลับย้อนไปที่ทำการ นั่งทำธุระโน้น
นี่ นึก นึกน้อยเสียเหลือ จนเสมือนคนสับสน
สับสนกระแอมเคืองทางอารมณ์ให้ทราบว่า เลยเวลา
ไปทำการนานแล้ว

เขากลับถึงบ้านก่อนเวลา รีบประทานอาหาร
เย็นประเดี๋ยวเดียว

ยลเยี่ยมารับประทานอาหารเข้าไปหน่อย ก
เหมือนลงไปเที่ยวเล่นอยู่ที่สวน แต่เขาสงสัย
ว่า เจ้าหล่อนคงจะทนจะหลบหน้าเขามากกว่า
ระหว่างเวลาที่รับประทานอาหารกันอยู่นั้นสอง
สามภรรยาสนทนากันถึงเรื่องความร้อ, พืช,
พันธุ์ เขา และทุกสิ่งต่าง ๆ เคี้ยวอร่อยไม่ใช่
คนเจ้าทุกข์ ไม่ใคร่มีความทรมานเข้าใจเหมือน
เช่นก่อนแล้ว เป็นแต่ รื่น สด หงทหึงใจ ย่าง
เล็กน้อยเท่านั้น เขาจึงลงบนเก้าอี้คนซัดคร
ยึกกาเพื่ออย่างไม่มีห่วงใยในสิ่งไรทรงสน ภรรยา
ของเขาทำท่าพิพิ พรวนอยู่ สักหน่อยก็นั่งลง
ข้าง ๆ เขา จนควนน้อยแสง จนจะเข้าสุ

ข. ไปวิ่งเปรมใจ

ขึ้น

วาทกรกาลเจ้าหล่อนจึงน้อยถามว่า

“เรื่องนั้นเสร็จกันแล้วหรือคะ ?”

“ยังจะ” เขาคอบ “นักเลงอนการพิจารณา
ต่อไปอีก”

เขาไคยขึ้นเสียงเจ้าหล่อนสลดมหายใจอย่าง
แรง

“นักเลง ? — เอ๊ะ ! เลื่อนทำไมกัน
คะ ?”

ยอรู้ชอนนวนหนีไปเฉยเฉยหรือ คอบว่า

“ฟอลเกเนอริ ผู้บังคับกองตำรวจ มา
กับชายคนหนึ่งที่พยศ ในขณะทีคณะลูกขุนกำลัง
ประชุมจะพิจารณากันอยู่แล้วที่เคย ฟอล
เกเนอริ อ้างว่า พวก ลูกขุน ยัง ไม่ไ้ ไปสำรวจ
สถานที่เกิดเหตุ จะต้องไปตรวจกันย้ายพรุ่ง
นี้แหละ”

“ชายคนที่พยศนั้นใครกันคะ ?” เจ้า
หล่อนถาม

“เขาชื่อ—ว่า—ดาฉันจำไม่ได้—เขาชื่อ
นิโคลัส โกล์ อย่างตนเองว่าเป็นช่างเขียน”

ฟ้านลยเป็นประกายอยู่บนท้องฟ้าเปล่งประกาย
แสดงว่าฝนจะตกในมิช้า พร้อมกยเสียงกระหึ่ม
คราวอันเกิดจากอากาศวิปริต จนทำให้เจ้าหล่อน
กลัว

“เห็นจะมีพายุคะ”

“ฉันกลัวอย่างนั้นแหละ” เขาคอบ “เข้า
บ้านกันเสียทีเถอะหรือคะ ?”

เจ้าหล่อนสั่นศีรษะ

“บอกฉันหน่อยเถิดคะ” เจ้าหล่อน
กล่าวเสียงแผ่วเบา “ว่าการทนคเลือนนั้นหมาย
ความว่ากระไรกันแน่คะ ?”

นิยน์คำสามกยภรรยาแลสกับ คล้ายกับ
ว่าต่าง ผายต่างก็ แลเห็น สิ่ง ที่ แฝงอยู่ ภายในใจ
ซึ่งกันและกัน

“ก็เป็นเรื่อง ที่นอกจาก จะทำให้ เสีย เวลา
เปล่า ๆ ปัส ๆ แล้ว ฉันก็ไม่เห็นมีประโยชน์
” เขายอกเจ้าหล่อน “ฉันไม่เห็นท่าเลย
ว่าจะไ้ความอะไร ในเรื่อง การตาย ของ เซอร์
มิเชลมากกว่าอยู่แล้ว”

เจ้าหล่อนนั่งนิ่งอยู่นาน เมฆสีดำเลือนลย
อยู่บนท้องนภาภาค และบังเกิด ประกาย พ้ามลาย
อีก คราวหนึ่งมีสำเนียงเปรี๊ยะกังวาลของฟ้า
ดังสนั่น เมฆฝนก็เริ่มหยาดลงมาเยือกสาม
ภรรยา ยอรู้ช ลูกขุน

“เข้าไปในบ้านเถะ หล่อน” เขาเตือน
“เร็วขึ้น, หล่อนยังกลัวพายุอยู่ด้วย มาเถะ”

เจ้าหล่อนไม่ปรารถนาถุก อ้อ เขาทรา
บ ภัยวนพาลเลยพารองไม่ใช้ เป็นสิ่ง ที่เจ้าหล่อน
หวาดกลัวเสียแล้ว เขาจึงทงเจ้าหล่อนไว้ ที่เดิม

พ.ศ. ๒๔๗๑

ห้องสาอาฆาฏ

รัชชชาบ้าน เจ้าหล่อนทนนั่งเบียดฝนอยู่จนชุ่ม
โชก เมื่อเขาลุกยกเข้าไประยะศกหน้าบ้าน
แล้ว เจ้าหล่อนก็กระวักวักลูกชันทันเข้าไปใน
บ้านทางประตูหลัง

ยายวันรุ่งขึ้น มีรถยนต์ขับชนเนินมาตาม
ถนนคิวนเซอร์ มาหยุดที่ฟากตรงข้ามกับ
ลานหญ้ารปกรังวงกลม มีตำรวจสิบสองนาย
นำเชือกไปผูกสัณฐานที่ พวกลูกชันทันไต่ไป
ขึ้นคานกองเกยรคยคยอยู่ด้วย เพราะไม่รู้จะ
ช่วยเหลือเจ้าหน้าทฝ่ายนครบาลอย่างไร ทั้ง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า เขาให้พวกคนมาทันทันด้วยเหตุไร
ก็ดันพอลูกเกนอร์พายจรูชอนวิน เลี้ยงห่างออก
จากคนอื่น ๆ แล้วกล่าว อย่างเอាកการเองงานว่า

“คุณอนันครัย ก่อนที่เราจะร่วมมือกัน
ต่อไปในเรื่องนี้ คุณควรจะทราบข้อความแต่อย่าง
อย่างของเรื่องนเลียดด้วย คุณโกศสหายของเรา
ที่นั่นเมื่อเขามาเกยของกับคกรายนั้นะ ที่แท้
ท่าน เป็น นักสืบ มี นามอโฆษ ของ กอง สกอต
แลนด์ยารคเทยวนา—ท่านผู้นั้นแหละครัย ที่
ได้บริวารวล ๒ หมน ๕ พันเหรียญทอง เป็น
รางวัลในการที่เป็นผู้จับเจ้า ไมค์ คอนนอลลี่ ได้
ท่านโก ไปหาผมเมื่อเช้าวานนี้ และอธิบายเหตุ
ผลบางอย่างให้ผมฟัง ที่แรกก็ทำให้ผมงง
เห็นเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อเหมือนกัน แต่ในที่สุด

ท่านก็ทำให้ผมเปลี่ยนความเข้าใจอีกมากมาย”

“แผนความเห็นของเราอย่างไรละครัย?”

อนันครัย

“ข้อแรกก็คือ” นายตำรวจกล่าว “คุณ
โกศสหาย เห็นว่า ยาคผลพิศุระของท่านเซอร์
มิเชลนั้น มีพื้นฐานประหลาด ถ้าคุณแค่เห็น ๆ
แล้วก็ คล้ายกับ เป็นรอย ถูกฆ่าเคหรือโชกเอา
จนถึงแก่ชีวิตจริง เพราะเป็นรอยเกือกม้า แต่
ท่านสงสัยจึงส่งให้คนตามผมไม่ทางๆ ในบริเวณ
นั้นจนทั่ว ในที่สุดลูกน้องของผมคนหนึ่งก็ไป
พบเกือกม้าหลุดอยู่ข้างหนึ่ง มีรอยโลหิตติด
เป็นพระยานก้อย แต่อยู่ห่างจากศพราว ๑๐ วา
ซึ่งแสดงว่าได้มีผู้เหยียบมันไป จึงได้ ไปอยู่ไกล
จากศพตายถึงเพียงนั้น”

“แล้วคุณเคยเกือกมาข้างนั้นไว้หรือเปล่า
ครัย?”

“แน่นอนครัย ผมต้องเกี้ยว เพราะเป็น
ของกลางสำหรับคกรายนั้น นอกจากนั้นคุณโกศ
ยังชี้ให้เห็นว่า ไม่มียอหญ้ายื่นขึ้นไหนที่
จะแสดงว่ามีม้ามีเลย อีกประการหนึ่ง ในที่เกิด
เหตุก็มีรอยเท้าถึง ๒ ชะนิก—รอยเท้าคน ทั้ง
สองชะนิก และท่านเซอร์ มิเชลก็เป็นผู้เชียว
ชาญในการขี่ม้าจนไม่ตองใช้แซ่ จะว่าคกราย
กายยอมฟังไม่ขึ้น”

ข. โปร่งเปรมใจ

ชิ้นวิ

“แล้วมีอะไรอีกบ้างไหมล่ะครับ ?”

“เมื่อคุณโกกัมาพบศพ และกำลังรอหาคนช่วยนำศพไปนั้น ท่านโก ทำการสืบสวนส่วนตัวคราวหนึ่งแล้ว คุณแลเห็นเพียงเล็ก ๆ นั้นไหมครับ ?”

“อันวันหลังจะไปพบเป็นที เกือบจะว่าไม่มองเสียเลย แล้ววิ่งหนีกลับมากตามเดิม

“ทำไมครับ ?”

“ที่ใดเห็นก่อนหนึ่งในเพิงนั้น” นายตำรวจตอบ “ผมพบชายคนเฝ้าครับ”

“อันวันต่อมาผมมารับกระดาษผู้บังคับของตำรวจ ราชินให้ไป แต่พอเหลือบเห็นข้อความเขาก็ตกใจจนสั่นหาเผือกคืบกักกัก เหนือออกทั่วสารพันกาย ลายมือที่เขียน ๆ ค่อย ๆ ว่ากันว่า

“จงระวัง ยอรัชชสังสัย”

“ฮาคัยเหตุผลเหล่านี้ คุณก็คงพอจะหาความจริงได้แล้ว” กับทันฟอดเกนอร์ก็กล่าวต่อไป และชี้เลื่องไปทุกหมื่นซึ่งจับกลุ่มกันอยู่กลางแคว “คุณโกก สืบค้นเหตุผลงาม ๆ ได้หลายอย่าง ท่านได้พบรอยรอยนครแล่นมาหยุดที่เชียงแสน แล้วมิได้เลยไปข้างไหนอีก ข้อสันนิษฐานของท่านให้ความว่า ท่านเซอร์มิเชล — ท่านเซอร์ ที่นำส่งสารผู้ มีเกียรติคุณ

“อันตาม เป็นที่รักใคร่นับถือและยำเกรงของพวกเรา ได้มาลอบสืบตามกับสตรีชาวบ้านบางคน สามหรือสี่ครั้งของนางทั้งสี่ นางจึงเตือนท่านเซอร์ โดยนำข่าวไปฟังไว้ ให้ฟังในเพิงซึ่งคงจะเป็นคน ๆ เกือบจะพบกันมาก่อนเป็นแน่ ท่านเซอร์คงมาตามเคย แต่แทนที่จะพบกับหญิงคนรัก กลับพบสามหรือสี่ครั้งของนางมาคอยอยู่ ชายคนร้ายที่ประหารท่าน จะเป็นใครก็ตาม ได้ทำร้ายท่านด้วยเกือกมาก่อนนั้น ด้วยโทสอันเป็นยากแผลสาหัส จนท่านเซอร์ผู้เคราะห์ร้ายขาดใจตาย แล้วจึงตามมาโดยแรงใหม่บนต้นไม้จากที่ ๆ เกิดเหตุ ทั้งศพผู้ตายไว้ในที่เดิม เพื่อให้คนอื่น ๆ เข้าใจว่า ผู้ตายประสบพบทั่วเหตุ ใดครับ ? คมคายไม่น้อย คุณเห็นเป็นอย่างไรว่างครับ คุณอันวัน

“แปลกมาก” อันวันตอบเกือบไม่มีเสียง

“น่าขบใจ คุณโกก ผมจะต้องไปแสดงความยินดีชมเชยเขาเสียสักหน่อย”

“ไม่ต้องรีบร้อนออกครับ” นายตำรวจ

ท่าน “เขากำลังพาพวกลูกขุนไปตรวจเพิงหลังนั้น ฮือ, กลับมากันแล้ว”

“บันทึกไว้ความจริงที่งานนี้คงต้องทราบหมดแล้ว” อันวันกล่าว “เราควรกลับไปพักผ่อนสัก ๒ ชั่วโมงที่เดิมมันเสียใหม่ด้วยกันเถิดครับ

พ. ศ. ๒๔๗๑

ห้องสาธิต

ผมยอมรับว่า ความเห็นของผมเมื่อแรกผิติดนัย
อย่างไม่มีมูลแห่งความจริงเลย คตินของ
เปลี่ยนรูปไปเป็นการฆาตกรรม ซึ่งเราจะต้อง
จัดการสืบสืบ กระทำผิด ที่เรายังไม่ทราบว่าเป็น
ใครนั้นให้ไว้

กัทัน ฟอลเกนเบอร์ เพลิดเพลินไปกับพวก
ตำรวจ และกษัตริย์เอง อินวินสังเกตเห็น
ตำรวจ ๒ นาย กำลังพาประชิดเข้ามาขึ้นมาย
เขาไว้ทั้งสองข้าง

“อย่าเลย, คุณอินวิน ขอยกขังไว้ว่า
ใครเป็นคนฆ่าท่านเชอร์มัน ผิดคน” นาย
ตำรวจ ๒ นาย อย่างเอาการเอางาน “กระชายที่
เขียนมาเตือน ผิดท่าน เป็นกระชาย ชนิกที่ยาน
ของคุณใช้ ลายมือเขียนนั้นคือตำรวจแล้ว
เป็นลายมือกรรมาของคุณ รอยยางรอยขยมา
ยังสถานที่เกิดเหตุ ก็เป็นรอยยางรอยของคุณ
เกอมาชอนทิม โลหิตติดที่กรง ซึ่งเก็บได้ ในรถนั้น
ก็มีผู้ใดเห็นคุณเก็บมาจากบริเวณหมู่บ้าน ด้วย
เหตุประการต่าง ๆ เหล่านี้ จึงเป็นหนทางที่ย
คนทั่วไปของผมนึก, คุณอินวิน ที่ผมจำใจ
แต่ทำเป็นจะต้องจับคุณ”

กัทันเมื่อ ได้ลั่นตึก ก้มขม่อ ก่อนที่เขาจะ

ขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถอย่างไร เขาทอดสายตา
ไปตามถนนแค่นลม ซึ่งคักตรงไปสู่หมู่บ้านอื่น
เรียงรายอยู่รอบเนินเขา แล้วเห็นบ้านของเขา
โดยชัดเจน เป็นสิ่งกว้างกว่าบ้านอื่น ๆ นกการุณ
๒ ตัว กำลังร้องเป็นเพลง อยู่เหนือคิริยะเขา

กระแสนลมพัดช่วยกลืนเสียงสาธุคิน นานาพรหมมา
กระทยนาสิกประสาทรวบรวมกัน แต่ — — นำ
เสียกายหนอ เขาจะไม่ไปกลับมายังอิน รุปรส
กลิ่นเสียง แห่ง สรรพสิ่ง จรรวมชาติ ของ โลก ใน
บริเวณนี้อีกแล้ว ที่พวกเราจะยังแสดงสำหรับเขา
จะเหลียวเห็น ก็แค่ กำแพง ที่ คู่มึง ทั้ง ๔ ด้าน
โผล่เลย เขาจะเรียกร้องขอความสุขแต่เก่าก่อน
กลับคืนมาได้อีก หมู่คน — ลูกชนของเขาเอง
พากันมั่งลือมรอมเขา โอ! น่าละอายยิ่งนัก
แต่เขาก็ยังอดสาหัส สงบ อารมณ์ ชุ่มชื้น กล่าว
ว่า

“ท่านสถาพรขลุ่ยลูกชนทั้งหลาย” เขา
กล่าวอย่างตะกุกตะกัก “ขอยุบพักของคติน
จะต้องแก้แค้นฆาตกรรมโดยสัญญา และ
ความผิดอื่น ๆ จะต้องตก อยู่กับ ขอรุชอินวิน เสีย
แล้ว ข้าพเจ้าฆ่าเขาจริง ข้าพเจ้าทำโทษให้เขา
เขา เพื่อความพึงสาธิตาฆาต”

นิกได้ไหมวะ ฉะนั้นได้พยายามปฏิบัติตนให้
สมกับที่หล่อนควรจะมีความรักตอบแทน”

“ถ้าคุณมีความประสงค์เช่นนั้น ก็ฉันก็
ยินดีจะบอก” พิศวงกล่าวอย่างใจแข็ง “ทั้ง
นี้เนื่องจากฉันเกรงว่าฐานะ ของ คุณ จะ ไม่
สามารถทำให้ฉันได้มีความสุข เท่าที่ฉัน
จะได้กับ นี่เป็นข้อค้น” หล่อนกล่าวซ้ำ ๆ
เน้นคำพูด แต่ขณะที่เธอกำลังจะไป ก็

ถูกคนขี้ ซึ่งได้ รับ ความ ปรว้าว อยู่ ก่อน แล้ว
และขี้คนมาได้ รับคำทอเยนอีกเล่า ถึง
เพิ่มความน้อยใจยิ่งขึ้นเห็นพวกคุณ ซึ่งพูดขึ้น
เสียก่อนว่า

“ฉันทราบและเข้าใจ ความ ประสงค์ ของ
หล่อนก็แล้ว ทั้งทั้งนั้นก็เนื่องจากฉันเป็น

คน จน—จนเพราะมีรายได้น้อย เกือบ ละ ๕๐
บาทเท่านั้น” คนขี้แย้งใจของหน้าอื่นชาว
ชาติจนมองหล่อน ก่อนลุกขึ้นยืน “หล่อน
เห็นว่าฉันเป็นผู้ ที่มีฐานะ ไม่มั่นคงเท่ากับผู้อื่น
ผู้ที่เป็นเจ้าของสวนและบ้านอันงดงามและมีค่า
นั้น จริง! สำหรับฉันฉันไม่ปฏิเสธ แต่
หล่อนหาได้ครองคู่อย่างไม่ว่า ผู้ที่มีมั่งคั่งสุข
เหล่านั้น จะรักหล่อนอย่างจริงจังหรือเพื่อ
ความเพิกเพี้ยนชั่วครวญเท่านั้น ฉันขอเตือน
หล่อนว่า ถ้ายังคงจะรักอยู่เช่นเสมอแล้ว

ต่อไปคงจะรู้สึกเสียใจในภายหลัง และขณะ
นั้นหล่อนจึงจะสำนึกตัว นึกถึงคำพูดของฉัน
สำหรับฉันขอบอกว่า แม้จะเป็นผู้ที่ถือว่าสนา
ถึงกับทำให้หล่อนรังเกียจเพียงไรก็ตาม บรรดา
ด้วยคำที่เคยกล่าวแก่หล่อนไว้ ประการใด ก็ จะ
คงเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ ไม่เปลี่ยนแปลง
ไปก็ ฉะนั้นจะต้องรักษาไว้อย่างเคร่งครัด
เสมอ”

“ไปรอนิ่งเถอะคะ คุณคนขี้” พิศวง
กล่าวขึ้น แต่น้ำเสียงสันตติปกติ แม้จะ
พยายามฝันเพียงไรก็ตาม “ที่ฉันขอบอกว่าคำ
พูดของคุณก็จะไม่ทำลาย ความตั้งใจของ ฉัน
เหมือนกัน นะ! เสียงคุณพอท่านเรียกแล้ว
ฉันก็ต้องรีบไปเดี๋ยวนี้ละคะ”

ครั้นแล้ว ฉากแห่งการสนทนาก็เป็นอัน
ยุติลงเพียงนี้

เวลาผ่านไป ๓ เดือนเต็ม ๆ
วันหนึ่ง เป็น ตอนเย็น ใน วัน วิสาขบูชา
ปวงชาวบ้านต่างพากันรีบ ประกอบกิจการทาง
บ้านให้ สำเร็จลงโดยเร็ว เพื่อจะได้พากันไป
กระทำสักการะบูชาและ สักขี ชนมะเทศนา ณ
พระอาราม ในโอกาสอันสำคัญเช่นนี้
เวลานี้พิศวงพยายามปลุกจิตว่าภรรยาเด็ก

ชายโสด

“แม่โสด” ผูกเรื่องและบรรยาย

แม่พิศวง เป็นสตรีรุ่นสาว ฟังจะสำเร็จ
การศึกษาจากโรงเรียนสตรีแห่งหนึ่งในพระนคร
ถ้าจะพูดถึงความงามก็อาจกล่าวได้ว่า หล่อน
มีความงามเท่าเทียม หรือไม่น้อยหน้ากว่า
สตรีใด ๆ ในแถบคลองบางกอกน้อย จังหวัด
ธนบุรี อันเป็นภูมิภาคที่น่าทึ่งอาศัย ของหล่อน
แต่ถ้าจะพูดถึงเงินในกระเป๋าของ หล่อนแล้ว ก็
นับว่ายาก ที่จะลง ความเห็น อย่างไม่ได้โดย
ง่าย แต่ในฐานะที่หล่อนยังเยาว์ ฟังข้าง
เทียบชั้นสู่ความเป็นสาว ทุก ๆ คนย่อม
อาจสังเกตเห็นได้ว่า หล่อนยังไม่สู้ จะประสี
ประสาต่อความรักนัก และโดยที่ท่านผู้ใหญ่
ได้พร่ำกล่าวซ้ำให้หล่อนฟัง สอนโดยทรงมา
แต่ยังเยาว์วัยข้างว่า การมีสามีนั้นควรจะเลือก
เฉพาะแต่ผู้ ที่อาจสามารถยังให้ตนมีความสุข
ได้ หล่อนนึกเถาเถาว่า ก็สิ่ง ที่อาจสามารถ
จะทำให้ตนมีความสุขนั้น คืออะไรเล่า คือ
เงินมิใช่หรือ? ดังนั้นแหละ หล่อนจึง
หวังมุ่งแต่จะคอย มอบ ความรักให้ ใคร่เฉพาะแก่
บุคคลที่ร่ำรวยมากที่สุด—เป็นอันดับ

หล่อนเคยทราบจากปฏิกิริยาอันแสดง ความ
รักของชายหนุ่มแทบทุกคนที่ มาติดพันหล่อน
ทราบโดยทงหมายบ้าง ทราบโดยทรงจาก
ปากของเขาเหล่านั้นบ้าง ฯลฯ แต่หล่อนหา
ได้ ใคร่ ทรงก็ไม่ว่าบรรดา ด้วยคำอัน หวาน
และไพเราะที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น ใครบ้าง
จะกล่าวด้วยความสัจย์จริงมาจนน้อยประการไร

“พิโซ! คุณสุณีย์” พิศวงเอ่ยขึ้น ในที่
สุดของการสนทนากัน “ก็ฉันได้เคยบอก
คุณเป็นหลายครั้งแล้วนี้ล่ะว่า ก็ฉัน ยังจะ รักรัก
ของคุณไม่ได้—ไม่ได้จริง ๆ”

“ถูกแล้ว หล่อนเคยบอกฉันจริง แต่
ยังหาได้บอกฉันไม่ว่าเหตุไร จึงได้ปฏิเสธ และ
ผลักดันไปทุก ๆ ครั้งก็ฉัน มาขอ ความรัก”
สุณีย์ อำนวยผล ฝน พก แล้วก้มหน้า คุพณด้วย
ความระทมใจอย่างยิ่ง

“เพราะอะไรล่ะหรือคะ?” พิศวงทวน
คำถาม นี่ไปครั้งหนึ่ง แล้วก็ตอบว่า “เพราะ
เหตุผลหลายประการด้วยกัน”

“จะกรุณาเล่าให้ฉันผู้สาวเพื่อทราบสัก

แม่โฉน

ขันว์

น้อยทางบ้าน อันเป็นหน้าที่ซึ่งหล่อนเคยปฏิบัติ
เสมอมา และเลี้ยงไปนั่งเล่นเสีในสวน สักเกต
ไ้จากอากาศวิปริตและสีหน้าของหล่อนว่ารู้สึก
คันเค้นเป็นอันมาก หล่อนเล่าอ่านแต่จดหมาย
อันเขียน อย่าง ปราณีต ลงเห็นอักษรลายสีชมพู
แผ่นน้อยทยอยทวนไปมา คุประหนึ่งว่าหล่อน
ประสงค์จะใช้วิจารณ์ญาณ ค้นหาแก่น ความ
จริงจากลายลักษณ์อักษร จักหมายนั้นมิ
มีความว่า

ณ สถานเดิม

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ. ศ. ๒๔๗๓

น้องรักยังชีพ

ความซึ่งเราได้ปรึกษากันตั้งกันแล้ว
ว่า จะให้เธอหาบยายเลี้ยงไปซื้อของที่พระ
นครกับฉันนั้น บัดนี้ฉันนึกอย่างนี้จะ
ขอ บอก กับเธอว่า ในโอกาสอันประเสริฐ
แห่งวันวิสาขบูชาอัน เธอ ท่านผู้ใหญ่ทาง
บ้านเธอคงจะไปสักขีธรรมเทศนาที่วัดเป็น
แน่ เมื่อเย็นถึงนั้นแล้วฉันจึงแนใจว่าถ้า
ท่านออกปากชวนเธอไปด้วย เธอคงจะ
คลากพอที่จะปฏิเสธท่านโดย อ้าง เหตุผล
อันดีแล้วแต่เธอ จะแสวง ประคิษฐ์ ขึ้นได้
และปล่อยอให้ท่านไปแต่ลำพัง ค่ำเมื่อ
ท่านไปแล้วเวลา ๒๓ นาฬิกาตรงฉันจะ

เธารื้อไปรับเชือกบ้าน เพื่อไปเที่ยวหา
ซื้ออะไรที่อะไรซื้ออะไรซื้ออะไรปราณีตยัง พระ
นคร แล้วรีบกลับมาคงจะทันเวลาที่ท่าน
ผู้ใหญ่จะมาพอดี ในที่สักท้วงว่าเธอคง
จะเชื่อในเกียรติยศฉันบ้าง และคงจะไม่
ปฏิเสธในการที่จะไปเที่ยวซื้อ ของ กับฉัน
สักครู่เดียวเท่านั้น ซึ่งแน่ว่าท่านผู้ใหญ่
จะทราบเรื่องก็คงจะไม่ถือโทษเท่าไรนัก
โดยความรักอย่างลึกซึ้ง

จากฉัน ป. เลอศักดิ์”

พิศวง อ่านจดหมายละมุนนี้จบลงเป็นเที่ยว
ที่ ๔ คงหนีมาคลาจากการขมลงได้เสีย

หล่อนบรรจงพับกระดาษจดหมายอัน บรรจง
อยู่ในซองสีชมพูอันอย่างปราณีต แล้วก็
ค่อย ๆ สอดซ่อนเข้าไว้ระหว่ง เสื้อชั้นใน อัน
รักภุมกับพระประเทศนั้น แล้วก็กลับขึ้นไป
บนเรือนด้วยอาการเป็นปกติ พอหล่อนเริ
ขึ้นบรรได เรือนไปก็ พบกับ คุณพระพิณ ๑
ผู้บิภาซึ่งกำลังเรียกหาหล่อนอยู่ที่เกี่ยว
“อ้าว! ไปอยู่ที่ไหนมาละลูก รีบไป
จักแจงบาน้ำอาบทำแต่งเนื้อแต่งตัวเข้าช้ จะ
ไ้ไปฟังเทศน์และเวียนเทียนกับพ่อทวดเร็ว ๆ
เข้าช้! จะไ้ รีบไป—บ้านนี้แล้ว” พระ
พิณ ๑ พุกกับยุกับด้วยความปราณี

พ. ศ. ๒๔๗๑

ชายโสด

“อ้า! วันนั้นลูก——!” หล่อนพูด
ออกมาได้ โดยยาก เพราะไม่ทราบว่า
กล่าวที่ต่อหน้าหล่อนอย่างไรจึงได้ “ลูก
รู้สึกเวียนศีรษะเล็กน้อย” หล่อนกล่าว
ออกมาได้ ในที่สุด รู้สึกโล่งใจอย่างยิ่ง

“ปวดหัวหรือลูกรัก โทนพ่อขอจับหน้า
ผากลูก” ท่านพูด พลอยรู้สึกไม่สบายใจ
ในอาการบ่นของพิศวง “ซื่อ! หน้าผากก็อื่น ๆ
ด้วย จะให้พ่อไปตามชนเวช ใหม่มละ?”

“อย่าเลยค่ะ” หล่อนสนใจพูดต่อไป
แต่ภายในใจให้รู้สึกสงสารบิดาอย่างยิ่ง และ
รู้สึกว่าการที่ หล่อนกลัวให้บิดาตน พลอย เป็น
ทุกข์เข็ญร้อนไปด้วยนั้นน่าจะขายไม่มีย “ลูก
คงจะค่อยยังชั่วขึ้นมาก ถ้าได้นอนอยู่เฉย ๆ
แต่ถ้าฟังคนเกี้ยวสักรักคนหนึ่ง”

“ตามใจ” คุณพระพิณ ๆ พูด “งั้น
พ่อจะไปวัดสักครู่”

ภายหลัง ทั้งสองเสียอะไรแก่คนใช้ สักครู่
แล้วท่านก็ออกจากบ้านไป

เวลา ๒๐ นาฬิกา ๓๐ นาที

ขณะนั้นภายในบริเวณหน้าบ้าน ‘สิ่งทุกสิ่ง’
มีแต่ความเงียบสงัด คนใช้ชะวาทะทุกคน
ในบ้านก็ ถูก คุณพระ ชัก ชวนให้ ไป ฟัง ขรรฆ
เทศนาเสียทั่ว ๆ ที่อยู่ต่างก็นั่งจับกลุ่มคุย

กันทั้งหงิงทางหลังบ้าน

นางสาวพิศวง กลับรู้สึกประหม่นใจนิด ๆ
เพราะนายเปลื้อง เลอะศักดิ์ ได้แนะนำให้วิธีการ
อันน่าอัศจรรย์ขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิต และเพื่อ
ทำให้ตน ค่อยคุ้นใจขึ้น หล่อนจึงได้กล่าว

อัน วอน ชวน นาย มั่น สี่ สิ่งทุกสิ่ง นั้งชาย
อายุ ๓๒ ปี ซึ่ง ฉะนั้น ยังเป็นลูกเสือโท ประจำ
อยู่ในโรงเรียน ไป เป็น เพื่อน เกริ ทาง ด้วย อีก
คนหนึ่ง ครั้งแรก มั่น สี่ ไม่ยอมไป เกรง
ว่าจะถูกบิดาทำโทษหรือเทียว กลางคืน แต่
ผลที่สุด เมื่อ ถูก อัน วอน หนัก เข้า ก็ยอมไป
อย่างเสียไม่ได้ ภายหลังเมื่อแต่งตัวอย่าง
เรียบร้อย แล้ว สองพี่น้อง ก็ ออกไป นั่งคอยเรือ
ที่ เปลื้อง สัญญาว่า จะนำมารับ ที่สะพานท่าน้ำ
หน้าบ้าน

คืนนั้น—เดือนหงายแจ่มกระจ่าง ดวง
วิชนีกรทอแสง อันขาวนวล ลงมา จั้มพ่น น้ำใน

ลำคลองเป็นประกาย

สองพี่น้องต่างเฝ้า มองหา เรืออัน เป็น จศ ที่
มุ่งประสงค์ของตนนั้นอยู่อย่างขมกัเขม่น

เวลาล่วงไปนานก็ไม่มีความเคลื่อนไหว ต่อมา
อีกสักครู่หนึ่ง นาฬิกาปาวรีในท้องริบเขกก็
ก็เสียงก๊วฉวนยอกเวลาขึ้น ๘ ครั้ง และพอ
เสียงส่งลงสักครู่ก็มีเรือสำเภาแจ่มแจ่มประทุน

แม่ไหน

ท้าว

ชนาทย่อม ๆ ลำหนั่งค่อย ๆ แว่น้ำความมึน
มาตามลำคลอง เขนหัวเขามาสี่สะพานน้ำ
ที่ของพินองนั่งอยู่นั้น

มันสักพิศวายนชนเจองูเรนน อย่าง สน
ใจ ภายในเรือนปรากฏว่าคน ๒ คน คน ๑
เป็นแม่แหว แต่อีกคน ๑ นั่งอยู่บนกะทง กลาง
ลำ ชาย ๒ คนนั่งแต่งกาย ด้วยเครื่องทำสวน
ภายในเรือนมีไฟ ๆ ไฟ

พอเรนนแหวใกล้จะถึงสะพานน้ำ ผู้ซึ่ง
นั่งอยู่กลางลำ ก็ใช้ ไฟฟ้าเคียวทาง ฉายไฟ มาที่
สะพานด้วยแสงอันสว่างจ้า พิศวงกับมันส์
ต้องหันกลับ เพราะ ไม่สามารถทนแสงอันสว่าง
นั้นได้ ไฟนั้นฉายอยู่ชั่วครู่หนึ่งก็ดับมิดลง
และมีเสียงอันแหกเครือตามชนมาว่า

“นั่นแม่พิชชีไหมจ๊ะ?”

พิศวายกับมันส์จำเสียงใด จึงทราบบว่า ผู้
พุกนคอปเลตอง เลอศักดิ์ หล่อนรู้ สักแปลก
ใจพร้อมก็สงสัยขึ้น ๆ ว่า วันนั้นเหตุไร เขาจึง
ใช้ กิริยาอันไม่สุภาพเช่นนั้น แต่หล่อนทำเป็น
ไม่ถือการกระทำอันเลียมกิริยาของเขาเสีย จึง
สนใจตอบไปโดยมิรู้ สักท้าวว่า

“ก็ฉันเอง”

“เฮ้! แล้ว นั่น ใคร อีก คน หนึ่ง หอ?”
เปลืองพุกออกมอลอย ๆ คล้าย กับจะ พุก แก้ว

เองมากกว่า

“นั่นองค์ฉันใจละคะ—พอมันส์”

“อ้อ! นึกว่าใคร จะเอาแกลไปด้วย
ทำไมละ ให้อยู่เฝ้าบ้าน ไม่ก็กลัวหรือ เอา
ไปทำไม—ช่วยการเล่า ๆ”

มันส์ชักไม่พอใจ เมื่อได้ยินวาตะอัน
ระคายหูเช่นนั้น ถ้าหากเป็นคนอื่นในฐานะ
และเวลาอันแล้ว ทำอย่างไรเสียเขาก็คงไม่
ขอไปร่วมด้วย แต่ด้วยความเกรงใจพี่สาวเป็น
ที่สุด จึงทำเป็นพูดขึ้นว่า

“โห้! กรุณาให้ผมไปด้วย สักคน เถอะ
ขอรับ ผมตัวเล็กเดียวเท่านั้นคงไม่ทำให้เรือ
เพียบไปเท่าไรนัก และผมวัยประกำว่าเรือ
จะไม่รบกวน ให้ ได้ รัยความ เกือบร้อนอย่างไร
เลย”

เปลืองไม่ยอมด่าด้วยเคียว โดยอ้างเหตุผล
ต่าง ๆ นา ๆ จนในที่สุดพิศวายก็กล่าว ว่าถ้า
ไม่ยอมให้มันส์ไปด้วยแล้ว ตนก็จะไม่ยอมไป
เป็นอันขาด ตรงนี้ทำให้เปลืองต้องจำใจยอม
อย่างเสียไม่ได้ และต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง เรือ
ลำนั้นก็ค่อย ๆ แล่นออกจากสะพานน้ำมาตาม
ลำคลองจะมายังพระนคร

เปลืองกับพิศวายต่างสนทนากันอีก ๒-๓ คำ
แล้วต่างก็ถอยไป มันส์ผู้ซึ่งอยู่ทางท้ายเรือ

พ. ศ. ๒๔๗๑

ชายโสด

ใกล้กันสร้อย ๆ จากปากนายเปลื้องในขณะ
ที่เขาพูดขึ้น ชื่อนี้เพิ่มความหวานใจให้แก่มนัส
ยิ่งขึ้น

พอเรือผ่านมาถึงหน้าวัดทอง เปลื้องก็
หันกลับไปพูดแก่คนแจวว่า

“เฮ้ย! เจ้าต้องอย่าลืมแวะไปรับ คุณเล็ก
ที่ในคลอง ตรงข้ามกับวัดกันด้วยนะ โน่น ๆ
คลองโน้นเข้าไปอีกนิดเดียวก็จะถึง ”

ตรงนั้นมนัสหันกลับไปดูสักครู่ คลองนั้นแม้จะ
เป็นเวลากลางวันก็เห็นทงหางกุ่มจริง แต่ลำคลอง
แคบ ทั้งสองฝั่งคลองก็มีคนล้างและคันไม้
อื่น ๆ ขึ้นยัง แสงจันทร์ งามแท้ จะลอดลงมา
ไม่ได้ คงมีแต่ตัวทงที่ห้อยส่งแสงยิบยิบอยู่ตาม
ต้นลำทง และเสียงจักจั่นระจันเรไรร้องอย่าง
วิเวกแว้ง มนัสรู้สึกหนักใจมาก ถ้าลำทง
แต่ตัวเขาค้นเคียวแล้ว ก็คงไม่วิตกกังวลเพียงนี้
แต่มีพี่สาวเขาค้นเคียวหนึ่งด้วย มนัสหวังใจว่า
พี่สาว คง จะ คัก คำน ไม่ยอม ให้ แวะ เข้า ใน
ลำคลอง แต่ก็ยังหาได้ยืนยันอย่างไรไม่ เรือคง
แล่นฝ่าความมืดไปตามลำคลองเรื่อย ๆ จน
ในที่สุดทันใดนั้นเองฉากแห่งการอันเป็นทรมาน
ก็โผล่เริ่มบังเกิดขึ้น

มีเสียงกิ่งสวายสาบจากทั้งสองฟากคลองอัน
เป็นร่องสวน และกษณะนั้นเองก็มีร่างมุนษยคำ

ตะคุ่ม ๆ ประมาณ ๑๐ คน แต่ละล้วนถืออาวุธ
ครบมือ คนเหล่านั้นต่างตรึงกันวังตรึงมายัง
เรือที่กำลัง แล่นอยู่ เอออ ๆ ช่วยกัน จัย เรือไว้
พอเรือหยุดก็พุ่งขึ้นในจำนวนนั้นก็ยกขึ้น ชนจริง
ตรงมาทางพิศวง และร้องห้ามมิให้ส่งเสียง
อีกทุกหระมออาการขัดขึ้นอย่างไรต่อไป

โดยอาการตกตะลึงพริ้งเพริศ พิศวงคงนั่ง
เฉื่อยช้ำราวกับถูกสกดด้วยมนตร์เป็นครู่ พอ
ไต่สติ หล่นลงมายืนท่าระโศกหนัก เจ้าคนที่
ถือไม้ตะพุกซึ่งมีรูปร่างลำสันก็โดดเข้ารวบมือ
ไว้ หล่นรู้สึกตกใจและกลัวจนแทบสิ้นสติถูก
เสี่ยวสยงไปทั้งวรกาย

ขณะนั้นสิ่งที่นั่งอยู่ทางท้ายเรือได้ คาค
การณลงหน้าดุกย่างแล้ว จึงเอื้อมมือไปคลำ
ที่เข็มขัดกางเกง เพื่อดึงหีบ มีคพย ขึ้นของกัน
ภัยให้พี่สาว ตามแต่จะไต่ ในยามคยขึ้นเช่นนั้น
แต่เป็นคราวเคราะห์ มนัสหาได้เอื้อมคพยติดตัว
มากด้วยไม่ เป็นอันสนใจมีรีจะทำประการไร ครั้น
พอเห็นนายเปลื้องและชายแจวเรือนั้น โศก
ขึ้นถึงทำที่เป็นตนเอาตัวรอด ก็รู้ได้ว่าเหตุร้าย
เหล่านี้เป็นกลอุบายของเปลื้องทั้งสิ้น ทำให้
รู้สึก แค้นใจยิ่ง อย่างยิ่ง เมื่อ ไต่ ล้ำ ว่าคน
และพี่สาวต้องอุบายของมุนษย อันแสน โหด ซ้ำ
เขย่งนี้ ยิ่งกว่านั้น พอได้เห็นเจ้าเหล่าร้าย

แม่โฉน

ขึ้น

ยังมีอารมณ์ต้องพิลาทนต์ โดย พละการเช่นนั้น
เข้าอีกแล้ว ความแค้นก็เลือนจนดังจิตที่สึก
กระทั่งหมดความ หวั่นเกรง ถอนใจคลายไป ๆ อัน
จะเกิดมโนเสียสิ้น แม้ตัวเด็กก็จริงอยู่ แต่
ความฉลาดและว่องไวกล้าหาญก็ยังมีนั้นแม้ว่า
มันสึกได้โดยอรรถมาจากการเป็นลูกเสืออยู่บ้าง
ทั้งนี้ มโนไวเท่าความคึก มนัสเอื้อมมือหยิบ
เชือกกระดานเรือ แผ่นพอเหมาะมือที่ผูกเรือ
อยู่นั้น แผ่นโฉนโลกเข้าทวนตรงไปยังเจ้าคน
ผู้ทำการเลิกลีลาขึ้นเต็มแรงเกิดทันที

ยังไม่ทันที่ระส่ำเสียงอันดังก็ถูกขุมพระพร้า
วนั้น ร่วงทั้งลำทั้งใหญ่ของเจ้าคนนั้นก็ถลาลาเซ
ล็ดมัวลงไปยังข้างตลิ่งราวกับคนไม้ โคน

มนัสตกตะลึง—ตะลึงเพราะนั้นว่าเป็นครั้งแรก
ในชีวิตของคนที่ไม่มาทำการเช่นนั้น การ
ตกตะลึงของมนัสนั้นแหละทำให้เจ้าร่างผอมท้อ
ย่นพลงอยู่ข้างตลิ่งนั้นได้ โอกาส โดยที่มันได้
คำนึงถึงความปราถนา หรือลึกลับแห่งธรรมชาติ ๆ
พลงก็กลืนยอนตรงมาทางมนัสทันที พอเสียงบัน
สนกึกก้อง ทิวบริเวณนั้น ดังจน ร่างอันเจือยอ่อน
ของมนัสนั้นย่นกึกกลงไปในน้ำหายไปทันที

เจ้าคนยัง เค้นเสียง หิวระระ ออกมา อย่าง
ขบขันที่สุด นักชมตัวเองก็ยังแน่นกึกเกินความ
คาดหมาย เพราะอยู่ห่างกันเป็นหลายวา และ

ยิ่งเท่า ๆ ไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ก็ยังเกิดผล
สมประสงค์อย่างน่ามหัศจรรย์

ส่วนพิศวงนั้นความตระหนกตกใจ ระคม
กับเสียกาย นื่องชาย ที่รัก ประดาเข้ามา คับอก
หล่อนรู้สึกมันงงตาพว้า แล้วก็ลืมหูลงไป
กลางเรือนดังซังวสันตวิญญาภาพโดย ปราศจากผู้
ประคองประคอง

พวกเหล่าร้ายรวมทั้งเขลของและคนแจวเรือ
ซึ่ง ฉับทันได้ระส่ำสม ใจ กันอยู่ห่าง ๆ นั้นรู้สึก
โล่งใจในการ ที่เห็นการ กระทำของตนเป็นผล
ลุล่วงไปได้ โดยปราศจากสิ่งกีดขวาง ต่าง
เข้า ช่วย กัน แยก เอา ร่าง อัน ปราศจาก สติ
สมญักดิ์ของพิศวงไปยังกระโจมปลายสวน ซึ่ง
เตรียมล่วงหน้าไว้แล้ว เมื่อถึงจึงยกให้นอน
อยู่บนเตียงกลางห้องใต้ กุญแจแข็งไว้ แล้ว
พวกนั้นก็พากัน ออกมาอีก เหล่าเดอนเสียงคึก
กันกันอย่างสนุกสนาน และในไม่ช้าบางคน
ก็กลับไปยังที่พำนักของตน และบ้างก็มาสุรา
รณหลัยอยู่ที่หน้ากระท่อมนี้เอง

◎ ◎ ◎

‘เทพยขาวยอมไม่เข้าด้วยคนผิด’ นั้น
เป็นภาษิตที่จริงแท้ มนัสหาได้ถูกย่นของพวก
เหล่าร้ายไม่ ความจริงถูกย่นนั้นแล่นห่างเขา
ไปมาก—มากจนเขาหารู้ไม่ว่าห่างไปประมาณ

พ. ศ. ๒๔๗๑

ชายโสด

เท่าไร แต่เขาเกลียดทำเป็นล้มลงและตกน้ำไป
ครั้นแล้ว ก็ มุกข์ ไค้ กอ สวะ ใน บริเวณนั้นเอง
และเมื่อไ้ โอกาสก็รีบขยับกลอยสักรอยตาม
ไปจนรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยตลอด

“แต่จะทำอย่างไรทีหนอ ? จะไปถาม
ตำรวจหรือ สถานีตำรวจบางยี่ขันอันเป็นสถานี
ที่ของผุ้ดูแล ทักซัสของราษฎร ก็อยู่ไกลมาก
กว่าจะไ้ตำรวจมาทางนั้น อาจเป็นการสายเกิน
ไปก็เ็นไ้ ครั้นจะไปหาคุณพ่อ และสวระภาพ
ความจริงให้ท่านทราบหรือ ก็ยังเ็นหนทาง
ไกลเหมือนกัน และยังกว่านั้นที่นายชาย
ฉกรรจ์ ก็ไม่มีเลยเสียด้วย” ข้อเหล่านี้ไ้ผุ้
ช่นอย่างวนเวียนอยู่ในสมองของมนัส เ็นอัน
ในใจมิรู้จะทำประการไรไ้เกิดจากลงไ้เร็ว

พลันเกิดลึกลับทวนกลย่นถึงคุณช่นมาไ้
ทันที คุณช่น มี นิสัยใจคอโอบอ้อมอารี และ
เ็นชายหนุ่มผู้กล้าหาญยกย่นผู้หนึ่งทีเชียวจิก
ถ้าเชียวมีระทำการช่วยเหลือแล้ว ก็น่าจะม
หวังในความสำเร็จอย่าง แต่เขาจะรียปาก
ทนหรือ ไม่ยังเ็นข้อนหาอยู่ เพราะเมื่อก่อน
พิศวงพิสวาทคนเคยเหยียดเขา หาว่าเขาเ็น
ผู้ มีฐานะเลวทราม ซึ่งทำให้เขาต้องระทม
ทรมทรมมาครงหนึ่งแล้วอย่างสาหัส คึก ๆ
ช่นมาแล้วน้าแก่น ใจพิสวาทคนยังนึก

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจ
เกิดขาด และออกวิ่งว่งลึกลงไปยังบ้านคุณช่น
ไ้เร็วที่สุดทีจะเร็วไ้ อาศัยที่มนัสเคยช่น
ต่อสวนแถบนั้น และเพราะเหตุที่บ้านของคุณช่น
อยู่ไม่ไกลนัก ภายหลังจากการหกล้ม
๒-๓ ครั้งในเมือสะเทกเอาคอไม่เข้า มนัสก็
บรรลยยังบ้านคุณช่น ไ้สวัสดิภาพ

ไ้โดยไม้ออกคอยรับคำเชื้อเชิญ มนัสจึง
ค่อไปอีกทางหน้าบ้าน พอคิพ คุณช่น วิวัฒนา
ณอม สามคน กำลังสนทนา กันอยู่ อย่างว่าเรึง
ถึงเรื่องกรงานต่าง ๆ ทีสะพานน้ำหน้าบ้าน
คุณช่นจะกไปเ็นคร้ว เมือเหลื่อมพยมนัส อยู่
อาการวิรอนเข่นนั้น จึงถามช่นว่า

“นี่ไปไหนมานานพอมนัส ! ทำไมจึงไ้
ช่นกช่นมอย่านเล่า ?”

“คุณพิ พิศวง กำลัง ตก อยู่ ใน อันตราย
ขอรับ” มนัสพูดคิทยอย่างเร็วว้อ “เปลือง
ก็ยพวกช่วยกันไ้ อยายไ้ล่อลวงมาจับ จึงไ้
เวลาน คุณพิ พย สลย อยู่ ที หลัง สวน ที่เรียน
ของมนัส”

“เฮ้ ! จีรวัน - ?” วิวัฒนาและณอม
พูดพร้อมกัน “ไม่นกเลย - !”

“ไ้รอกอ้วยไ้เวลาล่งไปเล่า ๆ เลยกรับ”
มนัสสวนช่นทำตาแคง ๆ เลือยจะร้องไ้้อยู่แล้ว

อินว

ไว้ก่อน และเพื่อจะรอเวลาให้ตำรวจมาละสม
แรง ค่อยให้ทันการ

เวลาล่วงไป ๘ นาทีเต็ม ๆ ตำรวจ ก็ยัง

หามาไม่

และยังมีคนที่ระทึกสั่นใจอย่างไรก็
พอไคยในเสียงร้อง กรึกโหยหวน ของสัตว์ทั้ง

ตามตมมาจาก กระทั่งอันเป็น ทหมายนชช
พลันความคิดอย่างใหม่ ก็เริ่มเข้าสู่สมองชาย

หนุ่ม เป็นความคิดที่จะช่วยสงเคราะห์ชีวิตของ
สตรีสาวให้พ้นจากการถูกเหยียดข่มขืน ลม
นกดกฝนคร่ำครวญทมิฬ ลูกชนโค กิ่งทรงไผ่
คามทางที่ ไคยันเสี่ยงนันทน์ พรอมักขวนควน
และถนอมช่วงงามมาทางเบื้องหลัง อักโข
ใหญ่ๆ ก็มาดังกระต้อมที่เก็กเทก แต่ขึ้นโค
กระต้อมนั้นโค ถักซักขึ้น ไผ่ไผ่เสี้ยน ข้างบนแล้ว
และ ยัง มีทันท ชายหนุ่ม ทั้งสาม ระคิดสินใจ
อย่างไรต่อไป ถนอมก็ไคยันเสี่ยง หักฝ่า
อากาศมา ไคยความไวอันประจักษ์สัสย์ ถนอม
ก้มตัวพลองทันทีปล่อยให้ ไค้ระพุกชนาคาใหญ่
ของเจ้าคนยามที่ฟากมา นนเดียกเส้นผมไปจน
รู้สึกเย็นศิระ พองเขยหน้าขึ้นก็ประจักษ์ว่า
ของผู้มิใช่เป็นมิตร ถนอมก็กาลไทยะส่งหมัด
อัน กระถ้าง ไปคองกัย ส่วนหน้า ของ ชายผู้ ซึ่ง
กำลังเลี้ยหลัดกอนันอย่างเต็มแรง ยังผลให้

ผู้เป็นปรัญชาเช็ดตาคว่ำลงอย่างงาม จนอม
มิได้ละโอกาสสนับเสียบ รียบแผ่นชั้นคร่อมทับตัว
ชายนั้นไว้ ไซ้ มือตระหวัดครีวไวนั้น—แน่น
จนในที่สุดพอจนอมคลายมือออก เจ้าคนนั้น
ก็พียงอยู่เฉยๆ

เสียงดัง ของ การ ต่อสู้ ได้ปลุกให้เจ้าพวก
ลูกสมนอน ๆ ซง หลับ อยู่ เพราะ ความเมาน
คนซน มันรบกวนมายังที่เกิดเหตุ และเมื่อ
ประจักษ์ว่ามีผู้ยังอาเข้ามา แล้วก็มีในแดน
ของมันก็ประกาศตนเป็นปรัญชาด้วยทันที โดย
มีพักตร์อรพงค์คำสั่งจากเปลืองผู้เป็นประมุข

เป็น คราวเคราะห์ที่ ก็ อย่างหนึ่ง ที่หลายพวก
เหล่าร้าย นั้น ไม่ทัน ได้ ไซ้ อารวช อย่งไร ๆ
เพราะ เป็น เวลา ที่ มัน พง คน นอน จ้วงเจย และ
ฉกฉวย

ในบัดนั้นเอง สงครามมวยวัด และไม่ใช่
วัดก็ได้เกิดขึ้นอย่างร้ายแรง ภายหลังจากที่
ต่อเจ้าคนส่งผอมเกร็งกระเด็นไป วิวัฒนาการ
รู้สึกได้ว่ามีหมกมิไม่น้อยกว่า ๓ หมกที่พุ่งตรงมา
ที่หน้าคนเป็นเขาคูหาญ แต่ที่วิวัฒนาการจะยอม
เป็นหมสนาม ของมัน คล่อง ๆ นั้น อย่งพิ่งหวัง
อย่งไร ๆ ก็จะต้อง เอาเลือกคนเอ เขาแลกด้วย
ราคาแพง ที่สีกคามแต่จะไ้ วิวัฒนาการ หลบ
ลอบไปเสียข้างหนึ่ง ปลอบให้มันทั้งสามต่อ

อากาศจนเซ เกือบ ๆ พร้อมกัน ชายหนุ่ม
ก็ขึ้นหมกยักยอกที่กระโถนคาง ของชายคนหน้า
ที่สุด ที่ ถัด เข้ามา คว่ำลง แล้วก็ ถัดเข้า
ประชิดติดพันกับปรัญชาต่อไปอีก

สำหรับ คนนี้ เอง นั้น รวย เลี้ยง ออก จาก
สมรภูมิ ตรงไป ที่ กระหม่อม สอง มือ จับ พันเรือน
โหนดตัวซนไปส่งชั้นบนได้ เมื่อเห็นว่า ประต
ยังปิดสนิทอยู่ พลังกว้างโถมเข้ากระแทกยาน
ประต้อนทำด้วยไม้หมากรแห่งอ่อนแอแน่นนั้นโดย
เต็มแรง จนพังโครมลง

ภาพที่ปรากฏแก่จักษคนย์ในวาระนั้น ได้
เร้าใจให้เกิดโทษะช่น จนสุดท้ายจะพรรณนาให้
ถ้วนถี่ได้ เป็นภาพที่ทำให้ความโกรธเดือด
พลุ่งขึ้นสุดที่ระงับให้เหือดหายไป โดยวิธีไร ๆ
ภาพนั้น คือ เป็นภาพที่ เปลือง ผู้กำลังมดมดไป
ด้วยวาระจิตแล่นมดถึงส่งอนทั้งปวง เปลือง
กำลังมุ่งแต่จะกระทำการอื่น ไม่ยั้งควมแต่พิศวง

คนย์ มิได้รอแม้แต่ขณะ พลังโถมเข้า
ไปหาคนปรัญชา สองมือจับมันที่คอเปลือง
และ กระชาก ออกห่าง จาก พิศวง เหวี่ยง
กระเด็นไปวัดพันอยู่ที่หมกห้องโดยแรง และ
ขณะนั้นเอง เปลือง จึงได้ สำกว่ายัก คนได้
เผชิญหน้าอยู่กับศัตรูแล้ว และเมื่อปรากฏว่า
ปรัญชา ของคน คือ คนย์ ผู้เคย เป็นคู่แข่งชั้น

แม่โฉน

ชินวิ

กันมานานเข้า ความโกรธก็ยิ่งเพิ่มขึ้น
เปลืองลูกชิ้นได้กลิ่นเอาเปรียบตามเคย กล่าว
คือกระซอกภาพทิวข้างฝาออกเพื่อจะพ้นปากคุนย
เสียให้สมแค้น แต่คุนยหาไปปล่อยโอกาส
ให้แกเปลืองไม่ พอเมื่อเปลืองถึงคำมภาพ
มือ คุนยก็ปราก ขี้มือเปลืองไว้ โดยมันคง
ทนที อีกมือหนึ่งก็เหวี่ยงไปที่หน้าเปลือง
โดยเต็มแรง ทำให้เปลืองผละหงายภาพหลุด
จากมือ คุนยจึงหยิบภาพโยนทิ้งออกไปเสีย
ทางหน้าต่างห้อง ขณะที่คุนยกำลังโยนภาพ
ทิ้งเอง เปลืองคงหลกได้จึงโชนเข้าต่อคุนย
ถูกปากจนเซไป แต่ครั้นพอคุนยคงหลกได้
จึงรุกเข้าประชิดใหม่ ความแค้นหมักหม่นนาง
ก็เริ่มบังเกิดขึ้นอย่างแรงร้าย

พิศวง ร้องการต่อสู้กันเกิดขึ้นต่อหน้ากัน
ทวยความเอาใจไล่ หล่อนล้มลุกตอน หล่อน
ล้มลุกไปว่า หล่อนได้เคยว่า คุนย ให้เจ็บซ้ำใจ
มาแล้วแต่ก่อน และกลัยสำนึกได้ว่า คำแห่ง
ความรักกันแท้จริงนั้น มีมากเพียงไร เมื่อ
หล่อนเห็นคุนยถูกเปลือง ค่อยชานเซ หล่อนก็
ร้องกรีดขื่นทวยเสียงอันดัง โอ! หล่อนรู้สึก
คำ ของ ความรัก อันแท้ จังใน ครองนี้ แล้ว !
และนี่เป็นขมเวรอย่างที่สุดของหล่อน
ฉากแห่งการต่อสู้กันทางเบื้องล่างก็เกิดขึ้น

ไปอย่างสาหัส ผลที่สุด วิวัฒนา และณอม
ซึ่งมีจำนวนเพียง ๕ คนเท่านั้น ก็ชักอ่อนกำลัง
ลง วิวัฒนา ถูกเจ้าคนเคย ๆ คนหนึ่ง ลอยท่า
ร้ายทางเบื้องหลังล้มลง และณอมก็ถูกพวก
มันรวบรัดเอาตัวไว้นั่น

แต่ชะตาของคนที่ทั้งสองยังไม่ถึงฆาต พอ
จวนเจียนจะถึงที่อยุณ ก็ปรากฏเสียง นกหวีด
ของตำรวจนครบาล ผู้รักษากฎหมาย ซึ่งมา
ตามคำบอกเล่าของ มนัสสินถึงกองชน พร้อม
กันมีเสียงปืนไปทั่วบริเวณสวนอันเงียบสงัด

“ ล้อมให้รอบ จับได้ให้หมด ”

พอสิ้นคำประกาศิต ของตำรวจ เจ้าพวก
ผู้ร้ายจึงพลันรู้สึก ล้าถนัดความปราชาอันจะ
มาสิ้นในขณะนั้นได้ ต่างก็ผละออกจากณอม
และวิวัฒนา เพื่อวงหนีเอาตัวรอด แต่สาย
เสียแล้ว เวลานี้ พวกมันเสียทีถูกตำรวจล้อม
ไว้รอบข้าง พวกจึงออกมาถึงตำรวจเอาภาพ
ปลายนับยังคืบให้หยุก แล้วจับตัวใส่กุญแจมือ
ทุกคน

ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ทางบนกระตอมัน
มวยตัวทอดวิระหว่าง คุนย กับ เปลือง ก็เย็นไป
อย่างรุนแรง เสียงลั่นของกระตอมันนอกเขต
ว่าจะฟังอยู่แล้วก็ เสียงซวกเหล้าและแก้ว
เหล้า อัน คดลง มา จาก หิง คังเปรื่องปร่าง ก็

พ.ศ. ๒๔๗๑

ชายโหด

หรือเสียรื่องรักของพิศวงในขณะที่คุณย์เป็น
ฝ่ายเสียเปรียบก็ เหน่นๆ ค่ะต่อสู้หาได้เอา
ใจใส่ไม่ ค้างมุงจะประหัดประหารกันให้
แหลกลาญ ถ้าจะพูดถึงขนาดแล้ว ก็คิดว่า
พอกัน คุณย์ ร้างส่งและค่อนข้างจะแบบยาว
เปลืองไม่สู้จะสั้นนัก แต่โดยที่คนวิเศษนั้นกลอง
หิวไม่มากจน จึงนับว่า ออกจะขยันกว่าคุณย์
สักหน่อย

หากแต่คุณย์ มีนิสัยขี้ว่องไว และประจบ
กับใคร่ชอบอย่างที่เราเรียกว่าลึกลับ มีครุฑอย่าง
ฉะนั้นหลังจากที่คุณย์ผละออกห่างได้ และพอ
เปลืองพุ่มพิศขวเข้ามาก คุณย์ ก็หลบลงทาง
ซ้ายมือ ทำให้เปลืองจะเข้ามาไปจนเสียหลัก
พลางใช้ มือขวาต้อยคางเปลืองเข้าอย่างจังที่สีก
เปลือง เข—มันไปครู่หนึ่ง แล้วก็ถลันเข้ามาอีก
ในคราวนี้เอง ความปรวชาญก็ปรากฏ คุณย์
ก็พ้นต้อยถูกที่สำคัญโดยเต็มแรงกระเด็นต้อย
ร่วงอันกริ่งแกรว ของ เปลือง ก็ล้มคว่ำลงไป
อย่างไม่มีท่า โดยไม่มีหวังจะลุกขึ้นมาต่อสู้
ได้อีก

คุณย์ รู้สึกเหนื่อยแทบจะสิ้นใจ ค่อยๆ
โซเซไปพุงลงกับเตียงไม่หายๆ ซึ่งพิศวง
นั่งอยู่ และยังมีพิศวงจะทำอย่างไร ก็พ้อก็
เจ้าพนักงานพากันขึ้นขึ้นมาจับเปลืองใส่กุญแจ

มือไว้ และคุมไปโรงพัก เพื่อจัดการตาม
กฎหมาย

ในวันรุ่งขึ้น วัฒนา และธนอมต่างต้องไป
พักรักษาตัว อยู่ที่ บ้าน คุณย์ ซึ่ง ถูกอุบิลอกชัน
ให้เป็นโรงพยาบาลชั่วคราว วัฒนาได้รับ
ความขอยุ่ เนื่องจากถูกตี แพทย์ลง
ความเห็นว่า ต้องพักรักษาตัว อย่างน้อย ๗ วัน
จึงจะหายเป็นปกติ ธนอม กับ คุณย์ ไม่ค่อย
ได้รียากเจ็บเท่าไรนัก

คุณพระพิณิจ ๆ และบุตร รวมทั้งนายมนัส
สิ่งทกล ได้พากันไปเยี่ยม และขอยุ่ขอยุ่
คุณย์จนถึงบ้าน และในที่สุดก็เพื่อระกักความ
ให้สั้นลง ท่านก็ปล่อยให้พิศวง คุยอยู่กับคุณย์
แต่ลำพัง ส่วนท่าน และพ้อมนัส ก็เลี้ยงไป
เยี่ยม วัฒนา กับ ธนอม เสียทางอื่น

วันนั้นเป็นวันเสาร์ นาฬิกาในห้องใจใหญ่
ได้ตีเสียงถึงวาน ยอกเวลา ๑๗ น. แล้วไปสัก
ครู่ใหญ่ ๆ พระสริยเจ้า ค่อยไกร ะลี่ย
ขอยุ่พ้ออยู่ว่าไร ผุ่นกตกต่างก็ถองกันเป็น
อาณัติสัญญาณกลีบรวงวัง กลิ่นคอกพทชชาติ
และ คอก ราวร อัน เจ้าของได้ ปลุกไว้ ในสวน
น้อย ๆ ค่อย ๆ โซยมาตามกระแสลม ซึ่งพัก
อยู่รวบ ๆ ยังผล ทำให้ เกิดความร่นเริง

แม่โงน

ชีวัน

บรรเทອງใจ แก่คหุ่่มสาวอย่างยิ่ง

“คุณบุญค่ะ” พิศวง พกถ้วยสำเนียง
อันออกอัน “กิดินชอตามจริง ๆ เลอะคะ
กรายละ คุณยังคงนึกโกรธและเกลียดกิดิน
เท่าที่ได้ทำการเขลาไปอย่างที่แล้ว ๆ มาบ้าง
ไหมคะ?”

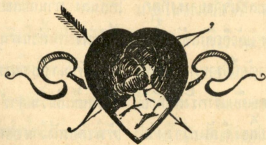
“โดยความสัตย์ ฉันไม่เคยเกลียด
เธอเลย เคยนึกแต่ตรงข้ามกับคำที่เธอพูดนั้น
เสมอ” บุญ อำนวยผล คอยหล่อน “จะให้
ฉันโกรธและเกลียดเธออย่างไรได้ ในขณะ
ที่ฉันยังรักเธออยู่ทุกเมื่อ”

“คุณละก็ช่างพุดนัก” พิศวง พก

น้อย ๆ พลังก็ค่อนข้างเสียวหนึ่ง “ถ้าไม่เกลียด
ทำไมจึงทำเหินห่าง จากกิดินไปถึง ๓ เดือน
ล่ะคะ?”

“นั่น เป็นเพราะเกรงว่า เธอ จะกลับโกรธ
ยิ่งขึ้น ถ้าฉันขึ้นมาหาเธออีกต่างหาก” บุญ
แก้ตัว

พิศวง ขยับ ะพุดอะไวอีก แต่ไม่สำเร็จ
ฝ่าย ชาย รวย ร่วง หล่อนไว้ ให้กระชับ ยิ่งขึ้น
และประโลมเสียให้ สัม กับ ความ เหนอย เมื่อ
ทนหลัง นั้นแล.

กองทัพอภัยหลายที่ ได้ระดมกำลังไว้เป็นเวลานานหลาย ๔
มาใช้สักวันหนึ่งเป็นแน่ กังจะคงม้วนหน้าเอาออก

ประยูร ยนนาค

นิทานของไทย

เรื่องเมืองนครราชสีมา

ข้าพเจ้า ได้ ฟัง เรื่อง เมือง ปาถลันทร ของ
เสฐียร โกลเศศ และนาคะประทีป ใน หนังสือ ไทย
เชรม นกเลื่อมใส ทำานอตสาหัสเสาะ
ประวัติของเมืองบูรณ ซึ่งมีชื่อ ใน คัมภีร์ พระ
พุทธศาสนาของเรามาแสดง นับว่า ได้ ให้
ความรู้ เป็นที่พอใจ ของ พุทธศาสนิกชน เรา ได้
ชื่นชม ข้าพเจ้าอยากค้นเรื่องเช่นนั้นบ้าง
แต่ ไม่ มี เวลา และ ความ สามารถ ใน ทำ หน้าที่
ใน ที่อื่น ๆ พอ ท่านบรรณาธิการไทยเชรม
ก็ คำนึง คน จะ เรา่ เรื่อง จาก ข้าพเจ้า ให้ ได้ จึง จ่า
เป็น ต้อง ค้น ใน สม ของ ของ ตน ซึ่ง จะ เปรียบ ว่า
น้ำ ใน รอยเท้าควาย ก็ ไม่ ผิด นัก ไป ณ กมา ได้
เรื่อง นิทาน เมือง นครราชสีมา ซึ่ง ข้าพเจ้า
ได้ ฟัง มา แด่ ยี่สิบ ปี ถึง แม้ ว่า จะ เป็น นิทาน
ก็ เป็น นิทาน ของ ไทย เรา แท้ ที่ เคย ย น ว่า มี คำ
มาก ไซ้ อยู่ เพราะ ว่า เรื่อง นั้น ๆ เช่น เมือง
ปาถลันทร ของ ท่าน ผู้ ออก นาม มา แล้ว ยัง มี
คน ละ ยี่สิบ พอ ที่ จะ สืบ ค้น ได้ แต่ เรื่อง ของ
ข้าพเจ้า นั้น อาจ จะ ออก ได้ ว่า เหลือ ที่ จะ เทียบ ค้น
เพราะ เป็น นิทาน เล่า สืบ ๆ กัน มา ทั้ง ผู้ เล่า

ก็ ล่วง ลาย ไป เสีย แล้ว ด้วย เหลือ แต่ ข้าพเจ้า
ผู้ จ่า ได้ ถ้วน ซึ่ง อาจ จะ พก ว่า ผู้ เคย ย เท่านัน
กว่า ได้ จึง พยายาม เขียน ไว้ เพื่อ ไม่ ให้ นิทาน
ของ ไทย เรา เสื่อม คูน ย ไป เสีย ขอ ท่าน ผู้ อ่าน
โปรด ขรร ทัก ไว้ ในใจ ว่า เรื่อง นั้น เป็น นิทาน เรื่อง
หนึ่ง ที่ ข้าพเจ้า ผาก ไว้ ใน หนังสือ ไทยเชรม
และ ต้อง ขรร ทัก ไว้ อีก ข้อ หนึ่ง ว่า เรื่อง เมือง
ปาถลันทร ของ ท่าน ที่ ออก ชื่อ แล้ว นั้น เป็น นิทาน
ศาสตร์ อย่าง เรื่อง นิทาน อังกฤษ ที่ เรียก ว่า
แฟรี่เทล ฉะนั้น

ตาม เรื่อง มี ว่า พระเจ้าแผ่นดิน ไทย พระ
องค์ หนึ่ง จะ เป็น ใน แว่น แคว้น ไค คง เมือง
หลวง อยู่ ที่ ไทน์ เมื่อ ศักราช เท่าไร ผู้ เล่า มี
ได้ ยอก เป็น แคบ ออก ว่า ท่าน มี พระ ประสงค์ จะ
สร้าง เมือง ใหม่ คือ ที่ เมือง นครราชสีมา
ทั้ง ใน เวลา นั้น หนึ่ง ราช สัต ที่ ใช้ ร้อง แทน ใน
การ พระ ราช พิธี ต่าง ๆ เช่น พิธี ราช อาภิสม
เป็น ดัน กั๋ว รอย ทอ หลง มี พระ ประสงค์ จะ ทำ
มา แทน ใหม่ จึง มี พระ ราช โองการ ให้ นาย จันทร
(ซึ่ง ก็ เหมือน จะ เป็น มี หาค เล็ก หุ้ม แพร อย่าง

อ. น. ก.

ที่เราเคยเรียกว่า นายย้ง นายยวก นายกวค ตอนปลายฝักกัน คือนายจันทร์ ไม่มันกแก้ว
นายชัน นายจันทร์มีชื่อ) แต่ส่งเอาไปใช้
ไปไต่หาหนังสือราชสีห์ ฝ่ายนายจันทร์เมื่อจก
สำเนาเสร็จแล้วก็ด้วยยังคุมลาพระเจ้านั่น
และลาภรรยานาคิมิตรเสร็จแล้ว ก็ไปไต่
แล้วออกสู่มหาสมุทร แต่ไปไต่ ก็เคียน
ก็วนไม่ปรากฏ ก็พระเชษฐภคินีร้าย ตามที่
เล่ากันว่าแล้วไปดังสะก๊อทะเล ซึ่งมีน้ำวน
ทุกเรือให้จมลง แต่นายจันทร์ขึ้นบนเสภาะโคง
เรือ และเกาะกิ่งหว้าประจำทิวไว้ไว้ ไต่ (ทิวปี
เรือน ชื่อว่า ชมพู่ทิวปี เพราะว่ามีต้นหว้าซึ่ง
ขาวเรียกว่า 'ชมพู' ประจำอยู่ กล่าวกันว่าต้นหว้า
นั้นมักก้านสาขาใหญ่โตนัก) ส่วนเรือนนั้น
ลงไปใน สะก๊อ ทะเล พร้อมด้วยผู้คน ทั้งหมด
ตามทักกล่าวนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ากิ่งทิวหว้านั้น
ออกจะยาวไปสักหน่อย จึงขอแก้เสียว่า เรือ
ดำเกียนนั้นถูกพายร้ายพัดเข้าไปกระแทกโขด
โขดฝั่ง ซึ่งมีกิ่งแห่งต้นหว้าใหญ่ยื่นออกมา
ทางทะเล พอเหมาะกั้นนายจันทร์ ซึ่งขึ้นไปอยู่
บนยอดเสภาะโคงเรือแล้ว เมื่อปลายเสภาะโคง
เบนมาใกล้ กิ่งหว้า แกะกิ่งหว้าไว้
แน่น ทั้งเรือให้จมไปดังกล่าวแล้ว ผู้คนใน
เรือนนั้นตายหมด เหลืออยู่แต่นายจันทร์ผู้เดียว
ขึ้นต้นคุคล้าย ๆ กับโยนสั้นครุไซ แต่

ตอนปลายฝักกัน คือนายจันทร์ ไม่มันกแก้ว
มาทิวปี และแกต่อยกิ่งหว้าลงมาถึงโคน
ต้น เมื่อหิวก็เก็บลูกหว้าที่หล่นอยู่ใกล้กลาดลอน
กินต่างอาหาร แล้วก็เที่ยวเคาะไล่ไล่ไป
ตามแต่จะไปได้ จนไปพบสถานแห่งหนึ่ง
ซึ่งนายจันทร์คิดว่าคงจะเป็นเมือง จึงเคาะตรง
เข้าไป เพื่อต้องการไต่ถามว่าเป็นเมืองอะไร
และจะได้ขอเข้าชื่อน้ำขอที่พักอาศัยเขาต่อไป
แต่เมื่อเคาะ เข้า ไป ใกล้ ยิ่ง ทำให้นายจันทร์
ประหลาดใจขึ้นทุกที ๆ กล่าวคือครั้งแรกเห็น
บ้านช่องคึกคักผู้คนพลุกพล่าน ต่อเมื่อไป
ใกล้เข้า บ้านช่องและผู้คนเหล่านั้นก็จาง
เข้า ๆ จนเลือนกลายเป็นอากาศซาบไป หา
มีสิ่งไรไม่ แต่ไปปรากฏทอดอีก นายจันทร์
เคาะเข้าไปใกล้อีก แต่เมื่อเข้าไปใกล้ ก็เลือน
หายเสีย ว่างไปเหมือนก่อน ๆ คุคล้าย ๆ กับ
พระยัมเกิดที่ปรากฏตาม ทะเลทรายซึ่งอังกฤษ
เรียกว่า มารา ขาดว่า 'มารี' แต่ที่ทำเป็น
เช่นนั้นตลอดไปไม่ เพราะในที่สุดเขาเห็น
ภรรยาของเขาเคาะตรงเข้ามา และร้องถาม
ด้วยเสียงแสดงว่ามีความประหลาดใจว่า "พี่
จันทร์!" (คำเรียกนี้ควรเรียกว่า 'หม่อมจันทร์'
อย่างสีมามาเรียกพระไวย เพราะเป็นมหาเล็ก
เหมือนกัน แต่ผู้เล่าใช้อย่างนี้จึงเรียกว่า)

แก่ทำไมมาทักกับเขากลับเล่า หรือตำรา
แตกตายเสียแล้วเหมือนกัน” ฝ่ายนายจันทร์
ก็ประหลาดใจนักหนา ที่เห็นภรรยาคนมาอยู่
ที่นั่น จึงซักถามด้วยความร้อนรน ฝ่ายภรรยา
ก็เล่าให้ฟังตั้งแต่ต้นจนจบว่า เมื่อนายจันทร์
ลงสำเภาไปไม่ช้า เขาก็ช่วยเป็นโรคช้ำขึ้น
ถึงแก่กาลวิญญู มายังเกิดในเมืองฉะเชิงเทรา
นายจันทร์ ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ รู้สึก ชวน พอง สยอง
เกล้าเป็นกำลัง ที่ตัวตกมาอยู่ในเมืองฉะเชิงเทรา
หวนนึกไปถึงเรื่องภรรยาตาย ก็มีความเศร้า
โศกกลม เรือง กลัว เมือง ฉะเชิงเทรา จึงเล่าเรื่องให้
ภรรยา ฟัง จน ถัดวัน เหมือนกัน และด้วยความ
อาลัยใน ภรรยา ซึ่ง ปรากฏ รูปร่าง เหมือน
อย่างเดิม เช่น นั้น ทำให้ เขา ทาย กลัว ยอก แกร่
ภรรยาว่า จะ ขอ อยู่ ด้วย กัน ใน เมือง ฉะเชิงเทรา แต่
ภรรยา ห้าม เสีย กล่าว ว่า าม นุษย์ กับ ผี ผี ด้ว สย
กัน และ กล่าว ว่า จะ พา ไป ให้ พย หน มา ณ ชิง
จำศีล ถาวร อยู่ ใน ป่า หิม พาน เพื่อ จะ ได้ ขอ
หนึ่ง ราศี ที่ ท่าน และ กล่าว ว่า เมื่อ ได้ หนึ่ง
ราศี แล้ว ให้ รีบ กลับ ไป บ้าน เพื่ อ นำ หัน
หนึ่ง ราศี ที่ นม ดวย พระ เจ้า แล่น คิน แล้ว ให้ ทำ
บุญ ตรวร นำ มา ให้ เมื่อ เขา ได้ วัธ ส่วน บุญ นั้น
แล้ว จะ ได้ ไป เกิด ใน สุก ธิ ภพ ว่า แล้ว ก็ นำ
หน้า พา นาย จันทร์ เจริญ คุ้ม ๆ ไป ไม่ช้า ก็ ถึง

ภเขาใหญ่ มีคนไม่ละพวง พลง ชม ชอน นาย
จันทร์ ได้ ไป ทาน ส่วน นาย จันทร์ แล ตาม มื่อ
ที่ ชไป เห็น ยืน เชิง เขา ใหญ่ มี หน้า ผา ลาก
ไป ดัง ถ้า ใหญ่ มี คน ไม่ ชน ครม นึก ลง ว่า
ที่ นั้น เป็น สถา ณ ดิน ไว พะ ระ ออก ปาก ถาม รูป
ภรรยา กั หาย วัช ไป ต่อ หน้า ทำให้ ยัง เกิด ชน
พอง สย ของ เกล่า เหลือ ถาลัง ยิน ตระ ลัง แล ทา
ภรรยา อยู่ เป็น คู่ ก็ ไม่ ปราก ฏ ชั่ว แล กติ ณ
ทาง ที่ มา ก็ ผิด เพี้ยน ไป หม กะ จึง จำ เป็น ต้อง
สู้ ม เจริญ ไป ตาม ทาง ที่ ภรรยา ชี้ ให้
ครั้น เจริญ ไป ดัง ปาก ถ้ำ ใหญ่ แล เข้า ไป ใน
ถ้ำ เห็น รูป ลิง ชาว ใหญ่ นั้น ชก สมี ธิ อยู่ ข้าง ใน
ถ้ำ อย่าง พระ ภูมิ มา กร เมื่อ พิน ติ ค์ เห็น รูป นั้น
นั้น นึ่ง ไม่ กระจ กะ ติ กิ เลย ก็ เข้า ใจ ว่า เป็น รูป หัน
ที่ ทำ ด้วย หิน อ่อน อื่น ชาว ผ่อง จึง นก เภา ว่า รุ ป นั้น
คง เป็น รูป หัน มา ณ ที่ ภรรยา บอก ว่า จะ พา มา ให้ พย
แล คง จะ ศัก กิ ส ธิ ภรรยา จึง พา มา ทน คิ แล้ว
ก็ เข้า ไป กราย แล อธิ ษฐาน ขอ หนึ่ง ราศี ที่
พลง พท พม พำ ตาม ค้อง กร พลง เพ่ง ทร บัน
แต่ พท คา ทัณ เคย กับ แสง ชม ก ชม วั ใน ถ้ำ เข้า ก็
เห็น รูป นน ชก เจริญ สัก กะ ติ เห็น มี ชน จิง ๆ แล
คา ทัท ลย กิ เจริญ ออก เป็น สัก กะ ติ กัง ทิ ทัม
แล มี คม คา ทัท อยู่ กลาง ถล ถก เพ่ง ทร มา ทำ
ให้นาย จันทร์ ตก ใจ กระ โศก ถอย หลง กลับ ติ

อ. น. ก.

ฉันทวิ

ตะลัน แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะมือแห่งรณัน
เออมาคว่ำ เอาตัวนายจันทร์ให้เข้าไปนั่งที่
ตัก แล้วปากแห่งรณันก็เริ่มอาออดกวางจน
เห็นเขี้ยววิ้ง ๆ วาม ๆ มี รัศมี พวยพุ่งปรากฏ
เป็นประกายออกมา พราวแพรว อย่าง เตือนดาว
ในอากาศ ไม่ช้าก็ปรากฏเสียงอันกังก้อง
ออกจากปากนั้นว่า “สุเจ้าคือใครหว่า?” เล่น
เอานายจันทร์สะดุ้งโหยง พร้อมกับคำตอบว่า
“ก็แม่แม่พาลูกข้างมานั้พะ” (แม่แม่คือ
ภรรยาเขา) “หล่อนตายแล้วพะ คิดถึงหล่อน
ออก ซ้อ ๆ! หายไปแล้วซ้อ ๆ!” “ไม่
ซ้อ ๆ! ไม่ซ้อๆ เมียส ตั้วสนะคือใครหว่า?”
“ซ้อ ๆ! ยีภาหล่อนซ้อจ๋าเจนนัยไร มารดา
หล่อนซ้อคุณแม่สายเส้นหึงแกกั๊สวพะ ท่าน
รักลูกข้างมากพะ ซ้อ ๆ!” “โอ! ไม่ซ้อ
พ้อคาเมียยส ถถามคั๊สว ค่างหาคหว่า”
พลาเงาหมอลอยศิระและหลังเพื่อให้นายจันทร์
มีสติคืน ลงท่ายนายจันทร์ นั่ง ตาเหลือก
เพ่งดูท่านหนานมณเอยอยู่ ลงท่ายท่านหนาน
พกว่า “กั๊กว่าสคงเป็นชาวกรุงอโยธยาแน่
แท้ละหว่า อโยธยาเป็นเมืองของลูกหลาน
พระผู้เจ้านายกหว่า! กุเคยสั่งไว้ว่าเกิด
ศึก เลือเทื่อนใดให้ ตักลง เวียก กหว่า! ค้อ
มาพวก ผู้หญิง ยิงเรือ ยายก ตก กั๊ตกลองขึ้น

หว่า! กั๊กว่าเกิดศึกกั๊ไปหว่า! ครันกัไป
กั๊ไม่เห็นมคัก กั๊โกธร เลยสายเสียไม่โยก
หว่า! นั๊สมาทากทำไมหว่า?” เมื่อ
นายจันทร์ พังไป ๆ ก็ค่อยหายประหม่า จึง
กล่าวว่า “ลูกข้างมาทงนี้ เพอะจะขอหนังสือ
ราชสีห์ ตามพระโองการแห่งพระเจ้าอยู่หัว
กรุงอโยธยาพะ” ท่านหนานมณว่า “เอ!
กั๊ถอศัลหว่า! แล้วกั๊หลยคานังอยู่คร่ทง
จึงพกว่า “โอ! มีราชสีห์ค้ายอยู่คั๊ทง
กะจะไปแลเอาหนึ่งมาให้” ว่าแล้วกั๊ถออก
จากถ้ำไป ทังนายจันทร์ให้หนึ่งคากังอยู่ท
นั้น ไม่ช้าท่านกั๊นำหนังสือมาให้พร้อม
กั๊ยผลไม้ เย็นเอนก วางลงตงหน้านาย
จันทร์ แล้วว่า “สุเจ้ากั๊นลูกไม้ ให้อ้อมหน้า
เด็กหว่า! ยายกั๊นน้ำ ยายน้ำกั๊ไปท้ล้าธาร
โน้นแน่หว่า! แล้วเอาหนึ่งคากั๊ให้แห้งเสีย
ก่อนหว่า! แล้วกะจะพาสกั๊ลยไปบ้านเมืองสุ
หว่า!” ว่าแล้วท่านกั๊นชัคัสมาบิ หลยคากั๊
พริ้งอยู่คั๊พระปฏิมากรอย่างเมอแรกพย
ฝ่ายนายจันทร์ ใ้ริ้วยความอุปการะกั๊น
กั๊มความยินดีเย็นฉ้นพ้น เลยคลายความ
หวาดหวั่นค้ออันตราบ จึงเลือกผลไม้ กั๊น
ตามพอใจ แล้วกั๊เอาหนึ่งราชสีห์ออกคั๊แล
คากั๊ไว ท้ทหน้าผา แล้วไปอยน้ำในล้าธาร

พ. ศ. ๒๔๗๑

นิทานเรื่องเมืองนครราชสีมา

ตามสบาย แล้วก็กลับมานอนผ่อนพักว่าง
ภายในถ้ำนั้น ครั้นคนชนหายเมื่อยแล้ว
ก็เที่ยวชมเล่นถ้ำถ้ำธารอันน่าเพลิดเพลิน ตาม
สบายใจ ครั้นตะวันขึ้นก็เกยหนึ้นเข้า
มาในถ้ำ เมื่อหัวก็กินผลไม้ กองใหญ่
ควมอมหวานแล้วก็นอน คนเข้าก็เอาหนังสือ
ตาก อย้อย่างนั้ก็สองสามวัน จนหนังสือ
สนิท จึงเอามาพบให้เรียบร้อย แล้วเอาผ้า
ห่มห่อผูกทำเหมือนอย่างยาม เพื่อจะได
สะพายไปสะดวก แค่ว่าความประหลาดมาก
ขึ้น ที่ท่านหนานนึ่งนั่งดูรูปหินอยู่อย่างนั้น
โดยมิได้เคลื่อนไหวเลย ทำให้นายจันทร์ คึก
วิตกถึงการที่จะกลับบ้านเมืองมากขึ้น (นำ
จะเป็นอย่างที่ว่า “เจ้าอาณานิมนต์เขื่อน
ไม่เขื่อนเคลื่อนกายา จำคิดกินวาทา เป็น
ผลสูกตกเขื่อนนี้” แต่นายจันทร์ ไม่รอให้
ถึงเขื่อนนี้จึงว่า แก่เจ้าไปกรายแล้วปลั่ง
วาทาด้วยเสียงสั้นเครือ ๆ ว่า “หนังสือแล้ว
พะ ลูกชายอยากกลับ” ไม่ช้าตาแห่งรูปนั้น
ก็ลืมช่วงโชติขึ้น และหัวเป็นดาวเป็นเขื่อน
อีกครั้งหนึ่ง แล้วท่านก็กล่าวว่า “ถ้าเช่น
นั้นก็ไปซิหว่า! ภูเขาพาไป” มีชาว์นั้น
ก็ถลอกจากถ้ำ ปรากฏใหญ่โตน่าฟังกลัว
เอามือ ช้อนกัน นายจันทร์ ให้นั่ง เหนือฝ่ามือ

แล้วก็ออกเดินก้าวสวย ๆ มีช้างก้าวลงข้าง
ทาง และบอกว่า “ถึงเมืองสุแล้วหว่า! ส
เกิรไปเองเถะ กลับกลับหว่า!” ว่าแล้วก็
เกิรกลับสวย ๆ ไม่ช้าก็หายลับไป ปล่อยให้
ให้นายจันทร์ ขึ้นแลดูอยู่จนลึบตา ด้วยความ
อัศจรรย์เป็นลึนพัน เมื่อตกดูลงอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็เกิรมาตามทาง ไม่ช้าก็บรรลุดังเมือง
หนึ่ง มีผู้คนคึกคัก กำลังมีงานเอ็กเกริก แล
ดูเห็นราชวัติมีครุฑประคองเรียงรายไปทั้งนั้น มี
โรงมโหรีสวดเสียงกึกก้องทั่วไป มีฝูงชน
เที่ยวดูการมโหรีสวดอยู่สนอหลหม่าน
เมื่อนายจันทร์ ตะพาย ห่อหนังสือ ราชสีห์มา
ถึงประชุมชนเหล่านั้นแล้ว ก็ไต่ถามฝูงชน
เหล่านั้น ครั้นทราบว่าเมืองซึ่งพระเจ้า
แผ่นดินแห่งนครทรงสร้างขึ้นใหม่ กำลังมีงาน
มโหรีสวด ทำพิธีตั้งเสาศักรเมือง และจะต้อง
ใช้หนังสือราชสีห์ที่คนนำมานั้น เข้าพิธีขึ้นพระ
ราชมณเฑียร ก็ร้องด้วยความว่าเร่งว่า “หนังสือ
ราชสีห์มาแล้ว ๆ ๆ” ร้องพลาง เกิรแหวก
คนไปพลาง ตั้งหน้าไปหาท่านผู้เป็นประธาน
ในงานนั้น เพื่อจะให้นำตนไปเฝ้าถวายหนังสือ
ราชสีห์นั้น ให้ทันพระราชประสงค์โดย
เร็วพลัน

การทำพิธีตั้งเสาศักรเมืองนั้น ในครั้งนั้น

อ. น. ก.

ฉัณวี

เล่ากันว่าต้องเอาผู้ชายสี่คน ซึ่งชื่อว่านายรอก นายคง นายยง นายจันทร์ ทั้ง ๔ คนนี้ให้ผู้หญิงชาว
ทมิฬ ชาว เข่า พื้ จำศีล กิน ขวช แล้วเอา ใส่
สาแหรกให้ลงไปในน้ำอย่างกลม ๆ ทุบทุบเส้า
หลักเมืองทั้ง ๔ ทิศ ๆ ละคน ครั้นได้ฤกษ์
แล้วก็ยกเส้าหลักเมืองขึ้นกลาง ท้ายคนทั้งสี่อยู่ใน
หลุมนั้นแน่นอยู่ด้วยกันเส้า เลยกกลายเป็นเจ้าพ่อ
หลักเมือง ประจำพระนครทั้ง ๔ ทิศ พื้ที่พระ
หาคณไปเป็นเจ้าพ่อหลักเมืองนั้น ให้เอาคนชื่อ
รอก, คง, ยง, จันทร์, (เรื่องชื่อคนเล่าต่าง ๆ
กัน บ้างก็ว่า นายเพชร นางรง นายคง นาย
จันทร์ และอาจะเป็นอย่างอื่นก็ได้ เพราะเป็น
แต่เล่ากันเท่านั้น ตามที่ใดสืบถามเค้ามูล
เรื่องนั้นมา ก็ยังไม่ปรากฏชัดกันว่าสร้าง
เมืองไหนได้ทำอย่างนั้น และมาจากพระคัมภีร์
ไหน ก็ยังไม่ทราบแน่แท้เหมือนกัน จึงหวังใน
ความสามารถของท่านนักโบราณคดีในอนาคต
ว่าคงจะค้นเค้ามูลเรื่องนี้ได้ ในไม่ช้านัก) ตาม
ที่เล่ากันว่า ให้เจ้าพนักงานเทียบร่องเรียกชื่อ
ทั้งสี่นั้นไปทุกหนทุกแห่งไม่ว่าเวลาค่ำมืดก็ค้น
เทียบชอกแซกตะโกนร้องว่า “นายรอก
ไว้อย!” (เงิบ) “นายคงไว้อย!” “นายยง
ไว้อย!” “นายจันทร์ไว้อย” เรียกค่อ ๆ ไป
ทั้งนั้น เมื่อใครขานรับก็จับกุมเอาตัวไป เมื่อได้

ครบ ๔ คนแล้วก็หยด พาไปเข้าพิพิธภัณฑสถาน
(แต่ผู้เล่าไม่ได้ชี้แจงให้ละเอียดกว่า จะต้อง
ให้ผู้ชายรับต่างชอกกันจนครบ ๔ ชื่อ หรือซ้ำ
กันบ้างก็ได้ เช่นขานเรียก “นายรอกไว้อย!”
มีผู้ชายรับ ๔ คน เลยหยดเขาเป็นพอ หรือ
จะต้องเรียกค่อ ๆ ไปเอาจนครบชื่อ ชื่อนั้นยัง
สงสัย ไปรอสืบเขาเอง)

เมื่อนายจันทร์เค็รร้องบอกฝูงชนว่า “หนึ่ง
ราชสีห์มาแล้ว” เขาคงมานั้น เจ้าหน้าทีผู้
ร้องเรียกเจ้าพ่อหลักเมืองก็ร้องเอ่อกัน มากด้วย
เหมือนกัน เสียง “นายรอกไว้อย!” ที่โน้น
“นายคงไว้อย!” ที่นั่น ประเดี๋ยว “นายยง
ไว้อย!” ขึ้นที่โน้นอีก ไม่ช้าปรากฏเสียง
“นายจันทร์ไว้อย!” เสียงนี้เข้าหูนายจันทร์
ชัดเจน ครั้งแรกออกคิดว่าเรียกไว้อยว้าย ไม่ใช่
ผู้ใด แต่ก็นึกไปอีกทางหนึ่งว่าไม่ควรถือภัยกัน
บ้านนอก เขาคงเรียกด้วยความยินดี ไม่ช้า
ก็ได้ยินเรียกว่า “นายจันทร์ไว้อย!”
นายจันทร์จึงขาน “ไว้อย! หนึ่งราชสีห์มาแล้ว
ไว้อย!” ไม่ช้าพวกเจ้าพนักงานก็กรูกัน
เข้ามาจับตัวนายจันทร์ และกล่าวขอเชิญไป
เป็นเจ้าพ่อหลักเมือง นายจันทร์ ก็ยืนกิริยา
ตัวนุ่งยืนเกียติยศ เพราะไม่ทราบเรื่องราว
และกล่าวว่า จะต้องนำ หนึ่งราชสีห์ ชน ถวาย

พ. ศ. ๒๔๗๑

นิทานเรื่องเมืองนครราชสีมา

เสียก่อน เจ้าพนักงานจึงพานายจันทร์ ไปยัง
สำนักท่านผู้เป็นประธาน ในการพิจารณ ฝ่าย
นายจันทร์ ไปลงกรณแล้ว เรืองราวทนต์ไคอาสา
ไปเอาหนังสือที่ ต่งแต่คน จน ไคหนังสือที่
มายังนี้ ว่าแล้ว ก็ มอญหนังสือให้ท่าน
ฝ่ายผู้เป็นประธาน ในพิธีนี้ (จะเป็นผู้เมือง
หรือใครไม่ทราบ นัยว่าเป็นใหญ่อยู่การพิช
นี้) จึงบอกแก่นายจันทร์ว่า ยั่วรุ่งพวง
ถึงถูกแล้ว เวลาหนักแล้ว รวยอย่า
รับประทาน อาหาร ผ่อน พัก ร่าง กาย เสีย เลิก
เวลาเวลานักหนาแล้ว เรื่อง หนังสือที่
ท่านจะจัดการในภายหลัง ว่าแล้วท่านก็
หนังสือที่กลับเข้าไปในเรือนของท่าน

ฝ่ายเจ้าพนักงานก็นำนายจันทร์ ไปอาบน้ำ
ล้างโคลนหน้าแล้ว ก็ให้นอนผ่อนพักร่างกาย
อย่างสำราญ นัยว่านายจันทร์นั้นหาได้ไม่
รอนรนประการใดไม่ นักกระหม่อมอยู่ว่าเป็น
เกียรติยศอันใหญ่สำหรับคนเท่านั้น ครั้น
เวลาจะใกล้ ถูกเขา ก็ ปลุก นายจันทร์ ขึ้นให้
นั่งขาว ห่มขาว เขาก็พาไป ครุส่อนให้
บริกรรมอยู่ในโรงพิธี ใกล้หลุมหลักเมือง ครั้น
ไคมหาพิชัยถูก เขาก็ให้นายจันทร์ นั่งใน
สำหรัก แล้วหย่อนลงกันหลุม พร้อมกับ
เสียงของกลองออดองสนั่นหวั่นไหว ทันใดนั้น

เสาหลักเมือง ก็ ยกขึ้นต่งท่า รวไว้ ก็เริ่มขึง
กระทำให้ ศรัทธา นายจันทร์ ย่นยวบง คึกคักกัน
และต่งแต่ ขึ้นไป นายจันทร์ ก็เป็นผู้หลัก
เมืองประจำทิศทิศหนึ่ง ในเมืองใหม่นี้ ใน
การทำพิธีนี้แล้ว เจ้าพนักงานก็ยกมือให้ผู้
จะเป็น เจ้าพ่อหลักเมือง ทราบ ว่า จะต้อง ลงไป
นอนบน อยู่ กันหลุม เลย ที่เคย เจ้าใจว่า
นายจันทร์คงไม่ทราบ แต่คงจะทราบเมื่อตอน
เขาให้ นั่ง ใน สำหรัก และเขา หย่อน ลง หลุม
ถึงว่า จะทราบก่อนหน้านั้น ก็คงไม่เป็นที่ เพราะ
เมื่อเขาประ โคมของกลองก็ดังกึกกั่นแล้ว ถ้า
แก่ไม่ยอมนั่งในสำหรัก เขาก็คงให้แกกระโดด
ลงในกันหลุมเอง แต่ต้องเข้าใจว่าคาถาที่
บริกรรมที่กันหลุมนี้ คงฝึกกันที่ครุส่อน เมื่ออยู่
ในโรงพิธีเป็นแน่

ตามเรื่องแล้วว่า เมื่อเสร็จ การพิธี ต่งหลัก
เมืองแล้ว ท่านผู้เป็นประธานในที่นั้นได้นำ
หนังสือที่ ของ นายจันทร์ ขึ้นถวาย พระเจ้า
แผ่นดิน และทูลเกล้าร้องนายจันทร์ ไปไคหนังสือ
ราชสีห์มาจนตลอด ทราบเท่าถึงนายจันทร์
ไคเป็นผู้พ่อหลักเมืองให้ทรงทราบ และว่า
เมื่อพระเจ้าแผ่นดินทรงทราบเรื่องของนายจันทร์
โดยละเอียดแล้ว ก็ทรงพระพิโรธเจ้าหน้า
ซึ่งทำแก่นายจันทร์นั้นหนักหนา แต่เป็นการ

บาปของพ่อ

แปลจากภาษาอังกฤษ ของ "Sapper"

เทพ มหาเปารยะ

๑

"จริงครับ, เมเยอร์ รูปร่างของมันเป็น
น่าดูนัก แค่มั่นเป็นสัตว์ ทนแข็งพอควรทีเดียว"

นายสารถ—ซึ่งกำลังเคี้ยวฟางอยู่นั้น ได้
เช็ดคอชานเป็นครั้งสุดท้าย แล้วไปยื่นมือ
มา เพื่อบริการให้สุภาพบุรุษร่างสูงโปร่ง มี
ใบหน้าที่คล้ายความกล้าแตก ซึ่งกำลังยืน
ยรรยงสวมถุงมืออย่างแน่นหนา แสดงถึง
เรียกว่า "ซิม" อยู่ นายสารถรำพึงภายใน
ใจว่า ท่านสุภาพบุรุษกำลังฆ่าผู้คนเป็น
นักกีฬาอยู่นะ จิตทราบดีแล้วละหรือว่า ทางภาค
ไหนของมาทมนุยเซียนิม ก็น่า เป็น ทางข้าง
เหยียบขียนอน เพราะว่าเมื่อไม่สู้มานานนัก
มีสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ชื่อ นิมรอน ผู้แต่งกาย
ด้วยเสื้อสีชมพู เข้าแบลส์ตัวอย่างหาที่ตำหนิ
ไม่ได้ ได้แสดงความชำนาญชำนาญในการขึ้น
หลังมาอย่างที่จะหานักล่าสัตว์คนใด แสดงเสมอ
เหมือนได้ โดยยาก กล่าวคือเมื่อขึ้นบน

หลังมาแล้วนั้น ปรากฏว่าท่านหันหน้าไปทาง
เคียวกับขวี่ะส่วนหางของมัน แต่นั่นแหละ
เมื่อท่านสุภาพบุรุษสมัยก่อน ทพอะไรก็ได้ โดย
ไม่เกรงกลัวว่า "ซิม" เล็กหาความ
สนุกในกีฬาประเภทนี้เสียแล้ว ก็ะหวังอะไร
จากพวกหนุ่ม ๆ สบายใจแล้ว ๆ และมันรยาท
เลย ยิ่งกว่า ซิกเกอร์ ทสยน์ใดเล่า เมื่อมองถึง
ความแตกต่าง ระหว่าง ท่าน พวก รุ่นเก่า กับนัก
กีฬาสมัยนี้ทั้งเพศบุรุษและสตรี ที่มาเข้ามา
ยังโรงบ็อกคิงกัน อันเป็นโรงชกชอลอนาม
ว่ามาก ไม่เคยเป็นรองใครมาทั้ง ๕๐ ปีแล้ว
ก็ทำให้เขา—ผู้ฝึกคิกแต่เพียงคนเดียวมากจริง
เกือบจะอดล้มเสียวะ อย่างแรง ๆ ออกมา มีได้
ซิม!—เป็นการน่าอายจริง ๆ ที่ต้อง
ยอมให้คนที่ไม่มี จักคำของมา เข้ามาอีก ๆ—ก็
ยิ่งกว่าคนบางคนไปซะอีก

"นี่แก—ผ่อนสายวัดคางออกอีก ๒ นิ้วละ"

นายสารถจึงออกเสียงอย่างง ๆ ในสมัยนี้

เทพ มหาเปารยะ

ฉันท

จะหาผู้รู้ จักเรียกชื่อเครื่องมาดก แม่แต่
ชนเคยว่เหมือนท่านผู้นี้ ก็ยากเต็มที

“เฮ้ออายเหลือ! ‘เซแลง’ คือนั่นออกจาก
ปากมันด้วย มันจะชปากอ่อน”

“ออกใหม่ ๆ ปาก มัน แข็ง อยู่ นา ครบ
เมเยอร์” นายสารถึงยังไม่ไวใจในความสามารถ
ของผู้พูด

ท่านผู้ นั้นกลับหัวเราะแล้วตอบว่า

“ถ้าจะยอมเสี่ยงเคราะห์คู่สีกก็ แกไปรับ
เลหลังมาจากไหนกันนะ ?”

“จริงคอกอคริยมันไม่ใช่มาจาม ” นาย
สารถึงตอบพลางมีมือเปลี่ยนแปลงแก ไข ตามคำ
สั่ง “แต่ถ้าใครจะขออม ๆ แรงและคอยพะยุง
โยกช่วยเวลามันวิ่งแล้ว ใ้เท้าคงจะออกกรส
สนกเป็นแน่นอน ”

“อ้อ! อาจจริงอย่างแกว่า ” สุภาพ
บุรุษตอบแล้วก็จะโคกขึ้นไปนั่งอยู่บนาน “สน
กคง ให้มันวิ่งหัวน้อยซี ”

นายสารถึงยอม มองคมา อนุชัมเซียง เงือง
หงอยของคณ คลานควมเคียบออกจากโรง
ลงถนนใหญ่ไป

แต่ยังมีทนที่จะไปโคก ๕๐ สิบหลา คอ
ของมังกะเริ่มยกคัง และช่วงเท้าก้าวไ้กระยะ
การลัดกระเลงชน คุว่ามังกกลายเป็นหนุ่มชน

อีกคนหนึ่ง ทั้งเป็นการยากที่จะกล่าวได้ว่า
ในระหว่าง คนเลี้ยงมา กับ สัตว์ จักหาของ
นั้น ใครเป็นผู้รู้ สักก่อนว่า สุภาพบุรุษที่อยู่
บนหลังมานั้น คือบุรุษที่ปฏิเสธมาเพื่อขมา—

บุรุษทั้งและรู้ จักินสลับมาโดยแท้ และจะเป็น
ด้วยเหตุนี้ละกะมัง อาการยมเยยที่ปรากฏอยู่
บนเค้านาของเขา จึงเหือคหลัง โดยเร็วพลัน

มีคนเข้ามาความเสียใจ ที่ความหึงเยโสของทณ
เป็นคณเหตุให้ เลือคม้า อันไม่ สมควรให้ แก่เขา
ผู้ ที่ควรขมา ในลำดับเวลาทกล่าวนั้น รดยนคร

แข่งชนะคณคณเคียวคณหนึ่ง ได้แล่นเข้ามาหยุด
อยู่ในบริเวณโรงม้า สุภาพบุรุษซึ่งมาในรถ
นั้นพยหน้าทก ขณะที่กำลังเปลืองเสือกคณออก
และก้าวลงจากรถ นายสารถึงก็มีอชนแะ
หมวกเป็นเชิงเคารพแล้วเอ่ยปราถนว่า

“วันอากาศแจ่มใสคณะคริบ, มีสเคอร์
คอวสน ก็ลนคณจะคณมาทเคียว ”

สุภาพบุรุษผู้นั้นตอบโดยไม่สื้อระแแบสเฟวระ
มิวพวงจักเคว อกแ่งกาย ทนบว่า เวียบ อยู่แล้ว
นั้นให้เวียบยงชนอีก ในระหว่างทคอยให้คณ
รุ่งมาสให้ล้องส่งาออกมาจาก โรงพิเคษ

“ใครนะ—แ่งทัวรุ่งรัง ข้อยาววเคว้าของ
แกสวนทางออกไปนะ ?”

สำหรับผู้ที่ประมาดคำของผู้ อนควยเคว อก

พ. ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

แต่งกายเช่นท่านนักกีฬาผืน การใส่หมวก ขาวดีเลเซอร์และเสื้อสีน้ำเงินมาล่าสัตว์นั้น ก็ เกือบ ๆ จะเป็นการฝึกกฏหมายที่เกี่ยว

“ไม่ทราบครับ” นายสารัดตอบ “ผม นัก ไม่ออกว่าใครเคยเห็นหนาม้าแต่ก่อน แต่ โตเท่านี้จะโตเห็น เขาหลง มาพร้อมกับ พวกกอง หน้าคอก ”

ท่านนักกีฬาพิศศุขาชาวนัย สี่เหลียงแก่ ของ ท่านด้วยความพึงพอใจ แล้วจึงตอบว่า

ถ้าเราวาทกันจริง ๆ มัน คงตามได้ ไม่ถึง ครั้งไม่ได้นั้น การตามสุนัข สิบวันหรือ สี่สัปดาห์ มันต้อง ขี้มา ไม่ใช่หิ้งหุ้มกระดูก ที่มันอายแก่กว่าพวกคารว ” ท่านเจ้าเล่ห์ก็หัน นายสารัดแล้วหัวเราะกระตือรือร้นไปข้างอวก ๆ ตัว “ในสมัยนี้ การที่จะขโมยใครมันมันต้องใช้เงิน และ ไม่ใช่ จำนวน เล็กน้อย ด้วย ไม่ใช่ หรือ ? ยอธ ” เมื่อใด ขันมันขนหลังมา และจากเสือ อีกครั้งหนึ่ง จนมันพอใจแล้ว ท่านหันไป ตั้งว่า “เฮ้อฮายแซมไปคอยคนทสแบกเมธร์ กัน—แถมด้วยเฮารถไปคอยขอยุ่ท่าน ”

นายสารัด ยืน มองก็ ท่านสุภาพบุรุษ คงเสีย แดงของท่านให้คงเป็นครึ่งสุกทาบ แล้วขีมา ออกจากโรงไปโดยคยณภาพ จนกระทั่ง มา และคน เลี้ยวรถผ่านไปแล้ว จึงได้หันมา

ขยายความไว้ สักอันแล้วขออนุญาตภายในให้แก่ ลูกน้อง คนหนึ่ง ซึ่งอยู่ณที่นั้น

“ โจ, เองเคยเห็นลิงห่มคอไหม ? ”

“ เอ! เห็นจะไม่เคย นาย ” ลูกน้องตอบ อย่างประหลาดใจที่สุด

“ เองไม่ต้องไปตีไหนคอก เอ๊ย! ก หมดจนขีมาอีกพอแล้ว มันฝึกกันไม่ได้อะ ”

๒

การนี้คล้ายตัว ค้วยผิง สุนัข ชนิดเซาท์ลิส เทอร์ ที่สับแนเธอร์สคอปส์ นี้ เป็นขรรวมมากที่จะมี นักกีฬามาประชุมกันมากมายกว่าที่อื่น ๆ ที่ฝูง สุนัขชอนลอนนามันจะไป ทั้งนี้ก็เพราะสับแนเธอร์ส คอปส์ เกือบจะตั้งอยู่ใจกลางของประเทศ และ ทั้ง—ถ้าเผื่อใครจะหิวก ก็ล่าวคือเหยื่อ—ซึ่งใน ครั้งนั้นเป็นสุนัขจึงจอกหนึ่ไปทางแวงแมนส์ ย็อค ตอม ด้วยแล้ว กันขีว่าเป็นทางงามที่สุด ที่จะ หาทได้ในโลกงามเท่าใด โดยยาก

เมื่อเวลาอีก ๑ ภาคระดัง ๑๑ นาฬิกาขึ้น ชายร่างสูงโปร่ง ไกลังมาที่ริมถนน และรถ บุหรยน์ว่าพองอยู่ ตลอดระยะทาง ๓ ใน ๔ ของ ระยะ ๑ ไมล์ แต่โรงม้าอยู่คอกถึงขนาดทวารัน เขาขีเกร็ดมาตลอดทาง ขดมันควงคางคักกำลัง จ้องจับขีอยู่กับสถานที่และภาพต่าง ๆ ที่เคยขี้นมา

แล้วในกาลก่อน และแม้ระไกรพิศพิศใจคน
เองสักเพียงไร ก็มิวายที่จะรัก ถึงความหลัง
แห่งครั้งรักทายทักโศก ฌยานันใด เขามิ

อย่างแค้น ๆ รู้ สักตนเองว่าพิชช ในกาล
ที่กลียมายง ฉันทะมิ ให้ แผลเก่า กลียอกเสีย ชน
อีกฉนั้น มิใช่เย็นนักฟ้าของเขาเสียแล้ว วัน
ล่ำสัคว์ของเขาผ่านพ้นเย็นอีกไปแล้ว ถ้าหาก
ว่า———ขณะนั้นเขาจำของหุคิราฟง และหลย
เขาริมทาง โดยทมิฬมาลเหลืองแก่ตัวหนึ่ง ซึ่งผู้
ชิโนรี จักวชิยงคย โศกเณโลกโคกล่าพองมา

ตามถนน ทำให้โคลนคมสาคกระเด็นไปทั่วทุก
ทิศทุกทาง ถ้าหากว่า การณ มิเคยเช่นที่
เป็นมาแล้ว เขาก็จะเฝ้าสัณนิษฐานแทนที่สเคอร์

“หุ่นแขวนเสื้อแห่งอวมทวิ” ผู้นั้นเสียแล้ว
ชายหนุ่มหันกลับมามีพิจารณาของชน เจ้าสัคว์
นั้นกำลังยืนแล้มหย้า ด้วยอาการ สงบสงี่ยม อัน
เป็นอุปนิสัยของมน้อย เขาจึงลูบคอแล้วปล่อย
มันว่า

“จะโทษเจ้ายังไรไฉน, เจ้าลูกแก้ว แต่
นั้นแหละ เมื่อขานกลองสยงนอร์สคอปส์ ขึ้นมา
แล้ว โอ! พระเป็นเจ้า!”

“ฮานสชอริบ ฮานส” ชายหนุ่มผงก
ศีรษะขึ้น มีแววแห่งความสนใจฉายออกจาก
นัยนา ขณะที่ยังฮานสกำลังผ่านไป เขา

เห็นชะกันควยปคนใหม่ จึงนออกว่าวิสัน
ชะกันควยปคนก่อน โคคายเสียทวยงช แต่
เฟอร์เรอสคงทำหน้าทอนคัสแมนตามเดิม ผม
ของเฟอร์เรอสนั้น มี อาการหงอก ประปราย ยัง
แต่ส่วนอนันมิได้เปลี่ยนแปลงไปเลย เขาเย็น
นักกีฬาทมิฬสัสสุภาพอ่อนโยน แต่ “คม”
ผู้หนึ่ง ท่าค่อทาชองเขาทั้งสองสพักันครั้งหนึ่ง
แต่ฝ่ายชายร่างสูง โปรงรับหลยเสียทอน ถึงเขา
จะมันใจว่าจะไม่มีใครจำได้ เพราะได้เปลี่ยน
แปลงไปมาก และทั้งพวกมันเก่าจะกระมาน้อย
คนด้วยกัน ก็ยังไม่อยากเสี่ยงโชคโดยใช้เหตุ
เพราะยังคงจำได้ความขนตาของเฟอร์เรอสนั้นคม
เช่นคาเหยียว

เขาหันหลังให้คาซันคัสแมนและแสวงทำเป็น
รักสยวักทวยงอยู่ และเป็นการปลุกปลอง
ความกระวนกระวายใจได้ เพราะเขามิได้เห็น
อาการวิปริตของเฟอร์เรอส ผู้ซึ่งกำลังอ้าง
ซากกรไร และร้องมองสภาพรยร่างสูง
โปรง กบ ทาน ผู้ นั้น เป็น สัคว์ ที่ แผลก ที่สุด
เฟอร์เรอส กำลัง ถาม ตัวเอง ว่า คนบ้า หรือ เมา
เพราะเป็นสิ่งที่เย็นไปไม่ได้—ไม่ใด อย่างแน่นอน
ท่านผู้ ที่เหมือนกบชายแปลกหน้าผู้ นั้น โคคายเสีย
แล้ว—คายที่ชอมม แต่ถึงกระนั้นก็ถือ
ไม่ได้ จนกระทั่งเสียงอะอะและเยกทมิฬวกก

พ. ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

วันวายแสงสว่างท่านนายกได้มาถึงแล้ว

วาระนี้แหละ ที่บรรดาพรานป่าไพร่ ซึ่งยืน
สนิทยืนอยู่รอบนอกห่างจากหมื่นกักฟ้าทั้งหลาย

ด้วยความเกรงขามเป็นที่สุด เขาได้พยายามทำ

ความตกตกลกภัยโทษตนเอง หลายนับครั้งมาแล้ว

ว่า ไกล่ลมเจ้าหล่อน—ลมหญิงที่กำลังก้าวลง

จากรถยนต์ที่ท่านนายก ผู้เป็นบิดาของ หล่อน

ฉะฉาน—เสียแล้ว และทั้งยังได้สนใจเชือกด้วย

อีกว่า หล่อนก็คงจะไกล่ลมคนแล้วเช่นเคยกับ

แต่เมื่อมาได้เห็นหล่อนอีกฉะฉาน ใบหน้าอันงาม

ผ่องแผ้วและร่างอันอรชร ภายในเครื่องแบบ

ลำตัว ตกกระทัดรัด บรรดาให้บรรดาหมื่นออก

อุทานเป็นเสียงคล้าย ๆ คราง แล้วก็เลยพาล

เรียก ชื่อตนเอง อย่าง แปลก ๆ และ ไม่น่าฟัง

เพราะการทรงมีเชือกมาอีกหลายคำ ถ้าหาก

ว่า—นี่คือคำเตือนซึ่งมักจะผลัดกันในวันสองเมื่อ

เขารวน ๆ จะล้มตัว เขาจะล้มไม่ได้เป็นอันขาด

ว่าเขาส่งเสียงอันขลุ่ยที่เขาทำของสละ เพื่อเป็นคำ

ลางบอกข้อความสลับสว่สวาย ของบิดาผู้ ล่วงลยไป

แล้ว

ชายหนุ่มมอง เจ้าหล่อน อย่าง แสบละห้อย

หล่อน กำลัง พกกับ ผู้ ที่เขาคิด สรรพนาม ให้ ว่า

“ หุ่นแขวนเสื้อชยเหงื่อ ” ซึ่งกำลังแสดงท่า

ทางท่ายกย่นคทาที่สุด ภาพททำให้ ฝ่ายชาย

หนุ่มถึงซึ่งความเคียดพล่าน แต่ครั้นแล้ว

กลับหัวเราะ และบอกตนเองว่า ไม่ใช่ชย

ของตัว

จะเป็นด้วยสติ ลอยชั่วขณะ หรืออย่างไรสัก

อย่าง เขาจึงได้ เก็บเอาพระเนตรมาเป็นของตัว

ถึงกับถามชานาซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ว่า “ คนที่

กำลังพกกับยศสาวท่านนายกนี่ใครนะ ? ”

ชานามองดูเขาอย่างประหลาดใจแล้วตอบ

ว่า

“ ท่านเห็นหรือไม่ใช่คนแถวนี้แน่ละ, มิสเตอร์

นั่นคือ มิสเตอร์คอสติน ยังไงละ เขาบอกฉันว่า

หมื่นกักฟ้าก็อดแล่นพลกแล้ว ”

หมื่นแล้ว ! หมื่นกับ “ หุ่นแขวนเสื้อ

ชยเหงื่อ ! ” อันจ๊ะ ! แท้กันไฉนเขาทั้งสอง

ควักผาเซ็ดหน้าออก และยกขึ้นอุคหมกอย่าง

ไม่จำเป็นเลย ทั้งนี้ก็เพราะได้เหลือบไปเห็น

เพอร์เรอสกำลังพอกอย่างกระตือรือร้น อยู่กับ

เชอร์ชิวเยอร์ท กอดแล่นพลก แลเมเยอร์

คอสตินเลขาการ แล้วท่านทั้งสามก็เหลียว

ช่วยมามองเขา

“ หะแรกผมก็เห็นแต่เพียงนกคอก แต่พอ

ได้เห็นท่านขึ้นมาแล้ว ผมหมดกำลังใจเลย ”

เพอร์เรอสยืนยัน

“ เป็นไปไม่ได้ เขาทายเสียที่ ผระเศ

นั้น” ท่านนายกตอบ “ยังงั้นไม่ไปซื้อแวค?”

“กันก็ไปซื้อแวคอย่างนั้นเสมอ” คอวลิชตอบ “กันจะไปเก็บค่าธรรมเนียมจากเขา จะได้อะไรให้ โกลด์ ๆ ด้วย”

“อย่าเพิ่งแสร้งพรายให้ ใครรู้ก่อนนะ, โจ” ท่านนายกกำชับเฟอโรเรส “คอยให้ผ่านพ้นไปแล้วเมื่อนั้นไปเสียก่อน”

ท่านเลขาทำการค่อย ๆ ฝ่าหมื่นนักฟ้าเลยไปไกลบุรุษซึ่งท่านจำได้คล้ายคลึงคลึงคลานเข้าไปถึงทุกที่ เหตุผลต่าง ๆ ยังขัดอยู่ว่า จะเห็นตามนั้นไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นเมื่อท่านได้เห็นถนัดขึ้น ก็เริ่มมอออกกระเซอะ ๆ ภาวสันตสัสมนขึ้นบ้าง ท่านจำอธิบายทะเลอันไหวเล็ก ๆ น้อย ๆ จำหัวไหล่อันออกกระเซอะ ๆ และรูปศีรษะของเขาได้ ก็ และเมื่อได้เห็นเขาพยายามเลี้ยวกลับไปทางช่อง ๆ นั้น ท่านก็เกือบจะหยุดหายใจเสียทีเดียว โดยที่ช่องนั้นเป็นทางลัด รู้กันเฉพาะผู้ที่เป็นนักกีฬาวิ่งเก่า ๆ น้อยคน จะว่าเขาไปทางนั้นโดยบังเอิญก็กระไรอยู่ เพราะการลัดไปตามช่องนั้นเป็นการร่นระยะทาง เข้าอีกทั้ง ๑๐๐ หลา และช่องนั้นใกล้กับคอกวัวให้รู้ กันเฉพาะแต่ผู้ ที่ต้องการ ตามสุนัขจริง ๆ เท่านั้น

ท่านเลขาทำการวิ่งเข้ามาของท่านตามบุรุษ

ผู้คนไปทานเมื่อเขาสวมทักกับผู้อื่นกราว ๑๑-๑๒ คน ซึ่งกำลังนั่งคอยฟังเสียงชาวเมือง พวกเหล่านั้นต่างแสดงกิริยาอย่างไม่มีผู้ จะพอใจในการที่ผู้คนแปลกหน้า มารู้อย่างไรซึ่งทาง พิเศษเข้าละนะ เช่นเดียวกับผู้ ที่อยู่ในรถไฟคนใดจะแสดง เมื่อมีบุรุษคนที่ ๒ เข้ามา ทำลาย ความสันโดษของเขาเสีย ชายแปลกหน้าแต่งกายรุ่งเรืองมาสปรังค์นั้นจะเป็นใคร และมัสทิสอะไรที่ระลวงตาเข้ามาในที่ทองหามัน เช่นบุญหาที่เขาชิงชกกันไม่แตก

“มอร์ นิง เวก” เสียงก้องรับขลุ่ยเลขา นการ ผู้เขียนทริก โคร เนลธ ของคนทั่วไปได้ คงแซ่ซนจากปากของทุก ๆ คนในหมู่นั้น แต่ท่านเลขาฯ พะยักหน้าและยิ้มตอบเล็กน้อย แล้วก็มีได้เอาใจใส่ต่อไปอีก คงทางที่คู่ของท่าน มิวจรคองอยู่ก็ชายหนุ่มแปลกหน้า ผู้กำลังจิกส่าย โกลนข้างหนึ่งอยู่เสีย

“ขอโทษเถิด ท่าน” เมเยอร์คอวลิช กล่าวพลางขมำไปยังท่านผู้นั้น แล้วก็นั่งกระลึงตัวแข็งมอของเขา “มายกอด! นั่นนะ—” ท่านออกอุทานค่อย ๆ ซึ่งบุรุษผู้นั้นมิได้พยายามเป็นอะไรก็เขาไปโดยนั้น

“ค่าธรรมเนียมเท่าไรไม่ทราบ?” เขาถามโดยเรียบร้อย “หนักเหมือน ๕ ปอนด์

พ. ศ. ๒๔๗๑

ยาปของพ่อ

“ไม่ใช่หรือครับ ?”

“มาร์สตัน ?”

ท่านเลขา ฯ ตามอย่างกระวน

“แค้น !” ท่านเลขาว่าการพูดเสียงสั้น ๆ

กระวาย

“แค้น !” คราวนี้ เราเข้าใจผิดว่าแกตายเสียแล้ว !”

“ก็ท่าน บอกเอง ว่า เขาตาย ที่ แฟลน คริบ การเป็นการตายที่ไม่ใช่ชาวคึกคักน่าล่าช้ามาอย่างนั้น คงไม่ค่อยผิดหรอก ”

“ผมเกรงว่า คงจะมีการ เข้าใจผิด กัน อีก เสียแล้วครับ ” ผู้นั้นตอบ “ผมขอ ยอหิน มาร์สตัน ”

“เขา หายไป ก่อน สงคราม รว บั กว่า ๆ สายัญญ ไปโดย ไม่ไ้ ทั่ว ร่องรอยไว้เลย เรา

สองบรู๊ชจึงตกกัน อยู่ครึ่งหนึ่ง ท่านเลขา ฯ จึงก้มศีรษะคำนับ

ไ้ข่าวทีหลังว่าเขาไปนิวซีแลนด์ แท้ก็หา หลักฐานแน่นอนไม่ไ้ ท่านเคยดูการแข่งม้า

“ผมขอโทษ มิสเตอร์มาร์สตัน ” ท่าน

แกรนกันเช่นแนล บ้าง หรือ เปล่า มิสเตอร์

กล่าวเรียบ ๆ รูปร่างของท่านช่างเหมือนกับ

มาร์สตัน ?” ท่านเลขาว่าการเปลี่ยนเรื่องสนทนา

เพื่อนทรกยงของผมผู้หนึ่งเหลือเกิน เราเข้าใจ

เขาโดยบังเอิญขึ้นต้นกัน

ว่าเขาไ้ตายเสียที่แฟลน ดังเคย ๑๙๑๖ เขา

“เคย ” ชายแปลกที่นั่นสั้คงเคยเห็น ๆ

มีคุณสมบัติพิเศษอยู่ ๒ อย่าง ” ท่านกล่าว

พลางก็กล่าวนาให้ฝูงชาวนี้สั้เสียง ทุเรศแสดงว่า

ต่อช้า ๆ อย่างหนักแน่น “เพื่อนของผมผู้นี้

ไ้พบกันแล้ว

ฉิความมยัคติธรรมและรักเกียรติยศ จนเกือบจะ

“ท่านเจ้ายัยที่สุภาพบุรุษนักเข้ามาคนหนึ่งถูก

กล่าเป็นอายบยัคชย และอีกอย่างหนึ่งนั้น

ไ้ในสนามไ้ใหม่ ?” ท่านเลขาว่าการถาม

เป็นนักชมาทสามารถที่สุด ”

“ใช่ ” บั ททางยอหินเครยตันและ

คำคือคาประสานกันอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้น

บุตรฉิฉลยครั้งฉิฉฉฉ ฉิฉาพบุรุษที่ฉิฉาฉิฉ

แล้วยอหิน มาร์สตัน ก็หันไปชมเขาฉิฉฉฉฉฉ

เยาะเย้ยฉิฉ ฉิฉฉฉฉฉ ”

“ผมเสียใจ — — —” เขาตอบเรียบ ๆ

“ผมไม่ประหลาดใจเลย เพราะการที่เขา

“ททานเสียเพื่อนไปคนหนึ่ง ”

กันหนาไปฉิฉ ฉิฉฉฉฉฉ บัฉิฉพออยู่แล้ว”

“แต่ผมจะเสียไปแล้วจริงหรือ มิสเตอร์

“ยังฉิฉ มิสเตอร์มาร์สตัน ? เป็นการ

“แต่ผมจะเสียไปแล้วจริงหรือ มิสเตอร์

บัฉิฉพอว่าฉิฉฉฉฉฉบัฉิฉฉฉฉฉบัฉิฉฉฉฉฉ

เทพ มหาเปารยะ

ขี้นว

สักขียา ๆ ของเขาคงที่ผสมลาโทพ มาทว
เขาชนเผ่าอยู่เป็นมาพรรณที่สุด นกจากทว
เขาก็ไม่ใครจะชมในทะเลนี้ได้ และเพราะ
ไม่ยอมเสียวาจาของตน เจ้าหนุ่มยากจนจึง
ชอกส่นาม ”

“แล้วก็ถูกหยามหนานหาให้ สมนกขความยา
ขัศชยของเขา ” ยอห์นมารัสทนคอยเนนคำ
“ผมจำ การล้มละลาย คราวนั้น — คือการ ล้ม
ละลายของเครียกันโค กิ ทำให้คนนั้นพิน ๆ
ลึหายถึงสิ้นเนนยระกาคว และทรอชอกดพ้อง
เป็นคคิ อาชญามาได้ ก็โดย การเลียง กฏหมาย
กันเท่านั้น ”

“จริงคอก ” ท่านแลซานการตอบ “แต่
เป็นความผิดของทวเครียกันผู้พ่อทางหาก เรา
รู้เรื่องกันคคิแต่แรกแล้ว แคนนเครียกัน — ทว
ลูกชาย — ”

“คนทวาทแฟล นะครีย ” มารัสทนทวง
เมเยอร์คชวลช มอหงหน้าเขา อีกครั้งหนึ่งแล้วจึง
ตอบว่า

“ยังไม่แน้นัก เพราะการผิดผลากเช่นนี้
อาหมได้ แต่ถึงอย่างไรเขาจะตายหรือไม่ก็ตาม
คน ๆ นี้ไม่ใช่ คนที่ระ ทำลามก เช่นนั้น โค เป็น
อินชาท เขาไม่หมทนทวขคชยอนไร ”

“ผมยังไม่เห็นครีย ” มารัสทนคาน “ชอ

ขรียทมอชว่า ‘ ยอห์นเครียกันและบร ’ ฉะนั้น
บรจิงมทนาทวขคชยไม่ยั้งทชอนไปกว่าบิศา
เมื่อผู้ ถัดกันคนทงทำเสียทลายลง กักททนาท
ผู้ ถัดกันอื่น ๆ จะรับใช้ คำ เสียทลาย นั้น จนครีย
จึงจะเนนการบรคชอรวมทอมทวชน ”

“อ้อ ! ” ท่านเมเยอร์กล่าว “ผมยัง
สงสัยอยู่ว่าใครคคิผู้ ถัดกันส่วนอื่น ๆ เพราะพอ
ก็โคตายเสียหลังจากการล้มละลายโคคนทน้อย
และลูกก็ตายเสียแล้วทแฟล ” ระหว่างทพท
ท่านมอหงหน้ายอห์นมารัสทน อย่าง ไม่ กะพริบตา
“ดูเหมือนหมคคิกันเท่านั้นเอง ” ท่านผู้นี้

ตอบ

“ยัง—ยังมีอีก ประหลาดมาก ผมพจจะ
นากออกเครียกันเอง คชมทวชวามาแกในค้ายัน
คทหนึ่ง ผากเงินไว้กับเครียกัน ๑๐๐ ปอนต์
ซึ่งเนนจำนวนเงิน ทงทคทกแก เกบชอมรอมรีย

เอาไว้ โค ในชวคคิของแก ก็คองพลชยลึหาย
ไปพรอมทวขคชยผู้ ชน เมื่อเคอชกกว่า ๆ มา
นาคคคินโค รียชนยคคิ ๑๓๕ ปอนต์โดยไม่รู้ว
มาจากไหน ๕ เปอร์เซนต์ ของ ๑๐๐ ปอนต์
ในเวลา ๑ ปีเนนเงิน ๓๕ ปอนต์พอก ”

ท่านแลซาฯ ไม่ใช่ผู้ ที่เคบคก เป็นทวาทแห่ง
ความรู สักใดง่าย ๆ แต่ครั้งนั้นท่านชะ โงกทนา
เข้าไปใกล้ยอห์นมารัสทน แล้วพูดเสียงแหบ ๆ

และน่าสงสัยว่าจะใคร ๆ คับว่า “แค่นั้น
อย่าเข้าไปไหนเลย กลับมาหาพวกเราเถิด
เราจะปล่อยให้คนอย่างแกไปอย่างไรก็ได้”

บุรุษผู้สวมหมวก เขียวเลอว์ เฟื่องไสวไปข้าง
หน้า — หน้าของเขาเวลานั้นคงเกรียก — ชั่วขณะ
หนึ่งเขาเกือบจะปร่าซัยต่อความปรารถนาอันแรง
กล้าใน เจ้าหนทาง ๆ ก็ได้ รมเย็นกลับคืนครย
ฉนวนแล้ว ผู้ที่เสียหยาบก็ได้อำระเสรีชนไป
แล้วทุก ๆ ราย แต่—ขณะนั้นเสียงโห่เหาะ
เย็บเสียงฮ่าบ้า เสียงฆ้องสรวทต่าง ๆ ที่ได้ยิน
เมื่อเข้ามาผ่านแดน เอนทร ก็ กลับก้อง กัมปนาท
ขึ้นในวัดประสาธน์อีกครั้งหนึ่ง

“ผมได้บอกกับท่านแล้ว” เขาตอบผู้หน้า
เลขาการ “ผมขอยอหินมรุติน ท่านเรียก
ชื่อผมผิด”

เมเยอร์เคอวิกคอฟสกีจะตอบ ว่าอะไรนั้นไม่
เป็นทราบนะ ท่านเกือบจะลืมนานแก่โทษะ
อยู่แล้วก็พอดูเสียง “ไปกันแล้ว” ของเฟอร์
เรอส์ก สันชน ท่ามกลางอากาศ แห่งเวลาเช้า
แล้วฝูงสุนัขก็วิ่งออกจากที่ชุมนุม

“ถูกทางแล้ว” ยอห์นมารุตินร้องขึ้น
อย่างทนทน “ป้อนคหะกันกลางพระนอนไป
ทาง แสงสแมนบ่อตอม”

ขณะนั้นนกฟ้าทุก ๆ คนก็ควมขมขมำงตาม

กลิ่นสุนัขไปสุด แต่ความสามารถ ของคนจะช่วย
เหลือใดเพียงไร พวกที่รักการกีฬาจริง ๆ
คือพวกที่มีโคมาเพื่อโอ้อวด ก็ควมมาหือหือย

นำหน้าไปโดยมีนำพาอีกอันตรายไร ๆ ส่วน
พวกที่มากับ “เผื่อนุ” ถูกกอนหินทมกับ
เมื่อการล่าสัตว์นั้น เผื่อนุต้อง เป็นการขมิบ อย่าง
จริงจังเขา ก็รับลงจากหลังมาโดยปลดกลัย
และแข่งคำเคราะห์ของคนที่มีความระยำ ของมา
ในขณะที่กำลังทำท่าทำแคะอันอะไรก็อัน ๑ ซึ่ง
จะทำให้ กับมาเสียไม้ไค้นออก ในพวกนกกีฬา
หมู่ใหญ่ ที่เย็น เช่น กระตักสันหลัง ของ การ ล่า
สัตว์นั้น ตามผู้ที่ใช้ความสังเกต ก็จะเห็น

ได้ว่ามีทางขึ้นทางประเภททางอุปนิสัยกันโดย
มาก หนีจากหมู่ใหญ่ นั้นคือพวก ที่ตาม สุนัข
จริง ๆ เรียกว่าพวก “กองหน้า” แต่ท่าน
พวกเหล่านี้จะเลือกทางหรือที่กะใดคะเพาะ ทท
ยาก ๆ เพื่อเป็นเครื่องสนุกเสมอไปดังที่เขาใจ
กันโดยมากนั้นหาไม้ได้

การขี่โคก็ติดตามกันไปโดย ปราศจากอุปสัค
ใด ๆ ประมาณ ๒ ไมล์ เมเยอร์คอฟสกีซึ่งโค
เข้ามาแข่งเขาไปใกล้ เซอร์ฮิวเบอร์ท ท่านทั้ง
สองนี้ เมื่อ ครั้ง ขงหนุ่ม ๆ ก็เป็นคู่หนึ่งในกอง
หน้าเหมือนกัน แต่เคยวนท่านออกกระยอม ๆ
ปล่อยตัวเป็นคนแก่เสียแล้ว

เทพ มหาเปารยะ

ขึ้น

“แค้นจริง ๆ นะแหละ ชิวเบอร์ท” เลขา
นการกล่าวขมวดที่กำลังควมมา ชนกัน ตรงไป
ยังรวลวาทแห่งหนึ่ง “เรียกตัวเองว่า ‘บอห์น
มาร์สตัน’”

ท่านนายกพคะโรยชิโยในลำคอ แล้วก็
เหล็กลอยนันทาภายใน ชนกัน ชน พุ่มเพอช มอช
ชายผู้ ซึ่งกำลังชอยในหมูกองหน้า ทั้ง ๆ ที่ม
มาเป็นรองของผู้อื่น

“แน่ละ” ท่านตอบ “ไม่มีใครจะฆ่า
ชวณินตามชาวสนธิ์ ทั้ง ๗ เท่า อย่างนั้นให้ ชอยใน
ระบะทเขาชโย”

ทั้งสองคงมา ผอนผลเท่า ให้ โศก ชาม รวไม่
และไม่ได้พคะโรยชิโยอีก จน ได้ ผ่านพ้นทุกอีกทั้ง
หนึ่งต่อไปแล้ว

“เภาความประสงค์ของเขาได้ไหม เวกิด ?
นั่นคง!” ท่านหันไปแหวกกับชายหนุ่ม ซึ่ง
เกือบจะชนเขาท่านเขาทางเบื้องหลัง “กรุณา
อย่ามาฆ่ามาในกระเปาะสอสมเลบ เกกสมณมน
ชมาภาษา ———! อะไรพรคนกไม่รู! นั่น
แหละ เวกิด แก่รู้ความประสงค์ของเขาไหม?”

เวกิด “เรอบ้า ๆ บอ ๆ ไม่เป็นสาระอีก
น่าแหละ เขารู้ว่ากันรู้ว่าเขาเป็นแดนนี้ แต่
ก็ไม่ได้ชอยมรียอนันเอง”

“มอลลเห็นเขาแล้วหรือยัง ?” เซอร์

ชิวเบอร์ทกำลังตามองบุตรสาว ซึ่งกำลัง
พยายามขมวดมาสด้า ตัวกำยำใหญ่อยู่ อย่างสุด
ความสามารถ

“ไม่รู้ ไ้”

เลขาการมอง ตามสายตาของท่าน นายก
แล้วก็ทำหน้าอื่น ๆ เวกิดกลัวชโยไม่ใช้ผู้ ที่
ชอยชิโยอาศัยกับหนุ่มกอสันนิก ท่านพิจารณา
กอสันนิกสาวสักครู่หนึ่ง ได้สังเกต เห็นเจ้ามาสี
เหลืองแก่กำลังชอยใกล้ ๆ กับเจ้าคำ แล้วจึง
หันมากล่าว อย่างไม่สู้สบายใจ กับสหายเก่า ว่า
“อายค่านันมันแข็งกว่า มอลลัน ชิวเบอร์ท
มันคงจะพาหือสกันหนึ่งคง”

“เกลลงชอยกับเจ้าตัวเขากเองชโย แล้ว
ก็รู้คอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เซอร์ ชิวเบอร์ท
ตอบหัวเราะหึ ๆ “กั้นลงทหมดแล้ว ว่าแต่
เรื่องแดนนี้แหละ เราจะทำยังงั้นกัน เวกิด?”

“เราจะทำยังงั้นไหมได้เลย” ผู้นั้นตอบ
“ว่าตามทางราชการเขาตายแล้ว—ตามประกาศ
กระทรวงกะลาโหม ถ้าเขาเลือกใช้ ชอยชอน
มาร์สตันเราก็ก้ามเขาไม่ได้”

ข้อเป็นเรื่องราวที่ทุกคนกำลังคั่งอยู่ ใน
การล่ำสวดทศพร ชอน จนสนใจ ผู้ ที่กระหายทศ
เช่นนั้นหาใช่เวลาเหมาะกับการปลุกยาหาร ชอย
ไม่ เมื่อชวณินกำลังวิ่งอย่างสุดฝีเท้าอยู่ ก

พ. ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

เห็นหน้าของผู้นั่งรถสามล้อคันนี้ และเก็บเรื่อง
สนทนาไว้ภายหลัง

ไปนิทหนิง จึงทำให้หน้าของมันเป็นมัน และ
จวนจะล้ม แต่ผู้ขี่จะขยับขึ้นโดยที่ตัวเขายัง

การห้อมมาเร็วประดุจลมพินันต์ จะยังผล
ขึ้นข้างแล้ว พวกนั้นก็พาหุใหญ่เวลาขึ้นรถ
กระจายอยู่ในระยะห่าง ๆ กันราว ๖ ฟุตทั้ง
แม่พวกกองหน้าเองก็ลดจำนวนลงจาก ๑๑-๑๒

อยู่บนยานด้วยความสามารถ อันควรสรรเสริญ
ยิ่ง ม่วงก็ออกไปเกือบจะไม่ได้อะไรเลย ท่าน
เลขาฯ เหลือไว้แต่หมอลักกลอสแลนฟลักซ์

คน ขณะที่จะวิ่งก็กวักมือเรียกไปจนถึงเนินเล็ก ๆ
ทั้งอารักขาของรถทางใต้ก็ลดจำนวนลงเหลือ
นั้น แม่ของรถก็วิ่งขึ้นอยู่ใกล้กับหมอลัก
กลอสแลนฟลักซ์

“งามมาก! เก่งมาก!” คำสรรเสริญ
ความสามารถ ในเชิง ขี่ม้า อันเกิดจาก นิสัยใจ
จริง ทำให้ท่านเลขาฯ ขมอย่างพิกล ถ้า
หล่อนรู้ว่าผู้ขี่นั้นคือใคร หล่อนจะว่าอะไร
หนอ? และตัวเขาเล่าเขาจะว่าอย่างไร?

ฝูงสาวงามที่ตามกันมาด้วยก็อยู่ใกล้กัน โดย
มีใจเพื่อเรอัส ผู้ซึ่งกระโดดข้ามธารไปได้โดย
เร็วเรียบร้อย ตามคมไปในระยะราว ๕๐ หลา
ผู้ขี่ซึ่งขานานกับเฟอรัส ในเวลานั้นยังเหลืออยู่
เพียง ๒-๓ คนเท่านั้น สายตาของท่านเลขาฯ
จับอยู่กับชายผู้สวมหมวกยาวดิลเลอร์ ซึ่งกำลัง
ประสงค์ ให้ม้าอันเหนื่อยและเหนื่อย ของ คน
กระโดดข้ามธารอยู่ เมื่อท่านเห็นที่ ๆ เขา
เลือกให้ม้ากระโดด ก็อดขมไม่ได้ เพราะ
มันเป็นที่ ๆ นักกีฬาชุดเก่ารู้จักกันทุกคนว่า มัน
คือที่สุดสำหรับม้าอันกระโดด ม้าของเขากระ
โดด—ลอบไปเห็นธารนั้น แต่เขาลงช่วงสั้น

ทั้งสองกระโดดข้ามธารพร้อม ๆ กัน หนึ่ง
คือผู้ซึ่งตามหลังมาห่างราว ๒-๓ หลา แล้ว
ก็พากันเหินเหินไปทางเชิงเนินอีกข้างหนึ่ง

“คนข้างหน้านั้นใครคะ ลุงเกวิก?”
หล่อนถาม “ดูเขาขี่มาข้างหน้าเพี้ยนจริง ๆ”
“ชื่อเขา? เขาบอกว่า ยอห์น มาร์ติน”
ท่านเลขาฯ ตอบเรียบ ๆ

“เขาเคยมากับพวกเราบ้างหรือเปล่า?”
ขณะที่หล่อนถามนี้ ก็พอดีกว่าขอก็นั้น
อันเป็นที่สุดแห่งการไล่ตัวเหยี่ยวหนึ่ง ทั้งนี้
เป็นการควรอยู่แล้ว เพราะเมื่อคำนวณระยะทาง
กับเวลาที่มากก็เห็นได้ว่าได้ตามกันค่อนข้าง

เทพ มหาเปารยะ

ขันว์

เองงานเอาการจริง ๆ และผลที่ได้ รัชก็เป็นการ
เกินคาดหมาย - กล่าวคือ “จับเหยื่อได้กลาง
ทาว” ซึ่งน้อยนักกระโดดประสพสักครั้งหนึ่ง
พวกกองหนาทยังเหลือโคลงมากินแล้ว ใน
เวลานั้นไม่มีใครจะพูดเรื่องอื่น นอกเสียจากการ
ล่าสัตว์ได้ นายร้อยเอกมัลลวินนายทหารใน
กองทหารมาเป็นผู้เตือนให้ มอลล ระวังภัย ชาย
แปลกหน้าใกล้กับผู้อื่น

“ใครนะครั้น เมเยอร์ ที่สวมหมวก
ขาวเลอรันน่า?” เขาถามขึ้น ขณะที่ยืนอยู่
ใกล้ ๆ หล่อน ๆ จึงได้เปลี่ยวคามไปผู้ที่เขา
ถามถึง

ท่านผู้นั้นลงมาถึงทางออกไปราว ๒๐ หรือ
๓๐ หลา และกำลังนั่งพักประคบน้ำจวนจะสิ้น
กำลังของเขายืนอยู่

“เห็นเขาที่ ยอกกิงกัน” หนึ่งคนขอสัน
กล่าว “ฉันรักในรู้ว่าเขาลากเขาตัวนั้นมาถึง
ทันใดอย่างไร”

“อ้อ! คิววิธที่เรียกว่า ‘ขีมา’” มัลลวิน
ตอบสั้น ๆ “ถึงแม้จะเรียกท่านผู้นั้นเช่นนี้จน
หลังฟ้า เจ้าฟ้าทวนนกของพระนางจึงใหม่ มีสี
กอดแล่นพลก?”

แต่มีสีกอดแล่นพลก กำลังจริง ชายลกลับ
ตะลึงพลึงเพรีคืออยู่ “เมื่อกว่าช่ออะไรนะ ดุจ
เกวีกะ?” เจ้าหล่อนถามแนเสียงซอมนก
จนมัลลวินเหลือบวักด้วยความประหลาดใจ

“ยอห์นมาร์สตัน” เกวีกตอบซ้ำ ๆ
“เขายอกกับดุจอย่างนั้น”

ขณะนั้น ชายผู้สวมหมวกขาวเลอรันน่า เผลอ
เหลียวหน้ามาทางเจ้าหล่อน

“ยอห์นมาร์สตัน?” หล่อนย้ำ “ใคร
ว่า—แค้น แค้น ท่างหาก แค้น โธ!
คิดนึกกว่าเธอตายเสียแล้วละ!”

หล่อน ขีมาไปหาเขาแล้วยืนมือ ออก มีประ
กายขณะนั้นทั้งฉายออกจากเขายืนท่า

“แค้น!” หล่อนร้อง “จำฉันไม่ได้
รึ?”

ความกลัวในเขย่นพัน ค่อย ๆ เติบโตหาย
จากเคาหน้าซ้ำ ๆ และมีความสันที่ที่เขาแทนที่
ขริบขื่นจริง ๆ เจ้าหล่อนเหมือนคนไม่เคยรู้จัก
กันมาจริง ๆ

เขาเยือกหมวกโค้งค้ำยื่นอย่างเรียวร้อย
“เธอเป็นคนที่ ๒ ที่เรียกชื่อฉันผิด ในเช้า
วันนั้น มาถาม ฉันชื่อยอห์นมาร์สตัน”

พ.ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

แต่หล่อนคงร้องมอมองเขาคนเดียวอยู่ หล่อนสิ้น
ศีรษะและคออย่า

“ก็ฉัน ถึงแก่ถูก เธอ ชมา อยู่ ตลอด เวลา
แก่นนั้นและคึกคักขึ้น—ก็ฉันจำเธอไม่ได้—ตายออก
หรือบัพขบอะไรก็ไม่รู้?”

“ฉันแลไม่เห็นวาทะไร เธอจึงควรจะทำฉัน
ได้ มาตาม” เขาคอย “ฉันหวังว่าเธอคง
จะออกมาสุนกในเที่ยว ๒ เหมือนกับเที่ยวทแล้ว
มา สำหรับฉัน ๆ เกรงว่าเจ้าสัวตัวนั้น จะ
ต้องเคียดทางกลับโรงแรมเสียแล้ว”

เขา ตัวก็ยังเขียน ท้ายคอมา แล้ว เบิก หมวก
คำนับอีกครั้งหนึ่งขณะที่จะเดินกลับ

“แต่ แคนนี่” หล่อนร้องออกกระดัง ๆ
เกินงาม “เธอจะจากไปยิ่งหรือคะ?”

“เภา ๆ หน้อย มอลลี้” หนุ่มกอวสัน
ทำทางหัวเสีย และก่อนข้างเงินจันเข้ามายืนอยู่
ใกล้ ๆ หล่อน “ฉันไม่รู้ ว่าเจ้าหมอมแคนนี่เป็น
ใครก็จริง แต่นายคนนั้นเขารู้ว่าเขาชอยชอยหน
มาร์สกันนะ หล่อนจะโคกไปบอกคอใคร
ต่อใครกลางสนามล่าสัตว์นะ มันไม่เหมาะอยู่
นา”

“เมื่อคิดถึงการคำแนะนำว่าสิ่งไหนควร

ทำ สิ่งไหนไม่ควรทำ จะขอให้ท่านทรา
มิสเตอร์ค่อวสัน” หล่อนตอบอย่างช้า

“แต่ในขณะนั้นโปรดเก็บคำแนะนำนั้น
ไว้ ใช้กับตัวของท่านเองเถิด”

“มิสเตอร์ค่อวสัน!” ท่านผู้นั้นถอยหลัง
ไปก้าวหนึ่ง “หล่อนหมายความว่าอะไร
มอลลี้?”

แต่หล่อน จะนำพา เขา แม้ แทนช้อย ก็หาไม่
เพราะมี มอม ชาย แผลกหน้า ซึ่ง กำลัง พก กับ
เควิกค่อวสันอยู่

“ท่าน ลิม เรียก คำ ธรรมนิยม จาก ผม”
เขากล่าวยิ้ม ๆ “ผมจะส่งมาทางไปรษณีย์
หรือถ้าต้องการเดี๋ยวนี้ก็ได้”

เหตุเกิดขึ้นในขณะนั้น เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
จนไม่มีใครแน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น อารจะเป็น
เพราะมาอันชนเอาท้ายมาคว่ำ หรืออาจเป็น
แสงพระอาทิตย์กระทบกันจาก ซองบุหรื ของหนุ่ม
ค่อวสันก็ได้ จะมีผู้ มลเหตุแน่ชัดช้อยก็แต่
ลุงเควิกเท่านั้น เขามาคำทำอาการสั่นเทิ้ม
แล้วก็ออกหือเหี้ยก พาเจ้าหล่อนผู้พยายาม
ปากมันอยู่อย่างไร้ประโยชน์นั้น ละลือลิวไป

ถึงลมพัด

พ. ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

ตกใจอยู่บ้าง แต่หล่อนเองก็มีน้ำใจเคียดเคียว
ไม่แพ้เจ้าคำเหมือนกัน หล่อนข่มสติแลพยายาม
บังคับมัน แต่ข้ออื่นอ่อนแอของหญิงสาวหรือ
จะทนกับกำลังของมัน มันพาหล่อนหื้อ—หื้อ
อย่างสักทีมันจะบันดาลให้เร็วไ้ ในวาระที่
หล่อนจวนจะสิ้นหวังอยู่แล้ว ก็พอกไ้ยินเสียง
อันแจ่มใสร้องเตือนมา

“ปล่อยบึงเหียนซ้าย มอดล กังข้างขวา
ทั้งสองมือ กัง—มอดล กังแรง ๆ กำลัง
ตามมาแล้ว”

หล่อนไ้ยินเสียงผลึกของเขาคามมาข้าง
หลัง ซึ่งทำให้เจ้าคำยิ่งเพิ่มผลเท่าขึ้นอีก แต่
เจ้าเหลืองแก่ก็ท่ายเคียว ๆ ไ้ไล่เข้ามา ๆ—ขนาน
กับสายรัศมีของเจ้าคำ และจนกระทั่งคอคอ
เสมอกันพอดี

“กัง—บอกรัก—กัง” เสียงของเขาเหย
หัวและกระบัง เมื่อหล่อนไ้ยินก็รู้สึก
หัวโพงและชายเข้าไปทั่วทั้งตัว หล่อนล้ม
อะไรทำอะไรทั้งนั้น และลอยเข้าเลื่องไปมอง
ตาของชายหนุ่ม นัยน์ตานั้นส่องสัญญาณอย่าง
หนึ่งซึ่งทำให้หล่อนใจชื้นช่นคน

“กัง—กังยังเหียนขวา!”

หญิงสาวรู้สึกว่าเขาเหลืองแก่กระเซะและ
คันชาของหล่อน ขณะทีผู้ซึ่งกำลังเบ่งกล้าม
นั้นอยู่ทุก ๆ กล้ามก็แน่นเข้า ออกนอกทาง มรณะ
เจ้าคำ กำลังเขยหัว ไปทางขวา ทั้ละน้อย ๆ
ไม่มีมาไ้จะสามารถต้านทาน กำลังกันของ
ผู้ซึ่งมีความชำนาญอยู่กันหนึ่ง ในขณะที
ของมันถูกชักให้หันไปอีกข้างหนึ่งไ้ ชาย
ผู้ซึ่งมาไ้เหลืองแก่ก็ไ้ผ่อนกำลังกันของเขา สัก
ขณะเดียว ในที่สุดหล่อนก็รู้สึกโล่งอก เมื่อ
แลเห็นว่าเขากำลังชักขึ้นมากับปากบ่อแทน
ทีจะทรงไปทางนั้นแล้ว เป็นการจวนแท้ทีเดียว
ระยะยังห่างอยู่อีกราว ๒๐ หลาเท่านั้น แต่—
ทันใดนั้นเขาก็ดึง เหลือไปเห็นปากหลุม เป็น
ทางยาว ๆ ขวางหน้าอยู่อีก หลุมมันลึกก่อน
จากบ่อหินใหญ่ คืนพระดลัมมยุบลงไปในฤดู
ร้อนนั้นเอง หล่อนล้มเสียนิจทีเดียว

หญิงสาวเห็นชายหนุ่มชกเข้าแล้วก็หัว
เจ้าคำทรงรถก็หันที่ไ้กลับเขาวางไ้เต็มเห็น
ไ้ยินเสียงเขาตะโกนว่า “กัง! โอ! พระเจ้า!
กังแรง ๆ” แล้วก็ไปนั้นหล่อนก็หื้อไปคน
เดียว หล่อนไ้ยินเสียงแว่ว ๆ เหมือนอะไร
ตกทางเบื้องหลัง และดูเหมือนจะไ้เห็นเจ้า

เทพ มหาเปารยะ

หน้า

เหลือองค์แก้วมณีนั่ง—ถึงลงไปพร้อมด้วยอะไร ไม่ก็ไปกว่าท่านนัก.

อีกสิ่งหนึ่งด้วย หล่อนรู้สึกว่ามีของหล่อน
กระโดดข้ามเลยขึ้นไปอีกฝั่งฟุต แขนหักลง
บนก้นเจ้าคำ ทำให้มันเบนหน้าไปสู่ทางตรง
ข้ามกับยอหินทั้ง ๔๕ องค์ และทั้งมันก็ทำให้
เจ้าเหลือองค์แก้วมณีนั่ง ๔๕ องค์ไปสู—

อ้า! ออ! ขอบุญเป็นเช่นนั้นเลย เทพคา
อวโรหิต! ขอบุญให้เขา — เพราะว่าเขาคือ
แก่นของหล่อน หล่อนรู้ว่าเขาเป็นแก่น—รู้
ตลอดเวลา เจ้าคำหมกกำลังเข้า ก็หยุดหายใจ
ฟุ่ฟัก ๆ เหมือน ไอ้ที่ออกจาก สิบ รุดไปอยู่
ฉะทันหัน แล้วกรวยวงกลบไปยอปากยอหิน

“แก่น แก่นของหิน” หล่อนสอน
“พุทธะ แก่น—พุทธคำเด็ก พระเจ้า!
เป็นความผิดของหินคนเคี้ยว”

พุทธหลวง ถวายคำความลงไป ยอร่าง ทันอน
เหยียดคางไม่ดึงกายอยู่นั้น แท้ก็ไม่มีเสียงขาน
คอยสักคำเคี้ยว นอกจากเสียงแผ่วเบาของ
นกฟ้าอัน ๆ ที่กำลังตามกันมา

เซอร์ ชิวเบอร์ท ไม่สามารถจะรับ ความ
รู้สึกในใจไว้ได้และกำลังพูด ภาษาอะไรที่ไม่
ใครเข้าใจเลย ท่านเลขาฯ ก็เพอร์เรอส์ก็

“แก่นคนเคี้ยวทำได้” ท่านร้อง ทบทวน
ไปมาอยู่เช่นนั้น “มีแก่นคนเคี้ยว ที่จะช่วย
หล่อนไว้ได้ ให้ตกกระเดาะ! เขาเอา
ชีวิตเขาแลกชีวิตของหล่อน” ท่านชะงัก
มองลงไปนัย “ระวัง, ระวัง เราจะ
อ้อมกันไปทางถนน”

แต่หล่อนมิได้ฟังคำเตือนของบิดาเลย เมื่อ
เทวีกอว์ ลีซควมมานำหน้าผู้ อีก ๕-๖ คน
ไปถึงทางเข้ายอหินนั้น เขาเห็นหล่อนนั่งอยู่
บนหิน และประคองศีรษะของแก่นไว้แน่น
หล่อนเงยหน้าอันอายด้วยน้ำตา ขึ้นมองท่าน

เลขาฯ.
“เขา ตก—ตายเสียแล้ว, ลุงเทวีก.
แก่น แก่นของ หิน เป็นความผิดของ
หินคนเคี้ยวแท้ ๆ”.

เจ้าย! ไม่มีใครพูดหรือเคลือบไหว อยู่
ครู่ใหญ่ ๆ ชายคนหนึ่งจึงโถกถั่วหน้าออก
ไปแลกคำว่า.

“ขอให้ผมทรวทน้อยเด็ก, มีสกลแดน
พล” เขาคุกเข่าลงข้างร่างท่านนั่ง “ผม
ไม่ใช่หมอออก แก่” ผู้ที่อยู่ตรงนั้นรู้สึก

พ.ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

นานชก โขเขา จึงลุกขึ้นกล่าวว่า
“ชวนัก, เร็ว! ยังมีลมอยู่.”

เมื่อไ้บรจรงวาง คนเจ็บลงบน เปลหาม ชั่ว
คราวแล้ว นายทหาร มา จ้งหัน ไปถาม
เกวีก คอว์ลชีว่า.

“ແກ່ນ,” เขากล่าวทำท่าทรง “ແກ່ນ
นี่เคยเห็น ไช้ไหม ครัย?”

“เขาละ ไม่ใช่คนอื่น” ท่านเลขาฯ คอย
“ปลอมชื่อเป็น ยอห์นมารสกัน”

นายทหารผิวยาก “ฮิว” แล้วจึง
กล่าวว่า “ผมเห็นเขาครั้งทศกัธ เอนทร ทั้ง
นั้ก่อนสงคราม ผมไม่รู้ ความจริงของเรื่อง
นี้เลย!

เกวีก คอว์ลชี “ไม่รู้รึ? ไม่ใช่เรื่อง
ยากเข็นอะไรเลย ก็เรื่อง “บาปของพ่อ
ที่ลูกจำต้อง —” คุณคงเข้าใจละซี เขา
หายตัวไ้ และในเวลานี้ ผู้ที่ใคร่ความ
เสียหยาไ้รับเงินกลับคืนแล้วทุกราย”

นายทหาร “ถ้าไม่ ต้องข ายมา โกว
โกโสพรคนนั้นควยเล่าครัย?”

“ก็ที่สุด ที่กระเข้าอนญาคนะซี วัว ควาย
ที่ขอกคืน สมนั้นมันยังไ้ อยู่นี้เสียแล้ว”

คอว์ลชี ซ้ำ เล็งดู ที่ เปล หาม แล้ว ก็ แม้มิมี
ผิวยาก “เก็กข้า! เขาอาจจะเลือกมาในโรง

ผมมาช้โกทกตัว ถ้าต้องการ” ท่านกล่าว
เสียงเครือๆ “ແກ່ນແກ່ນ รกเกียวยิตยค
เป็นที่สุด เจ้าคนนี้นั้น จ้ะนะ ผมคิดว่าคง

ไม่มีใครรู้ว่าเขา ใคร่ความทราบมาเพียงไร
ตั้งแต่เกิดมละลาย” ขณะนั้นท่านเลขาฯ ก็เกิด

เป็นหวัดและสั่งนามุกเสียบกใหญ่ “ແຄ່ຍຍ໊ຍ໊
นั่นมันทำให้หน้าตาผมออกเสมอ” ท่านกล่าว

เมื่อหวัดชั้คราวนี้เสียลงแล้ว.

ท่านนายทหารมา ก็มัว พิจารณา กัน ย่อ หิน
เสียจริง ๆ จัง ๆ.

“จริงครัย เมเยอร์” เขาตอบ พิมพ์

“ง่า—จริงครัย!

“เป็นยังไ้ เซอร์ พลลีย?” มอสลั บิดา
ของหล่อน แล เกวีกคอว์ลชี กำลังคอยฟัง
อาการอย่างกะตียกะส่ายอยู่ในซอล รดพยายาม
ไ้โน้มน้าคนเจ็บตรงมายังบ้านท่านนายก แลเป็น

คราวเคราะห์ก็ทท่านเซอร์ พลลียปวสตัว นาย
แพทย์ผู้เรื่อนนาม ก็เผอิญ มาพักแรม อยู่

บ้านใกล้ ๆ กัน ท่านมองหน้ามอสลัแล้วก็
ยิ้มตอบอย่างว่าเรึ่งว่า

พ. ศ. ๒๔๗๑

บาปของพ่อ

เอ๊ย” เกวีก็นำพาลงผสมน้ำสลดลง ๆ

กับขาว ๆ “ปล่อยไว้ให้หล่อนทิ้งเองทีเถียว.”

“กันไม่ไปเคียดทำอย่างอื่นเลย” ชิวเขอร์ท
ถอนหายใจใหญ่ “สิ่งที่ทำให้กันไม่สบายใจ
ก็คือเจ้าหนุ่มคอวสัน”

“ยังไม่มีอะไรเป็นกิริจะลิกษณะไปไม่ใช่หรือ?”

เกวีกค่อวลีชมองสหายเก่า อย่างไม่มีผู้สยاي
ใจ เพราะเหตุ — ถึงได้กล่าวแล้วว่าท่านไม่
ชอยหนุ่มคอวสัน.

ชิวเขอร์ท “มีช มาลีเหลือองแกตัวหนึ่ง
นอนตายอยู่ที่กันหลุม ไม่ใช่กิริจะลิกษณะหรือ?
แต่ถึงอย่างไร —”

“จริง” ค่อวลีช สอ “ปล่อยให้เป็น
ธุระของมอด้ ปล่อยไว้ให้หล่อนเถิก”

ชิวเขอร์ทจารณากลงไปแล้ว ก็เห็นความ
เห็นทลลาคทลลาค เพราะเป็นการประหัยคิลม
หายใจและเสียงไคอย่างวิเศษ

ท่านทั้งลึงงยหน้าขึ้นมอชนางพยาบาลซึ่ง
กำลังเฝ้าโรงขวรไทม่า “มีลคอกแล่นพิลค
ให้คณ ลง มาเรยน ท่าน เซอร์ ชิว เขอร์ท ค่ะ
หล่อนกล่าว “ว่าคนยัยพินไคสคิแล้ว และ
เธอจะอยู่ในห้องกับคนยัยลิกครู้หนึ่ง”

“อ! ยังนวิ หล่อนจะอยู่ในห้องนั้น?”

เซอร์ชิวเขอร์ท ลุกขึ้นพคอย่างลึงใจ

“นั่งลง ชิวเขอร์ท นั่งลง” ค่อวลีช
พคยัม ๆ “เราคกลกกันว่าจะปล่อยให้เป็นธุระ
ของหล่อนแล้วมิใช่หรือ?”

๐ ๐ ๐ ๐

“ค้อยยังชวขึ้นใหม่ ค่ะ ขอหินมาสกัน?”

ชายหนุ่ม โคลงคิริยะ อยู่บน หมอน ช้า ๆ
แล้วหันมาคูหน้าหญิงสาว

“น้ามาผ —” เขาย่น “ง่า มาเป็น
อย่างไรบ้าง จะ?”

หญิงสาวร้องคหน้าเขา “ตาย — กะตก
สันหลึงทัก เราคิกว่าเธอจะเป็นอย่างนั้นค้วย
เสียแล้ว”

“น้าเวทนจริง มันเป็นมัลลาคมาก”
เขาค้อย ๆ ยกมือขึ้นลูบหน้าผาก “ฉันจำคอง
แย่งมันมาช เพราะมาชของคณตามไมทัน จะ
คองธธิบายให้คู้หมันของเธอรวย”

“ค้อยอะไรของคณน่ะ?”

“ก็เธอไม่ไคหมันกับเขาคอกหรือ? เขา
ยอกคณว่า —” คัพคหายเงยไปในลำคอ แล้ว
ชายหนุ่มก็กลบคทา

หญิงสาว มองดูหน้า ชายหนุ่ม กว้าง สายตา
แสดงความรักอย่างสุดซึ้ง แล้วก็ก้มลงเอา
มือแตะหน้าผากของเขา

“นอนเสียเถิด แคนนี่ เครย์กัน” หล่อน
กระซิบ “นอนให้หลับนะ”

แต่ข้อนี้ทำให้ชายหนุ่มมึนมากไปอีก

“ฉันขอ ยอห์นมาสถิต” เขาเถียง

“ถ้าอย่างงั้น ก็ฉันต้องการทราบเหตุผลโดย
แจ่มแจ้งที่สุด ว่าเหตุใดจึงมาเรียกฉันว่า
“ยอห์น”?”

เขามองดูหล่อน แล้วก้มมั่ง ๆ แสดง
ว่าจำน.

“มอลด์” ชายหนุ่มเรียกเสียงอ่อย ๆ

“มอลด์ ยอห์นของแคนนี่ แคนนี่ ฉันถึง

เธออยู่เสมอ ตลอดเวลาอันแสนนาน เธอ

ไม่เคยคลาจากหัวใจของแคนนี่เลย เวลา

ฉันนอนมิดชิดบนแคนนี่ แท้ — พวงนักร้องต้องกลับ

เป็นยอห์นมาสถิต ต่อไปอีก”

“จริง ๆ หรือคะ?” หล่อนกระซิบหน้าคอก

หน้าอยู่ใกล้ กันที่สุด “ถ้าอย่างงั้นก็ยกเรื่อง
ไม่งามเป็นแน่ เพราะฉันยังไม่เห็นเลย
ว่ายอห์นมาสถิต กับมีลิสซีส แคนนี่ เครย์กันจะอยู่
ด้วยกันยังได้ ยอห์นรัก พ่อยอห์นหัวใจ!”

ด้วยประการ ฉะนั้น ชายหนุ่ม ผู้ ใส่หมวก

ขาวเลอะ จึง หลบลงใต้ เมื่อ จวน เข้าสู่

นิทรรศการมณเฑียร เขา รู้สึกว่า มีผีปากอื่นแนบ

ข้างของหล่อนประจักษ์กับของเขา แลมีน้อย ๆ

ของหล่อนวางอยู่บนหน้าผาก .

สถาปนายุค ๒ ท่าน ซึ่งตามชนไปสัก

ครึ่งหนึ่งภายหลัง เมื่อเห็นภาพหน้าเขา ก็ค่อย ๆ

ย่องกลับลงบรรไดไปโดยเงียบ ๆ

“ควีนรี” เศวตภควาลิช พุดเสียง

ท้าว ๆ “เขาคืออีกแล้ว”

“แกโกหก เศวต” เซอร์ฮิวเบอร์ท

ขัดคอ ด้วยเสียงซึ่งไม่เป็นปกติเช่นเคย

กัน “แกร้องไห้ นะไม่ว่าเล่นกัน — ก็เหมือน

กันนะแหละ!”

แถลงการ สาธารณสุขอนามัย

เรื่อง

อาหาร ที่ให้ โทษ

เมื่อพูดถึงผลร้าย บางอย่าง ที่เราได้รับจาก
อาหารแล้ว นานมวเป็นอาหารสำคัญอย่างหนึ่ง
ที่เราควรต้องระวังให้มาก แต่ก็มีทางที่จะแก้
ปัญหาข้อนี้ได้ง่ายคือ ควรจกต้องอุ่นนานมว
ตามวิธีของปาสเตอร์ก่อนรับประทาน เมื่อได้
อุ่นนานมตามวิธีนั้นถูกต้องแล้ว ตัวจุลินทรีย์ที่
มีอยู่ในนานมก็จะตายหมด แต่เมื่อทำเช่นนั้นแล้ว
มันจะเสียด้วย แต่ก็ไม่ใช่สำคัญนัก นอกจาก
ในรายที่เกี่ยวกับทารกที่ไม่ได้เลี้ยงดูด้วยนานม
มารดา และต้องอาศัยนานมวแทน แต่อันตราย
ที่เกิดขึ้นเช่นสิ่งนี้ก็ไม่ค่อยได้ กล่าวคือ เมื่อ
เด็กเกิดกับกินนานมวที่อุ่นโดยวิธีของปาสเตอร์

ก็ให้กินน้ำที่ต้มได้จาก ผลสัมนันละ ๑ ช้อนโต๊ะ
ทุกวัน

แต่ครั้งก่อนเหตุหัวหน้า แห่งความตายของ
ทารกคือ โรคอุจจาระร่วงซึ่งเกิดจากนานมว
ไม่สะอาด คือนานมวนั้นมิใช่โรค เราต้องไม่ลืม
ว่าวัฒนธรรมของคนไทยมาก ติดจากวิธีเช่นโรค
และเริ่มตั้งแต่เด็กยังอ่อนอยู่ในมารดาเชิโรค
เขาสู่ว่างกายเด็ก มานาน โดย ที่กินนานมวที่
จำหน่ายทุกวัน ส่วนโรคอื่นๆ ที่แพร่หลายโดย
การกินนานมวที่ไม่ได้อุ่นตามวิธีของปาสเตอร์
คือ ไข้คอตีบ ไข้รากสาคน้อย ไข้ดำแดง
และโรคแผลเย็บในคอที่ติดต่อกันได้ด้วย

พ. ศ. ๒๔๗๑

แถลงการณ์สาธารณสุขพิเศษ

หรืออุจจาระร่วง และบางทีถึงกับเป็นอหิวาตกโรค ก็เห็นกันว่านั้นยากที่จะสันนิษฐานได้ว่าอย่างใดอย่างหนึ่งก่อนที่ระบียบประทานของเหล่านี้ ใหนจะรับประทานได้หรือไม่ นอกจากจะหาวิธีที่จะทำให้เสียก่อน และในเวลาที่มีภัยพิบัติ

อหิวาตกโรค หรือโรคบิดที่ท้องลำไส้เกิด มันต่าง ๆ ที่ซัดจากดิน เราควรจะเลือกแพร์หลายชุดๆแล้ว ไม่ควรรับประทานผัก แต่ที่อยู่ใต้ดินจริง ๆ เพราะมันหัวโตที่โผล่พ้นและผลไม่เหล่านี้อย่างใด ควรต้องลวกหรือล้างจากดินแล้ว ชาวอินเดียหรือผู้เฒ่าอยู่เป็นกวียาทำลายเชื้อโรคเสียก่อนจึงรับประทาน เวลานั้นก็ได้

วาทาที่อ่อนหวานและสุภาพไพเราะ ย่อมเปรียบเหมือนสายสร้อยที่ร้อยไข่มุกทำให้คงแลดูเป็นระเบียบงดงามอยู่เสมอ

ประยูร ชุนนาค

เรื่องราวของตาข้า

ของ
นายสว่าง

ข้าพเจ้าไม่เคยชอบข้าพเจ้า แม่ตัวข้าพเจ้า
เองก็ยังไม่รู้ว่าชื่ออะไร บรรดาวิชาการที่รู้จัก
นามจริงของนักประพันธ์ของเขาเป็นธรรมเนียม
ก็ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าชื่ออะไรอีก นั่นแหละ แต่
สำหรับผู้อ่าน จะเข้าใจ หรือนึกเอาว่าข้าพเจ้า
ชื่ออะไรก็ช่าง ชื่อนั้นขออย่างเกี่ยวแต่อย่า
นึกว่าข้าพเจ้าที่ไม่ได้ชื่อข้าพเจ้านั้น เป็นแม่
ตัวหนึ่ง (ผู้เขียนเอง ก็ยังไม่ออกว่า
ข้าพเจ้าที่ไม่ได้ชื่อข้าพเจ้านั้น ชื่ออย่างไรหรือ
ชื่ออะไรเลย)

เรื่องที่ข้าพเจ้าเคยอ่านพบมานานก่อนนี้แล้ว
เป็นท้องมประวัติดาวสำคัญ ของเรื่องให้ผู้อ่าน
ทราบเสมอ เป็นต้นว่า นายไต้เคือนเป็นลูก
นายงกตและนางพวยธิปากขอ แต่นายงกต
ถูกเด็ก ๆ เอาถ่านหินขว้างตาย แลนาง พวยธิ
ปากขอถูก พวกแพทย์แนะนำให้ คนใช้ถ้ำยา
ตายเสียตั้งแต่ นายไต้เคือน ยังเล็ก ๆ ฯลฯ
สำหรับ ข้าพเจ้าที่ไม่ได้ชื่อ ข้าพเจ้านั้นไม่เห็น
ประโยชน์อย่างไรที่จะต้องบอกเล่าขอให้ท่าน

ทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นลูกนายคั้น, เป็นหลาน
นายแก, เป็นเหลนนายอ๊ว ฯลฯ และ
อนึ่งเล่าข้าพเจ้าที่ไม่ได้ชื่อแก่นของเรื่องด้วย
ตาข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าควรบอกว่า แก่ชื่อ
ตาข้า เป็นลูกนายเข้ม เป็นหลานนายเข็ม
เป็นเหลนนายชม เป็นผู้สืบสกุล ชมเข็มเข็ม
ที่ ข้าพเจ้าเรียกตาข้าว่า ตา นั้นก็เห็นจะ
บอก ชัดดีแล้วละมังว่า ถ้าตาข้าไม่แก่
ก็หง่อม (ท่านผู้ใหญ่ชอบเรียกเด็ก ๆ ว่า
“ตา” เหมือนกัน แต่ใช้ ได้เหมือนกัน
เพราะเด็กไม่สัพพัน ไม่มีผม ไม่มีควมรู้สึก
อะไร ๆ กับคนแก่ ที่ท่านเรียกเด็กหนุ่ม ๆ
อายุราว ๒๐ ว่า “ตา” นั้น ข้าพเจ้านึก
ไม่ออกว่าเด็กหนุ่ม ๆ มีลักษณะ ใกล้เคียง “ตา”
อย่างไร หรือเด็กนั้นกำลังติดิทธิอยู่) ตาข้า
นั้นเป็นคนพอมือจะกิน เช่นมีฝูงหมเหาะแยะ
บ้านเรือนติดกับ ที่ดินที่เกี่ยว จนตลอด ชีวิตของ
แก (ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น เพราะเห็นว่าแก่แก่
แล้ว) อยู่ในเมืองจัวโต (ข้าพเจ้าเห็นจะ

พ. ศ. ๒๔๗๑

เรื่องราวของตาขำ

ไม่จำผิดไปว่า ชาวเมืองนั้นเขาเรียก ฮโต)
ตาขำคนนี้เป็นคนเคยว่เท่านั้น ทรู จักขอ
ข้าพเจ้า เย็นวันหนึ่งข้าพเจ้าพวยแก่กำลังค่อน
หมกกลับบ้าน พอแก็เห็นข้าพเจ้า แก็ร้อง
ทักอย่างขมแย้มว่า

“แห่ม, หายไปไหนเสียนาน” ตรงนี้
แก็หุยกหุยกใจหน้อยหนึ่ง แล้วพูดต่อไปว่า
“สยายคี่หรือยะ?”

ข้าพเจ้าซึกแปลกใจที่ตาขำพูดซึกซึกซ้อน
ซอกกล แต่ก็นอกกว่า ฮือ, คนแก็มักพูด
สมหายใจสั้น ๆ อย่างตาขำนี่เสมอ ทำให้
ข้าพเจ้านึกถึงนิทานจีน ๆ ได้เรื่องหนึ่ง คือ
ยายแก็คนหนึ่งลูกชายแก็เจ็บ จึงไปทาพระ ๆ
ท่านบอกตำราเครื่องยารักษาให้ แก็ต้องจำ
จนจิตใจว่ามิอะไรบ้าง แล้วยกไปบอกกับ
เจ้าของร้านเครื่องยารว่า ขอซื้อ ลูกประคำคี่,
ควายรากชี่, กาชาว, ซึ่งทำให้เจ้าของร้าน
ต้องหัวเสีย เพราะรู้ไม่ทันว่า ลูกประคำคี่,
ควายรากชี่, กาชาว กำลังแก็คี่มีขึ้นเคยวนั้น
ข้าพเจ้าจึงคอยตาขำว่า “๊ะ, สยายคี่
ฉันก็เหมือนกันแหละ ไม่ได้เห็นคุณตาเสีย
นานนม คุณตาแก็ลงป่สนคี่”

แก็หัวเราะแหวะ ๆ ที่ปากมีรอยน้ำหมาก
เป็นคราย ๆ แฉง ๆ แล้วยกพูดว่า

“เถิดคยกันป่เถอะ นั้นพ้อกินข้าวมา
หรือยัง?”

ข้าพเจ้าเถิดคยแก็ไป พลงสังเกตุคหุ
ท่องไปข้างหนาร้องฮุก ๆ ออกขรม

ข้าพเจ้า “เห็นจะร่ำวณะคุณตา การ
คำหุของคุดคานะ”

ตาขำ จะว่ารวณนั้นเห็นจะไม่ไค้ คาไค้
ถ้าไปพ้อมข้าวกินเข้าเย็นเท่านั้นแหละ พ้อเอีย
ไค้คาเห็นยณะไม่มีเลย”

ข้าพเจ้าแปลกใจ แลคคึกว่าเป็นขรมคา
ของพ้อคาคี่ไม่ยอมบอกว่าคน มีก่าไรมากมาย
จึงพูดว่า

“เฮ้, ! ทำไมเล่าคุดคา ฉนเคยเห็นเจ็ก
ขายหยาพหนึ่งคงสัสยงห้าสิบช่งนั้นะ มีนหม
สียสคางค ที่ยานฉนซ้อไค้ นคเคยเท่านั้น ฉน
ไม่เช้อละ”

ตาขำ “คาระโกหกเอาอะไรคา อ้าย
หุเป็นกัยหุคานะระคาฉนฉกฉกกัน ถ้าฉน
ขายหุคานฉนก็เห็นจะมีฉนเป็นหลัก ๆ แล
เล่นไปไค้สยาย”

ข้าพเจ้ามองเห็นนัสสยของคณย่านอกไค้
ถ้าไม่คี่ก็เครว ๆ แลคถูก คณย่านอกท
เป็นชาวนา หรือชาวสวนไม่ซอบคิกเป็นเศรย
และไม่รู้จักว่าคเศรยวูทยา คือ อะไร เมื่อไค้

นายสว่าง

ขันน

ถ้าไรหากการค้าขายมากจนเหลือเฟือ ก็เอาไป
เล่นการพนัน หรืออื่น ๆ ซึ่งไม่มีประโยชน์ ที่
จะได้ คึก ขยับขยาย หา ความเจริญให้แก่การ
ค้าขายของคนนั้นไม่เห็นมี เมื่อใดชาวเมื
เล็ก ๆ ก็คิดว่ามันก็เป็นชาวอยู่แล้ว ไม่ยอม
ใช้ความคึกว่า ทำไมจึงจะทำให้ชาวเมืตงาม ๆ
ได้เลย ช่วงถี่ยเถรตรงเหมือน นายอำเภอคน
ระซึ่งที่หอพระแก้ว เขาว่าเมื่อรัชกาลที่ ๕
โปรดว่าที่ระซึ่งเพราะ พระราชทานเงินรางวัล
สามคำตัง เมื่อรัชกาลที่ ๕ ถกลงพระราช
อาชญา เพราะที่ระซึ่งย่ำรุ่ง เมื่อเวลาแปดทุ่ม
ทำให้ ขันซึ่งหกล้มหกล้มคาอยู่ก็พลอยยิงเปรยง
ตามไปด้วย เพราะนั้นถั่วย่ำรุ่ง แต่ทำให้คน
เข้าใจว่าไฟไหม้ เขาว่านายอำเภอที่ระซึ่ง
เพราะนั้น แดใช้สั่งแก้ท้าว กลางคืนแค้นอนที่
พระระเบียงพระอุโบสถวัดพระแก้ว ถ้าท้าวทวงที่
แก้สึงแก้ชงก็เริ่ชยในแนวเส้าพระระเบียงเส้า
ดั่งเส้าที่หมายไว้เมื่อไร ก็เป็นเวลาขำรุ่งของแ
เมื่อนั้น แดไม่ได้คึกถึงอากาศหรือฤดูอื่น
หนาวอย่างไร เพราะฉะนั้น ขันทเวลาขำ
ควรเป็นโมงเช้า ก็กลายเป็นขำรุ่ง และเวลา
ซึ่งควรเป็นขำรุ่ง ก็กลายเป็นโมงเช้า กลัยกัน
เสียตามฤดูกาล แดเป็นใหญ่ในเรื่องเวลา
ขำรุ่งขำค่ำ ถ้าระซึ่งของแไม่ย่ำตามเวลา

ระซึ่ง ที่โรง นาฬิกา ใน พระบรม มหาราชวัง,
แตรที่การคนนำแตร, ขันและขงที่ขอมก็ไม
อาทำเสียขำก่อนแไปก็ได้ เพราะแกล
ท้าวของแเป็นใหญ่ ถ้าท้าวไม่ว่าหน้าหรือ
ฤดูอะไร ดั่งเส้าที่แก้สึงแก้ชงก็เียนอื่นไซ้ ได้
คำพก “หลัก” ของตาข่า หมาย
ความว่า “ล้าน” คนโบราณ ชอบพุกกัน
เหมือนกันที่เรียกเงินห้าสยซึ่งว่าพวย แต่ที่
ตาข่าพลอยพุก “หลัก” ไปด้วย ก็เห็นจะไม่
นอกคอกไปจากที่แเป็นผู้สยสกล “ขมเจียม
เจียม” นั้นเป็นแน่
ข้าพเจ้าถามตาข่าต่อไปว่า “เคยก่อน
คุณตา ฉันทยังสงสัย คุณตาข่าขมให้กับ
เจ็กตัวละเท่าไร ?”
ตาข่า “สยแต่แต่เจ็กเขาตา เจ็กเขา
ให้ตัวละบาทยัง สองบาทยัง”
ข้าพเจ้า “อ้าว, ก็คุณตาทำไมยอมขาย
ให้ถูก ๆ อย่างนั้นเล่า ?”
ตาข่า “ทำยังไรได้คา ถ้าเราเระโง้ง
ราคาแพง ๆ เขาก็ไม่ยอมซื้อคา และตาเระ
เขาอะไรกินเล่าคา ?”
ข้าพเจ้าแทบจะน้ำตาไหล เพราะไม่เคย
เหลียว มองกลิ่นค้ำของเมืองเราเลย แต่ที่
น้ำตาไม่ไหล ออกมาจริง ๆ นั้น คงเป็นเพราะ

พ. ศ. ๒๔๗๑

เรื่องราวของตาข้า

ข้าพเจ้านับถือพุทธศาสนาอย่างนั้นละละจะมี

ข้าพเจ้า "ก็ชายคนอื่นอีก"

ตาข้า "มัน ก็เหมือนกัน ทั้งนี้แหละ

ใคร ๆ ก็ชอบให้ราคาหมู ของตาตัวละบาท

สองบาท ตาก็ต้องจำใจขาย ถ้าไม่ขาย

ตาก็ไม่รู้ว่าจะไปขายใครอีก"

ข้าพเจ้า "อย่างแพ่งที่สุดคุณตาเคยขาย
ได้ตัวละเท่าไร?"

ตาข้า "แยกบาทคา แต่ต้องเย็นห่ม
ตัวใหญ่ที่สุดไปในทุ่งทีเดียว"

ข้าพเจ้า "ทำไมคุณตา ไม่มีใครเคย
ช่วยเหลือคุณตาย่างเลย เจียวหรือ ท่าน
เจ้าเมืองท่านไม่มองอย่างหรืออย่างไร?"

ตาข้า "อย่างไรไม่ทราบคา แต่คราว
หนึ่ง มีท่านขุนนางคนหนึ่ง มาติดตลาดขายหมู
ขึ้น คือ ทำเป็นคอก และมีคนพนสงท่วมหลัง
หมู สำหรับคนซื้อ ที่แรกท่านซึ่งจึงเอาเงิน
เอาท่ายเทียวคา ท่านยื่นคำชาคตจึกที่ซื้อว่า
หมูตัวนั้นใหญ่ต้องคิกราคา ๒๐ บาท ถ้าละ ๓
หรือ ๕ บาท ตาก็จำไม่ถนัด ท่านเก็บคาร้าน
ที่เรามาไปออกขายตัวละ ๓ สตางค์คตวัน แต่
จึกไม่ยอมซื้อคา เขวชอกว่าแพ่งนัก ต้องเสีย
ค่ารถไปกรุงเทพ ฯ เสียค่าเลี้ยงก็อีกมากมาย
ซึ่งไม่คุ้มแรงทุนของเขา แต่ผลที่สุดเป็นอัน

ว่าไม่สำเร็จ ตาก็คองขายหมูตัวละสองสาม

บาท อยู่อย่างเดิม และเช้าชากท่านคาร้านที่

เอาหมูปื่อออกขายเข้าไปหลายสตางค์ด้วย"

ใคร ๆ ก็ยอมทราขาย สิ่งไรที่อยู่ในกำมือ

ผู้ใด ผู้นั้นยอมม้อ่านาเห็นสิ่งนั้น การ

ซื้อ ขาย อยู่ในใจมมอเงิน เพราะฉะนั้น

คุณจึก ๆ ก็สามารถกรราคาหมูได้สบายไม่

เย็นชญหา แต่ทน ถ้ามาจนถึงส่งทควร

จะเป็นของเรา แต่โพลไปเย็นของคนอื่น เรา

ท่านระยอมมอเมืองเอาอยู่ได้หรือ ข้าพเจ้า

เองเห็นว่าผู้ ใหญ่ที่ซื้อขยก็ผู้้น้อยและสั่งสอนว่า

เพียร — เพียรนั้น คงไม่อยากจะให้ข้าพเจ้า

หัวเราะเป็นแน่

ชนชาติหนึ่ง มีภมิลานาอยู่ ใน เมืองจัวโต

เลี้ยงหมูไว้ขายเป็นจำนวนมาก เมื่อ อยากได้

เงิน ก็รวมพวกกันเข้า คตวันลงมาขายที่เมือง

จัวโต แต่พวกคุณจึก ๆ ที่เย็นผู้ซื้อไปคยตัก

อยู่ไกลจากเมือง เมื่อพบเจ้าของหมกลางทาง

ก็ยอกซื้อซื้อหมและบอกราคาไว้ให้เสร็จ เช่น

ว่าอจะซื้อหมฝูงนี้ และให้เงินลอสสามร้อยบาท

เจ้าของหมบางคนไม่พอใจราคานั้น เพราะเย็น

ราคาค่าก็ไม่อยากขาย คิดว่าถ้าไปขายที่

เมืองจัวโต คงได้ราคาแพงกว่านั้น แต่ที่ไหน

ได้ เมื่อใกล้เมืองจัวโตเข้าไปเพียงไร ราคาม

นายสว่าง

อินว

กักตวงเพยงนั้น เช่นเดิมสามร้อย แล้วก็
 ลกลง สองร้อยห้าสิบ และพอลงเมืองก็เหลือ
 เพยงสองร้อยเท่านั้น พอค้าที่ตลาดมาลงเมืองนี้
 ก็คงจำยอม เพราะถ้าไม่ยอมก็ไม่มีอะไรไป
 ขายใครอีก หรือถ้ายังจะมีความซื่อแต่ราคา
 ก็คงเหลือร้อยห้าสิบเช่นที่สดก็ต้องสงสัย

พ่อค้าหนุ่มเหล่านั้น เมื่อเห็นรูปการเหมือน
นักมันใจว่าตายไปแล้วคงขึ้นสวรรค์ แต่ครั้น
ตายไปจริงโผล่ไปตกนรก ก็เลยพากันระอา
เพราะฉะนั้นเมื่อพบนรกเขาทำแต่รักก็ของยอม ตก
นรกเสียก็เคยสวดย ๆ ไม่ต้องไปนรกขึ้นสวรรค์
ให้เปลืองความคิดและลำบาก เมื่อคนผู้หม
มาพบเจ้า และเจ้าให้สำมร้อยกับวัยของ
ชายให้ไทยเร็ว เพราะคิดว่าถ้าไม่ยอมเสีย
ก็เขยวนนี้ ต่อไปอีกคงจะไต่สวร้อยหรือคำ
กว่านั้น

ส่วน คุณเจ็ก ที่มาคอย คักซื้อหมเต๋ล้าน
คอยเอาอกเอาใจผู้ขายเป็นอันดี ทำให้
พ่อค้าเหล่านั้น เห็น ขวัญของคุณ ของคุณเจ็กมาก
กว่าคุณของผู้อื่น ที่มหน้าที่จะทำคุณให้ เพราะ
คุณเจ็กให้ความสะดวก แก่ผู้ขาย เป็น อันมาก
เป็นอันว่าเมื่อซื้อแล้ว คุณเจ็ก ก็ ถอนหมไป
เองโดยผู้ขายไม่จำเป็นต้องไปส่งตลาดการเมืองจัวโต
ให้ลำบากอีก

ที่วิ่งถ้าเป็นเราท่าน เมื่อทราบก็แล้วว่า
ราคาหมูกลางทางแพงกว่าที่เมืองจันท์, ก็คง
ไม่ยอมซื้อคือนหมไปเมืองจันท์ แล้วเที่ยวพัก
อาศัยอยู่และเลี้ยงหมูตามวัด ซึ่งเป็นการเพิ่ม
ความลำบากจนอีกหลายเท่า ขอทราบบอกไม่
มีใครซื้อเพราะราคาแพงก็ต้องคือนหม กลับไป
บ้านใหม่ ซึ่งไม่ใช่ของสนุกเลย

รูปการ อย่างนี้ เห็นได้ว่า ทรัพย์ ของบ้าน
เราขาดไปหนึ่ง ^{อัน} แต่ของค่าข้าว หรือ
ของพ่อค้าหมกหลายขาดลงไปมาก

ถ้าเพชร อะไร ๆ มันก็สำเร็จ การที่
คุณเจ๊กกตรากาสินค้าขายเราเช่นนั้น ถ้า
ลองหยี่ยเอามาตรง อิกทีหนึ่ง ว่าเมื่อได้ช่วย
เหลือการขายหมของ คาจำ แล้ว แต่ไม่สำเร็จ
นั้นเป็นเพราะเหตุไร แล้วลองแก้ไขใหม่อีก
ทีหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าไม่เป็นผลก็แก้ยาก

เรา ก็จะทำให้ทรัพย์สินของตาช้ำมากขึ้น เว้น
แต่จะคิดว่าเราอยู่ในส่วนกำลัง สบาย ของ โลก
ไม่อยากจะกินวนไปอยู่เมือง หนาว ซึ่งต้องเสีย
เงินซื้อเสื้อหนาวอีกมาก และก็ไม่อยาก
ไล่อะไรเพราะนิสัยชอบพหุศาสตร์ การอ่าน
ทำนุบำรุง เมื่อชายหนุ่มได้ตัวละ ๓ ถึง ๘ บาท
ก็พอแก่ฐานะ และเขาก็เป็นเจ้าหมื่นนับสะกด
ก็แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่อยากทำอะไร นอกจาก

พ. ศ. ๒๔๗๑

เรื่องราวของตาข้าว

ว่าง ๆ จะลองไปหาท่านผู้ ที่คบกับนี้ และเลย
ขอเงิน ขอทรัพย์ ขอย่านช่องท่านเสียให้
หมด ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงไม่ขัดเพราะ
ท่านเป็นพหุศาสตร์นัก

ข้าพเจ้าพุดกับตาข้าวว่า “โลกกับธรรม
นั้นเคียงกันอยู่นะคุณตา คุณตาเคยบ่นว่าอยาก
จะสงขยใจหาความสบาย ก็ประมาณนี้ขาย
หมอยทำไหม ฉันทเห็นว่าควรจะเข้าป่าเข้าถ้ำ
ไปทำศีลภาวนาเสียจะเหมาะดีกว่า”

การที่ข้าพเจ้ามาเล่าเรื่องเหลวไหลให้ท่าน
ทั้งหลายฟังนี้ ก็เพราะบรรยายว่าเวลานั้นท่าน

กำลังว่างและอยาก จะหาความ บรรเทาใจจึง
จับไทยเชมเล่นมันจนมาพลิกอ่าน (และอ่าน
ตรงเรื่องราวของตาข้าวด้วย) ข้าพเจ้าเห็น
ว่าการที่ข้าพเจ้าไปพบ ตาข้าว และฟัง ตาข้าว พูด
เรื่องหม่นเป็นเรื่องขบขันน้อย และเห็นว่าถ้า
ท่านอ่านจะเหมาะแก่ความประสงค์ของท่านยิ่ง
นัก แต่ความตั้งใจของข้าพเจ้าที่แท้ ไม่ได้เป็น
ดังนี้ ข้าพเจ้าจะโกรธท่านมากทีเดียวเมื่อ
ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ามาเขียน เรื่อง ตลกให้ท่าน
อ่าน แต่จะขอยใจมากเมื่อท่านเข้าใจว่า
ข้าพเจ้ามาเทศน์ ให้ท่านหลย

ถึงแม้ว่าก่อนเมฆจะหายไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงทิ้งเมฆฝนไว้ ให้ชุ่มชื้นแก่พนาดิน

ประยูร บุณนาค

แฝง พหลวิ

วิน

เชือกขานที่ขอมมาใหม่ๆ มักจะแข็ง ลำบาก ลูกไม่ยอังกิจึง ชัก ในน่านม คักว่า น้ำท่า
ที่จะผลส่งโคให้มันคงได้ ก่อนที่จะใช้จึงเอา แล้วอย่ารบกวนเขา ใช้ชักควยเบียดหรือชัก
สระบัวเสียก่อนแล้วเข้าน้ำเย็น ๆ สักครู่ จะทำ กลม ๆ แล้วตากให้แห้ง
ให้เชือกนั้นผ่อง่ายและเหนียวทนทานยิ่งขึ้น

ผาลันที่ปูโต๊ะควรรีไว้ในเวลาที่กำลังขึ้น ๆ

มะนาวที่ผ่าใช้ แล้วใช้ ไม่หมดจึงเก็บไว้ ด้วยเตารีดที่หนักและกำลังร้อน
สำหรับวันหลัง ถ้าเก็บไว้อย่างไม่เอาใจใส่
หรือเบียดเสีย ปล่อยให้อากาศถูกคานที่ผ่าน
ได้ และจะมีแมลงชนิดหนึ่งมากอมอยู่เสมอ
จะทำให้มะนาวนั้นเน่าและเน่าเร็ว หรือถ้ายัง
ไม่เป็นราหรือเน่า น้ำมะนาวจะมีรสไม่คัก จึง
คว่ำหน้าลงหรือเอาด้วยแก้วครอบไว้ จะคักว่า
อย่างอื่น

ข้างลุ่มมาก ๆ อย่าเอาสระบัวที่สักหลาด จึง
ละลายน้ำสระบัวพื้อ กับความ คั่ง การ ประมาณ
๑ ถึง แล้วผสมแอมโมเนีย ๑ ช้อน แะ
สักหลาดไว้ครึ่งชั่วโมง แล้วจึงขยำส่งที่เขื่อน
เปรอะออก อย่าบีบให้แห้งจึงใช้ ขยำน้อออก
สับคและรูดควยมาขอให้เรียบงผลงให้แห้ง

เคื่อน^๕ ครวงแรก^๕ นก^๕ว่า^๕จะ^๕ไม่^๕อินทวาที^๕ ลอ^๕ง^๕ค^๕ย^๕ยัง^๕ก^๕ได้^๕ ว่า^๕จะ^๕สน^๕ก^๕หรือ^๕จะ^๕เห^๕น^๕อย^๕มา^๕ก^๕
 เพ^๕ระ^๕ไม่^๕มี^๕อะไร^๕ระ^๕พ^๕ก^๕ และ^๕ท^๕ง^๕ไม่^๕มี^๕เวลา^๕จะ^๕ ก^๕ว่า^๕ก^๕ัน^๕
 พ^๕ก^๕จะ^๕เข^๕ียน^๕ท^๕ว^๕ย^๕

ท^๕ง^๕น^๕ฟ^๕ง^๕ ๗^๕ คุ^๕ก^๕เ^๕ม^๕เ^๕อ^๕น^๕ก^๕ย^๕แ^๕ก^๕ล^๕ง^๕พ^๕ก^๕ แ^๕ด^๕เ^๕เ^๕น^๕ การ^๕อยู่^๕แล^๕ว^๕ ถ^๕า^๕ย^๕ย^๕ง^๕เ^๕ก^๕เ^๕ก^๕อ^๕ป^๕ส^๕ร^๕ร^๕ค^๕เ^๕น^๕ท^๕ว^๕ละ^๕ค^๕ร^๕
 ความ^๕ร^๕ว^๕ง^๕ โดย^๕มิ^๕ไ^๕ช^๕แ^๕ก^๕ท^๕ว^๕หรือ^๕อ^๕ก^๕ท^๕ว^๕จะ^๕ไร^๕ บ^๕ั^๕ย^๕เจ^๕บ^๕หรือ^๕แ^๕ส^๕ก^๕เ^๕ม^๕ไ^๕ได้^๕ โดย^๕เห^๕ต^๕ใด^๕ ๗^๕ ถ^๕ั^๕ค^๕า^๕ม^๕
 ท^๕ง^๕ห^๕ม^๕ก^๕ หรือ^๕ม^๕เ^๕ห^๕ต^๕ข^๕ก^๕ข^๕อง^๕อ^๕น^๕ ๗^๕ เ^๕ก^๕เ^๕ก^๕เ^๕น^๕ และ^๕
 จ^๕า^๕เ^๕เ^๕น^๕จะ^๕ ค^๕อ^๕ง^๕ท^๕า^๕ท^๕ว^๕เ^๕น^๕ให้^๕ ท^๕ัน^๕ การ^๕ ท^๕ว^๕ย^๕ แ^๕ล^๕ว^๕

งาน^๕ข^๕ร^๕ม^๕ค^๕า^๕ก^๕ี่^๕ช^๕ุ^๕ก^๕พ^๕อ^๕อยู่^๕แล^๕ว^๕ มี^๕ท^๕น^๕า^๕ซ^๕้า^๕ ไม่^๕ไ^๕ซ^๕ง^๕ไ^๕ง^๕า^๕ย^๕อ^๕ย^๕าง^๕เ^๕ย^๕เ^๕า^๕เ^๕า^๕ป^๕าก^๕เล^๕ย^๕
 งาน^๕ละ^๕ค^๕ร^๕ เ^๕า^๕มา^๕ แ^๕ซ^๕ก^๕เล^๕ย^๕ ท^๕า^๕ให้^๕ย^๕ง^๕มา^๕ก^๕เ^๕น^๕ ๗^๕
 เพ^๕ระ^๕งาน^๕ละ^๕ค^๕ร^๕มิ^๕ไ^๕ซ^๕เ^๕เ^๕น^๕งาน^๕ที่^๕ท^๕า^๕ก^๕ัน^๕เ^๕ล^๕น^๕ ๗^๕ ฉ^๕ว^๕น^๕เ^๕ง^๕ม^๕ว^๕ย^๕ง^๕แ^๕ก^๕งาน^๕ละ^๕ค^๕ร^๕ส^๕่ว^๕งาน^๕ท^๕ง^๕ส^๕ื่อ^๕
 โดย^๕ท^๕ัน^๕ก^๕ว^๕า^๕เ^๕น^๕ข^๕อง^๕ส^๕น^๕ก^๕ ถ^๕า^๕ไ^๕ร^๕ไม่^๕เ^๕ย^๕จ^๕ัก^๕การ^๕ เ^๕ก^๕เ^๕ย^๕จะ^๕ร^๕อ^๕อ^๕ก^๕ไม่^๕ท^๕ัน^๕ก^๕ำ^๕ห^๕น^๕ก^๕เ^๕ก^๕เ^๕น^๕ท^๕ง^๕อ^๕ก^๕

ไทยเชลล์

ขึ้นวิ

ทั้งนี้ผู้เขียนจะไม่ขอแก้ตัวอย่างใดเลย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทั้งเล่ม
นอกจากจะนิยมคำนิยมวิบัติเพราะความยกหน้ายกพิมพ์สวดสังฆาม และคงจะได้ขอให้
พระองค์อย่างเช่นตา เพราะหนังสือล่าช้ากว่า
ปกติ ๒ เดือนติด ๆ กันแล้ว

๐ ๐ ๐

๐ ๐ ๐
เพื่อแก้ไขหรือชดเชย ตั้งแต่เดือนหน้าขึ้น
ต้นไป ถ้าเหตุการณ์การออกของหนังสือรายเดือน
ไทยเชลล์จะเปลี่ยนเป็นออกต้นเดือนแทนกลาง
เดือนอย่างที่เคยมา

๐ ๐ ๐

และขอกระซิบให้ทราบล่วงหน้าว่า ละมัย
ประจำเดือนมกราคม เป็นพระราชนิพนธ์ใน
พระเจ้าน้องนางเจ้า ฯ พระบรมราชินี ทรง
พระเจริญในพระกุศพิศพรชัยทุกประการ เทอญ
ชะโย ชะโย ชะโย!

